Εὐάγγελος Ἀνδρέου

Δέλτος Ἀμβρομίκου Μοναχοῦ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΔΟΚΙΜΙΟ ΚΑΙ ΣΥΝΑΞΗ ΜΕΛΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ

ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΔΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ 1914

ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ ΣΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΗΜΕΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΥΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ι. ΜΑΡΚΟΥ

ΕΤΕΡΑ

ΥΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΓΟΥΡΟΥ

ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

ΑΘΗΝΑ 2012

2ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ»
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΚΑΙ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΣ (ASBMH)
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ (EUARCE) ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ 10-14 ΙΟΥΝΙΟΥ 2009
ΠΑΙΑΝΙΑ - ΑΤΤΙΚΗ

2th INTERNATIONAL CONFERENCE «BYZANTINE MUSICAL CULTURE»
AMERICAN SOCIETY OF BYZANTINE MUSIC AND HYMNOLOGY
EUROPEAN ART CENTER (EUARCE) OF GREECE June 10-14th, 2009
PAEANEA - ATTIKA, GREECE

Τιμητική Αφιέρωση στον Αλέξανδρο Μωραϊτίδη, έναν ακόμα «Άγιο» ν Ελληνικών Γραμμάτων

Commemorating Alexandros Moraitidis, Another "Saint" of Hellenic Letters

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν - Synaxarion

Τῇ ΙΔ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἐλισαίου.
On the 14th of this month, June, we commemorate the Holy Prophet Elissaios.

Πάνδημη ήταν η συμμετοχή του αθηναϊκού λαού στο παρεκκλήσιο του Αγίου Ελισσαίου στην Πλάκα, όπου συνέψαλλαν ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης ως α᾽ ιεροψάλτης και ο Αλέξανδρος Μωραϊτίδης ως λαμπαδάριος. Μετά το θάνατο του Παπαδιαμάντη, στα 1911, την πρωτοψαλτεία ανέλαβε επί δεκαπέντε περίπου χρόνια ο Μωραϊτίδης, που έγραψε και εκδόθηκε στα 1925 το θαυμάσιο υμνολογικό έργο "Ακολουθία Πανηγυρική του Αγίου Ενδόξου Προφήτου Ελισσαίου μετὰ Παρακλητικού Κανόνος.

Many, if not all Athenians came to pray at the St-Elissaios church in Plaka during the time when two legends of modern Greek Letters, Alexandros Papadiamantis and Alexandros Moraitidis served as the chantors (protopsaltis and lampadarios, respectively). Moraitidis assumed the responsibility of first chanter upon Papadiamantis' passing in 1911, and remained at the church for 15 years. In 1925, he wrote and published his marvelous offering to the saint, entitled "Panegyric Service and Paracletic Canon to the Glorious Prophet and Saint, Elissaios".

Το πρωτότυπο του τόμου αυτού
που επιγράφεται
«Δέλτος Ανδρονίκου Μοναχού»
αφιερώνεται και παραδίδεται
στον Παναγιώτατο
Οικουμενικό Πατριάρχη
Κύριο Κύριο Βαρθολομαίο

Δέλτος
Α'μβρομίκα
Μομαχῦ

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Καλλιτεχνική επιμέλεια – ζωγραφικά:

Αμαλία (Παρασκευοπούλου), Ζωγράφος – Διπλ. Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών Αθηνών, Μετεκπ. École Nationale Superieure des Beaux-Arts de Paris

Μεταφορά μουσικών κειμένων από χειρογράφου, τύπους:

Νίκος Τουμπανάκης, Ιεροψάλτης – Διπλ. Βυζαντινής Μουσικής του Ελληνικού Ωδείου (& Ευρωπαϊκή Μουσική /ανώτερα θεωρητικά) Διπλ. Πληροφορικής

Εποπτεία επεξεργασίας μουσικών κειμένων:

Αθανάσιος Παϊβανάς, Μουσικοπαιδαγωγός, Χοράρχης. Διπλ. Βυζαντινής & Ευρωπαϊκής Μουσικής (Ωδείο Αθηνών, Ωδείο του Πειραϊκού Συνδέσμου, Εθνικό Ωδείο Αθηνών). Καθηγητής Βυζαντινής Μουσικής του Ελληνικού Ωδείου. Ιδρυτής και χοράρχης της Μουσικής Εταιρείας – Χορωδίας «Εργαστήρι Ψαλτικής»

Καλλιτεχνική χειροποίητη βιβλιοδεσία:

Ιωάννης (Λαζάρου), Εικαστικός καλλιτέχνης. Στέγη Πολιτισμού «Εὐ των Μορφών».

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

EUARCE
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ
& ΕΡΕΥΝΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΡΩΜΑΪΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Μνημονεύουμε τον ποιητή

Το Συνέδριο του δύο χιλιάδες εννιά* τερμάτιζε τη διάρκειά του σε μιά ξεχωριστή Κυριακή του Ιουνίου. Ήταν στις δεκατέσσερις του μήνα που το εορτολόγιο γράφει τη μνήμη του Ελισσαίου, του άγιου και προφήτη. Η σκέψη έτρεξε στο μικρό εκκλησάκι της παληάς Αθήνας. Εκεί στ' αρχαία της βιβλιοθήκης του Αδριανού. Ήταν ερείπιο, τώρα το φτιάξανε μιά χαρά. Ας έχει την ανάπαυση ο Παπαδιαμάντης κι ο άλλος, ο Μωραϊτίδης, που μόλις κλείσανε τα οχδόντα χρόνια από το φευγειό του και για τούτο του αφιερώσαμε τιμητικά το Συνέδριο. Το άξιζε χίλιες φορές ο αδικημένος άνθρωπος του Θεού.

Ήταν και ψάλτης λαμπαδάριος στο μικρό εκκλησάκι όπου αρχήγευε στο δεξί αναλόϊ ο Παπαδιαμάντης κι ως γεννημένος μάστορας των ασματωδιών κάθησε κι έφτιαξε το πανέμορφο εκκλησιαστικό ποίημα. Επιγράφεται από τότε «Ακολουθία Πανηγυρική του Αγίου Ενδόξου Προφήτου Ελισσαίου, μετά Παρακλητικού Κανόνος, υπό Αλεξάνδρου Μωραϊτίδου». Σύνταξε ο ίδιος και μιά γλυκεία βιογραφία του προφήτη «κατά την Γραφήν». Όταν χτυπάει βαρύθυμα η καρδιά κι ανεβαίνει η ψυχή ως το λαιμό μιά όμοια ακολουθία γίνεται βάλσαμο. Δίνει στα ταράγματα λάδι γαληνευτικό για κείνους που καταλαβαίνουν από τέτοια.

Εκδόθηκε η ακολουθία στα χίλια εννιακόσια εικοσιπέντε από το ονομαστό βιβλιοπωλείο του Σιδέρη και ύστερα χάθηκε. Δεν βρήκαμε το βιβλίο ούτε στη βιβλιοθήκη της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών ! Άνθρωποι που έπρεπε να το ξέρουν δεν είχαν ιδέα ! Και είχαμε ένα πεισματικό πόθο να ψαλεί τούτη η ακολουθία στη λήξη του Συνεδρίου, σε μιάν εκκλησιά της Παιανίας... Στο τέλος νίκησε η επιμονή. Αργότερα ανασύρθηκε το βιβλίο από τα κατάβαθα της βιβλιοθήκης της Βουλής και τα κατάβαθα του χρόνου. Ήρθαν φίλοι ακριβοί και στα μελικά πατροπαράδοτα άσοι. Ο Κώστας Μάρκος από την εκκλησιά της Νίκαιας του Πειραιά, ο Κώστας Λαγούρος από την εκκλησιά του Καναδά και ο Νίκος Γιαννουκάκης από την εκκλησιά της Αμερικής. Πήραν και παρασήμαναν στους ήχους τους τα αγιο-ακόλουθα ποιήματα. Τα σύναξα όλα κι άρχισα να συλλογίζομαι την έκδοση. Σχέδια από 'δώ, σχέδια από 'κεί και πειράματα και διορθώματα και όλο κουβέντα με τους μελουργούς για το αίσιον.

Πολλά έχουν ειπωθεί για το έργο και τη ζωή του Αλέξανδρου Μωραϊτίδη από ανθρώπους φιλέρευνους και δουλευτάρηδες, που και

προσωπικά τους έχω σε εκτίμηση. Πολλά και διαφορετικά γράφηκαν για την αισθητική, τη μορφή, το βάθος και την έκταση του πνευματικού μόχθου του. Να προστεθεί κάτι ακόμα σε τούτα εδώ τα φύλλα ίσως έχει κάποιο ενδιαφέρον για τον αναγνώστη μα το σίγουρο είναι πως έχει και παραέχει ενδιαφέρον για τον γράφοντα.

Ο Μωραϊτίδης γεννήθηκε μέσα στα γράμματα του ελληνικού ρομαντισμού και μέσα στη ζωή του απόηχου της Παλιγγενεσίας. Το λόγιο πνεύμα του καιρού του ποτίζεται από τα καθέκαστα της λαϊκής καθημερινότητας, που τα ζωντανεύει από τη μιά το ριζωμένο έθιμο με την πίστη κι από την άλλη ο καημός να δέσει η χώρα τη λεφτεριά της όπου ζουν άνθρωποι που μιλάνε ελληνικά και κάνουν το σταυρό τους. Οι ψάλτες του αγώνα, ο Σολωμός, ο Κάλβος, ο Βαλαωρίτης είναι ακόμα στη ζωή. Στη ζωή είναι κι ο Μακρυγιάννης. Από την Ευρώπη έρχεται σιγά-σιγά ο άνεμος του κλασσικού μυθιστορήματος και οι φραντσέζικοι τρόποι, που τους πιάνουν με λαχτάρα οι γραμματιζούμενοι του αστικού σιναφιού.

Όμως ο Μωραϊτίδης δεν είναι απ'αυτούς. Βρέθηκε στην πόλη σπουδαστής της φιλολογίας με τη βαριά κολυβάδικη κληρονομιά στο μεδούλι.

Ωστόσο η συνεχής μέχρι βαρεμάρας σύγκρισή του με τον Παπαδιαμάντη, που τον έβγαζε πάντοτε δεύτερο, δεν έρριξε όσο φως χρειαζόταν η πνευματική-δημιουργική καρποφορία του. Τραβούσαν και οι δυό από την ίδια παράδοση, είχαν και μιά συγγένεια μακρινή – όχι πρωτοξαδέρφια όπως τους θέλανε διάφοροι μπερδεμένοι γραμματάνθρωποι – κι έγραψαν στην καθαρεύουσα. Στη γλώσσα της εποχής που η Ελλάς πάλευε, ξεγλιστρώντας τάχα από την ομο-γένεια, να χτίσει μιά ομο-εθνία, και να βάλει για τούτο μπροστά την αρχαία λαλιά με καινούργιο κουστούμι.

Και μέχρι εδώ.

Ο Παπαδιαμάντης είναι μόνο ο διηγηματογράφος. Ο Μωραϊτίδης όχι. Ο Παπαδιαμάντης είναι απόκοσμος. Ο Μωραϊτίδης είναι ταξιδιάρης. Ο Παπαδιαμάντης έχει εγωϊσμούς, δεν κατάφερε την «άκρα ταπείνωση». Ο Μωραϊτίδης είναι υποταχτικός. Ο Παπαδιαμάντης είναι μονολιθικά πείσμονας. Ο Μωραϊτίδης, διαλλαχτικός. Ο Παπαδιαμάντης είναι επικριτικός. Ο Μωραϊτίδης, σκώπτης. Ο Παπαδιαμάντης έχει αμφίεση «σαν διακονιάρης». Ο Μωραϊτίδης φοράει τα αστικά του λόγιου. Ο Παπαδιαμάντης εκστασιάζεται και χορεύει. Ο Μωραϊτίδης προσεύχεται. Ο Παπαδιαμάντης είναι τρόφιμος ενός βιβλιοπωλείου. Συχνάζει στο καφενείο και στο κουτούκι. Ο Μωραϊτίδης είναι μέλος της Ακαδημίας Αθηνών και διδάσκει στο Βαρβάκειο. Ο λόγος του Παπαδιαμάντη έχει την πλαστική της ποίησης. Πάει στο τρυφερό, πάει στο μαγικό, πάει στο χαρμόσυνο, πάει στο παράξενο, πάει στο ψυχερό, πάει στο όνειρο, πάει στο αλληγορικό, πάει στο ειρωνικό. Πετάει και γίνε-

ται πνεύμα. Ξεπεζεύει και φυτρώνει. Η αφήγηση του Μωραϊτίδη δεν φτάνει το πλαστικό όργανο του Παπαδιαμάντη. Είναι αλλού. Ο Μωραϊτίδης όμως είναι πολυγραφότερος και λογοτεχνικά πολυσχιδής. Πρώτα-πρώτα Θεμελίωσε το λογοτεχνικό είδος του «Οδοιπορικού» ή της «Ταξιδιωτικής εντύπωσης». Είναι Θεατρικός συγγραφέας στην αυγή του είδους. Έγραψε ποιήματα. Δούλεψε τη μετάφραση και το δοκίμιο. Και είναι υμνογράφος. Έγραψε Ακολουθίες και Παρακλητικούς κανόνες ολόϊσια στο νιώσιμο της Θεολογίας και της ασματωδικής παράδοσης. Μιμείται δημιουργικά τον καθιερωμένο και καταξιωμένο μέσα στην ιστορική--λατρευτική λαμπρότητά του ποιητικό εκκλησιαστικό λόγο. Αναδείχνεται καλλιτέχνης λαξευτής της εκκλησιαστικής γλώσσας που την πλουταίνει η γερή αρχαιομάθειά του και τη φλογίζει το κάρβουνο της πιστής του συνείδησης.

Χρόνια, στο αναλόϊ του Αγίου Ελισσαίου λαβαίνει από τον προφήτη ιερή έμπνευση και συγκίνηση. Είναι παραπέρα και η ίδια η ζωή του αγίου εκείνου, που ρίχνει σαν καταρράχτη τη χάρη για να φορέσει η γλώσσα τον υμνολογικό της χειτώνα.

Πέρα από το κέλυφος της κιβωτού όπου ορίζονται και ακολουθιόνται χωρίς λοξοδρόμηση τα εκκλησιαστικά ποιήματα, ο υμνολογικός λόγος γεννήθηκε στην ιστορία λαμπραίνοντας την ανθρώπινη «ορθοστασία» από αιώνες προχριστιανικούς. Ήταν ο άγραφτος, ο προφορικός, λόγος, που τον απομνημόνευε η προσωδία του. Δηλαδή, ο εσωτερικός μουσικός αχός του και το ένστιχτο του μέτρου. Αυτό είναι η Ποίηση. Σαν έφτασε με τους καιρούς η ώρα της γραφής – «εν ευφρόνη φάος» – η προσωδία μπήκε στην καλλιέργεια. Έγινε φόρμα μουσική. Ανεβοκατέβηκε κλίμακες. Έδωσε Φθόγγους, Τρόπους, Ύφη, Χρόες, Ρυθμούς...

Αναδύθηκε στην ανθρωπότητα το Τραγούδι. Δηλαδή το μουσικό ποίημα. Κυριάρχησε στον αρχαιοελληνικό χώρο και απάστραψε μέσα στην καρδιά της έκφρασης των λαών της ανατολικής ρωμαϊκής χώρας, που την είπαμε Βυζάντιο.

Όταν σήμερα ψέλνουμε μιάν Ακολουθία, όπως καλη-ώρα τούτη του Αγίου Ελισσαίου, είναι σα να τραγουδάμε τη μυστηριακή καταβολή μας στην ιστορία και την προσδοκία της αποκάλυψης του αιώνιου μέλλοντός μας. Τότε Θέλοντας ή όχι μνημονεύουμε τον ποιητή. Μνημονεύουμε και Μωραϊτίδη.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥ

*Β' Παγκόσμιο Συνέδριο «Βυζαντινός Μουσικός Πολιτισμός», 10-14/6/2009
Συνεργασία: Αμερικανικό Ίδρυμα Βυζαντινής Μουσικής & Υμνολογίας (ASBMH) – Ευρωπαϊκό Κέντρο Τέχνης (EUARCE)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ
ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ
ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΔΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ 1914

ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ
ΕΙΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΝ ΜΟΥΣΙΚΗΝ
ΣΗΜΕΙΟΓΡΑΦΙΑΝ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ι. ΜΑΡΚΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2009

Κωνσταντίνος Μάρκος

Εθνομουσικολόγος, μουσικοπαιδαγωγός, πρωτοψάλτης και συγγραφέας. Γεννήθηκε στο Κονιάκο της Δωρίδος, στα 1938. Σπούδασε Παιδαγωγική, Φιλολογία και Θεολογία (Μαράσλειος Παιδαγωγική Ακαδημία Αθηνών, Πανεπιστήμιο Αθηνών) και δίδαξε στην πρωτοβάθμια και μέση εκπαίδευση. Είναι πτυχιούχος της Βυζαντινής Μουσικής. Ασχολήθηκε επισταμένα με τη μελέτη του Δημοτικού Τραγουδιού και θήτευσε ως δάσκαλος στη Σχολή Εθνικής Μουσικής του Σίμωνα Καρά και ως ερευνητής του ομώνυμου Συλλόγου. Δίδαξε επίσης στη Σχολή Βυζαντινής Μουσικής της Ι. Μητρόπολης Νικαίας Πειραιά. Είναι διδάσκαλος και χοράρχης της Χορωδίας Ελληνικής Παραδοσιακής (Βυζαντινής και Δημοτικής) Μουσικής του Δήμου Παιανίας με την οποία εμφανίσθηκε και σε διεθνείς μουσικές διοργανώσεις όπως στα Παγκόσμια Συνέδρια «Βυζαντινός Μουσικός Πολιτισμός» του Αμερικανικού Ιδρύματος Βυζαντινής Μουσικής και Υμνολογίας και του Ευρωπαϊκού Κέντρου Τέχνης , στο Φεστιβάλ Εκκλησιαστικής Χορωδιακής Μουσικής της Χαϊνούφκα Πολωνίας, κ.α. Έγραψε πλήθος βιβλίων ανάμεσα στα οποία: «Δημοτικά Τραγούδια Κονιάκου Δωρίδος» 1978, «Ακριτικά Δημοτικά Τραγούδια « - 2 τόμοι – 1995 &'96, «Ιστορικά Δημοτικά Τραγούδια της Αλώσεως» - με ιστορική και μουσικολογική εισαγωγή - 1998, «Επετειακά Δημοτικά Τραγούδια» - Α'τόμος 2001, κ.ά. Έγραψε ακόμα Ασματικές Ακολουθίες, την «Ακολουθία το Ακαθίστου Ύμνου» 1994, «Ακολουθίες του Μεγάλου και Μικρού Παρακλητικού Κανόνος" 1997 και επιμελήθηκε και συμπλήρωσε το «Ειρμολόγιο του Ιωάννου του Πρωτοψάλτου» 2002.

ΤΗ ΙΔ' ΙΟΥΝΙΟΥ ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό «Κύριε ἐκέκραξα» ἱστῶμεν στίχ. δ' καί ψάλλομεν στιχηρά προσόμοια, τά ἑξῆς γ', δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. δ Νη Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

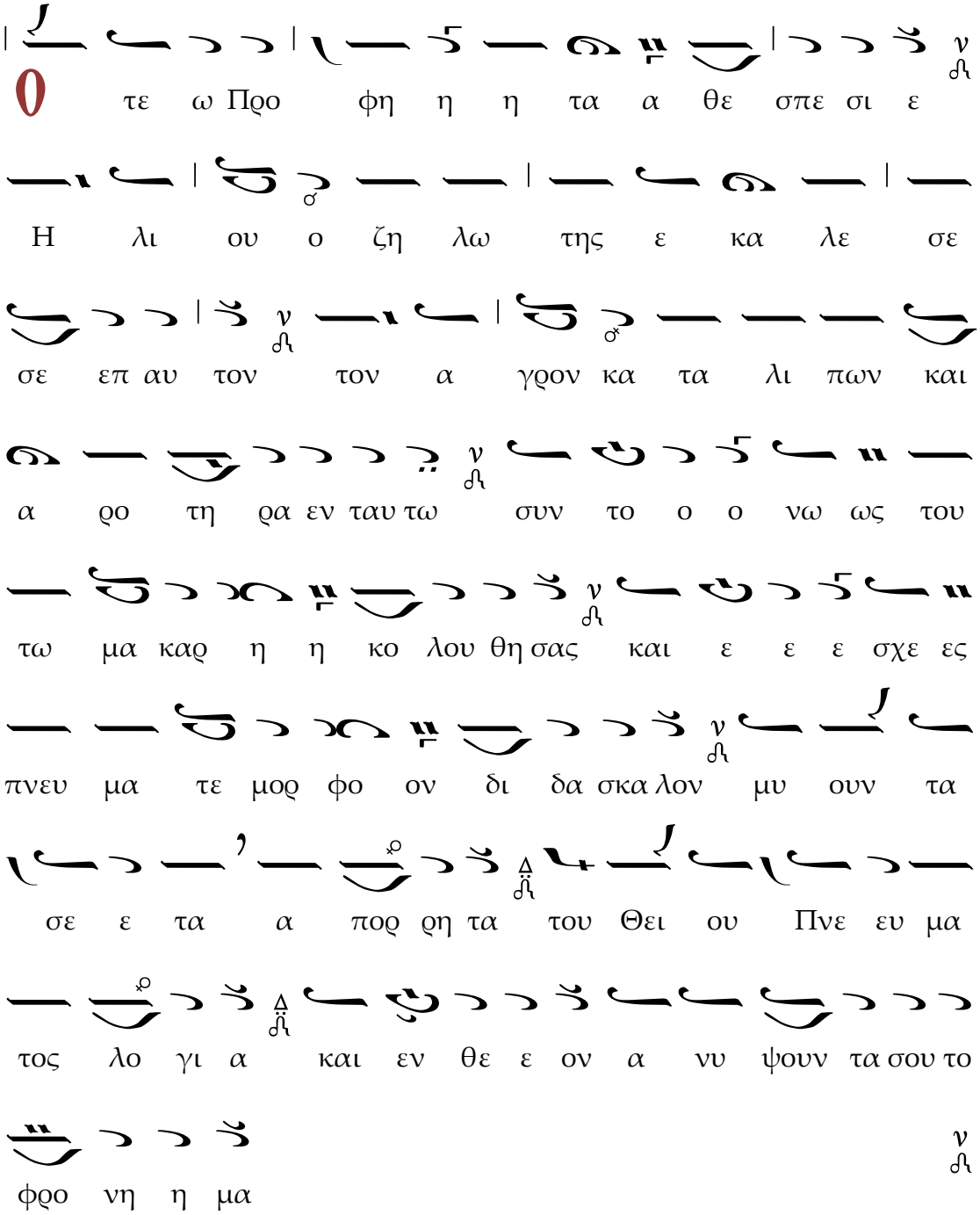

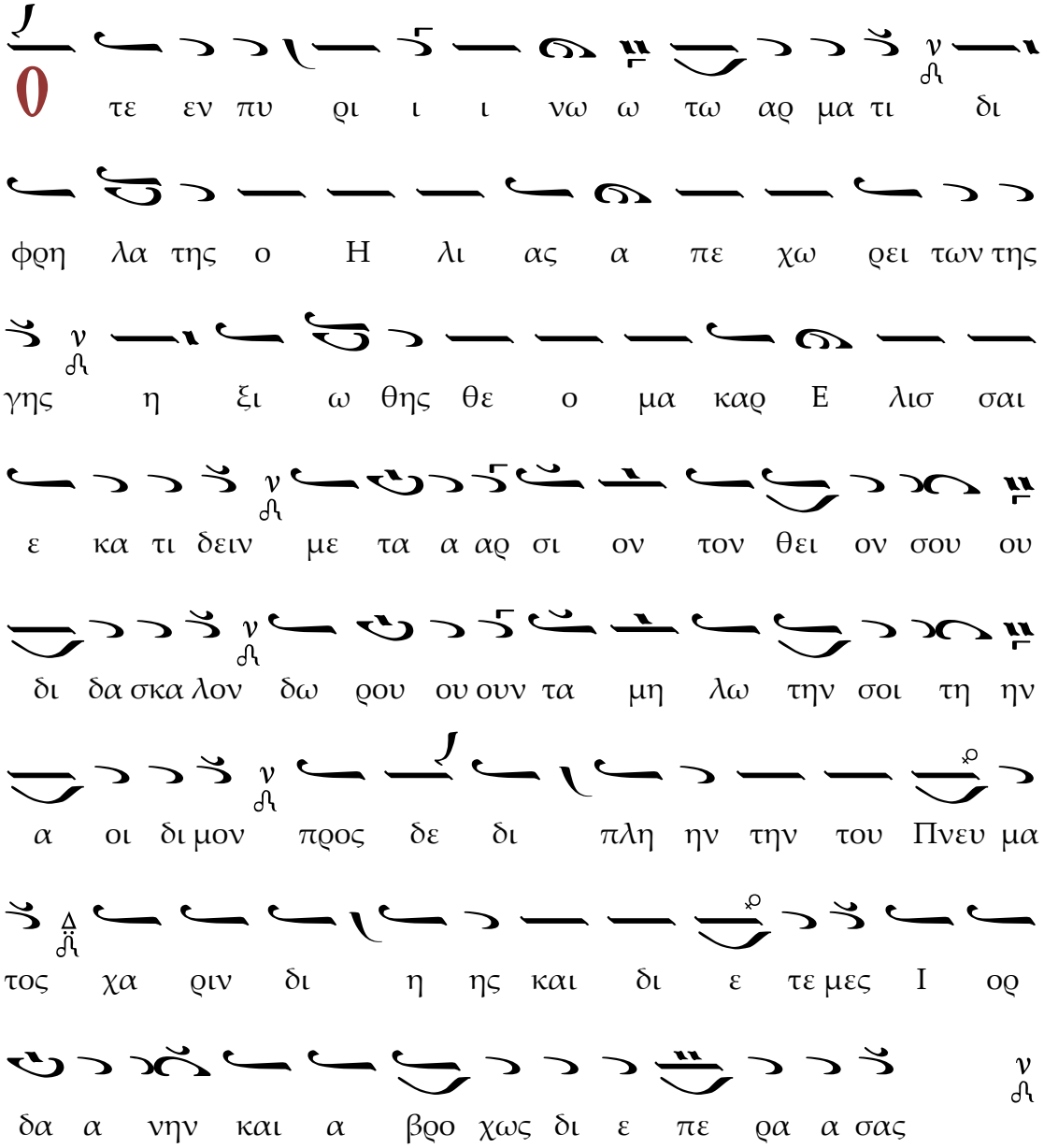
Ο τε εν πυ ρι ι ι νω ω τω αρ μα τι δι
φρη λα της ο Η λι ας α πε χω ρει των της
γης η ξι ω θης θε ο μα καρ Ε λισ σαι
ε κα τι δειν με τα α αρ σι ον τον θει ον σου ου
δι δα σκα λον δω ρου ου ουν τα μη λω την σοι τη ην
α οι δι μον προς δε δι πλη ην την του Πνευ μα
τος χα ριν δι η ης και δι ε τε μες Ι ορ
δα α νην και α βρο χως δι ε πε ρα α σας

Δ ευ τε φι λε ο ο ορ τω ων το συ στη μα
τω Να ω συ να θροι σθε ντες του Προ φη του ευ
λα βως κα τα στε ψω μεν εν υ μνοις και τι

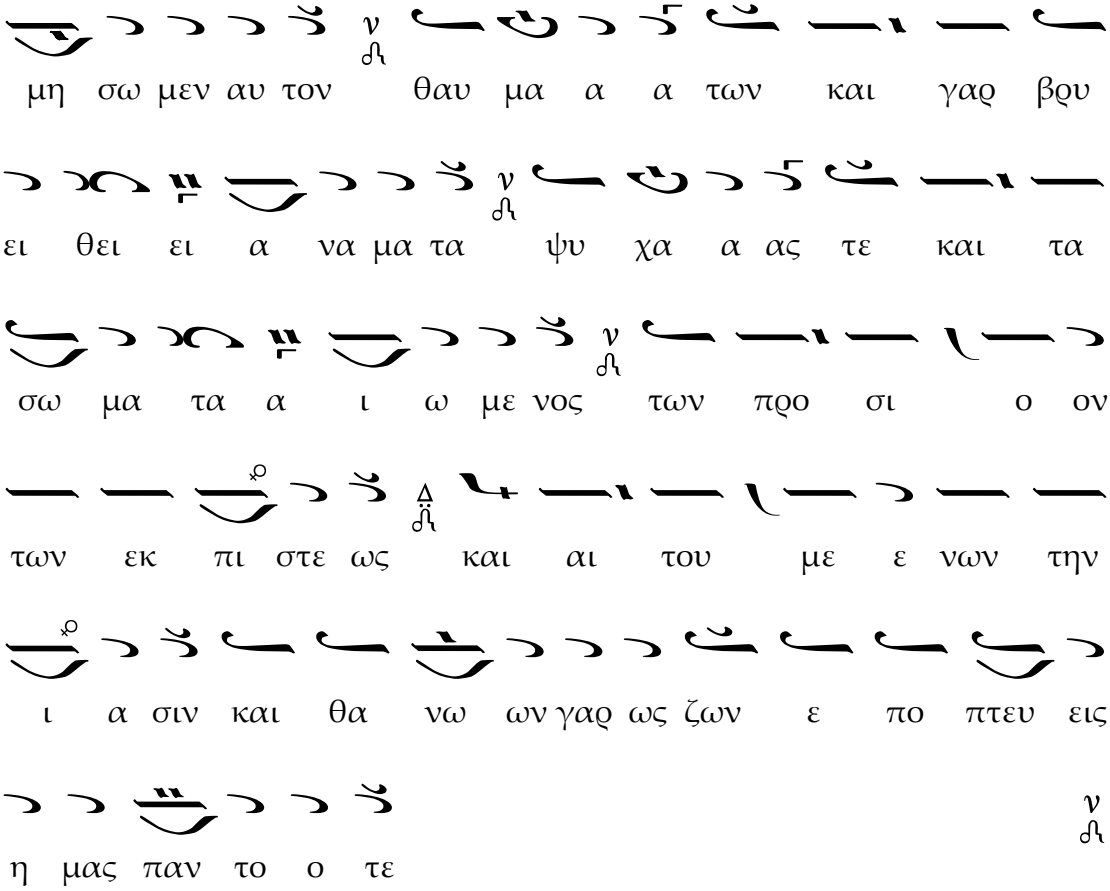

Δόξα. Ἦχος α΄. «Λαμπρά καί φωταυγής».

Ζήτει εἰς τὴν Λιτήν.

Καί νῦν. Θεοτοκίον. ὁ αὐτός.

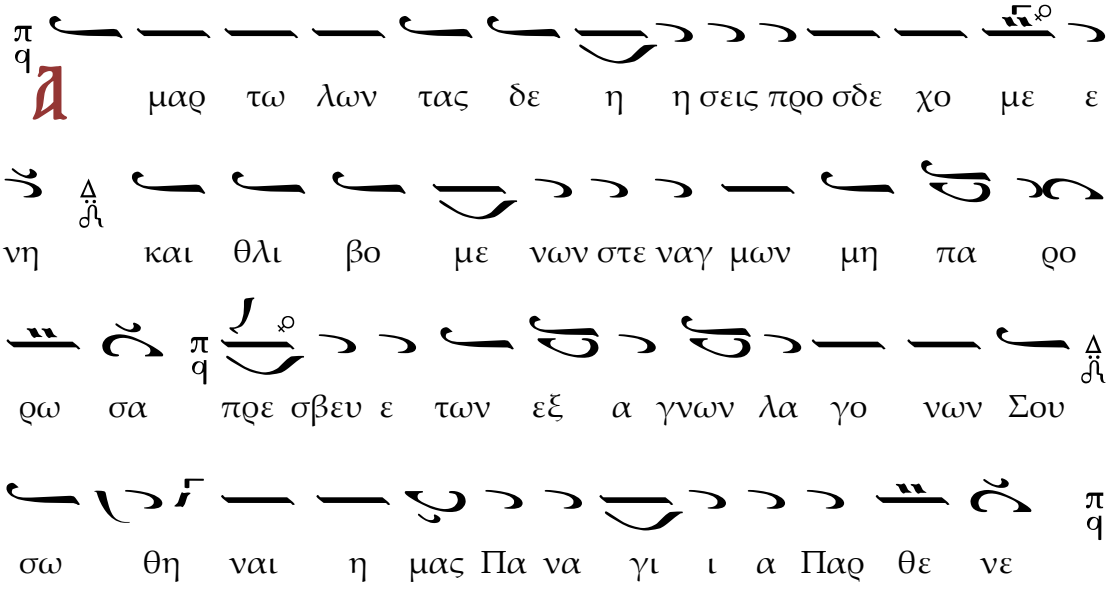

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ Πα Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

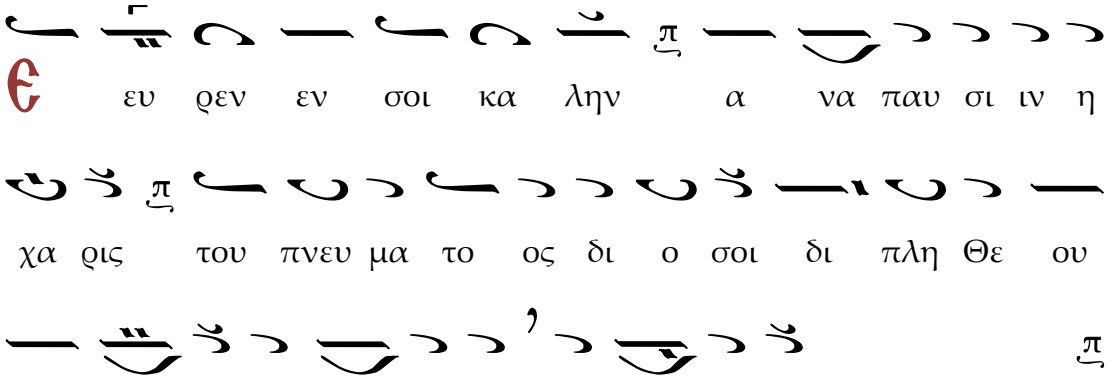

Στίχ.: 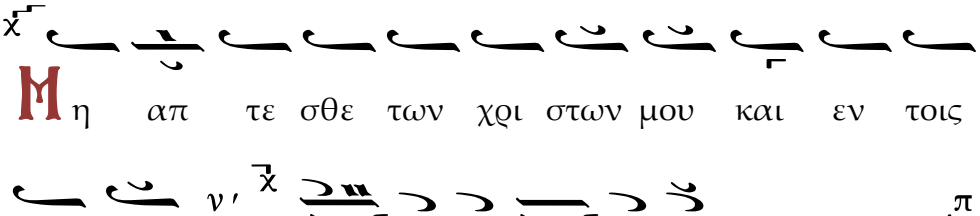

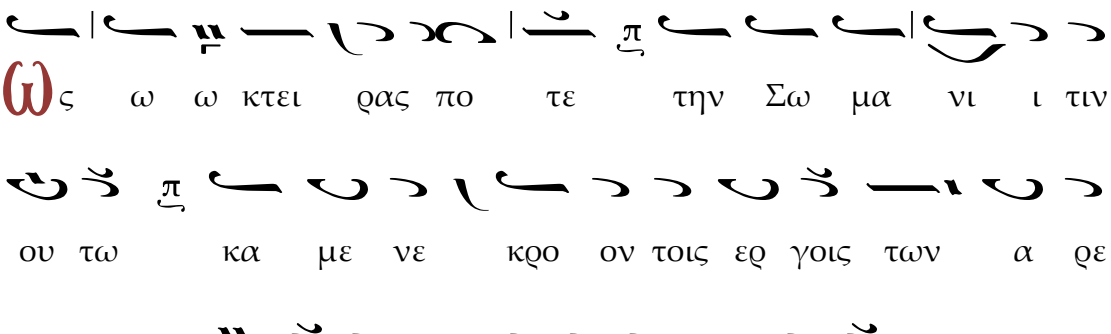

Στίχ.: 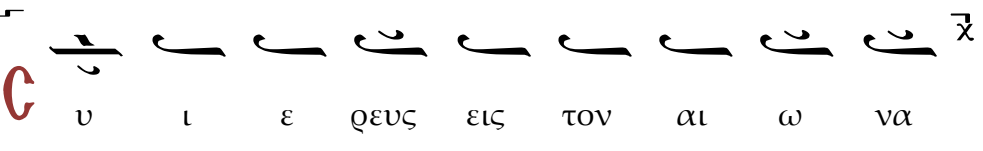

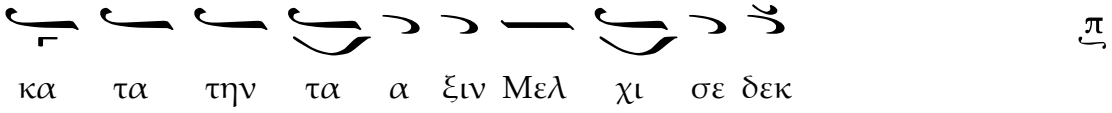
κα τα την τα α ξιν Μελ χι σε δεκ

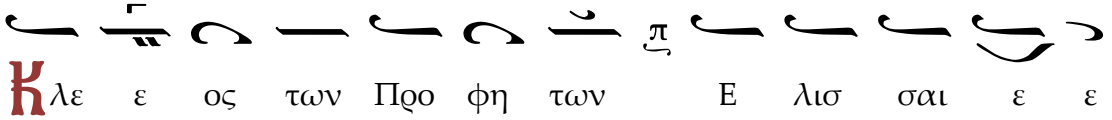
Κλε ε ος των Προ φη των Ε λισ σαι ε ε

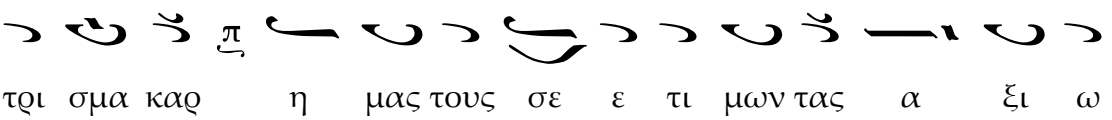
τρι σμα καρ η μας τους σε ε τι μων τας α ξι ω

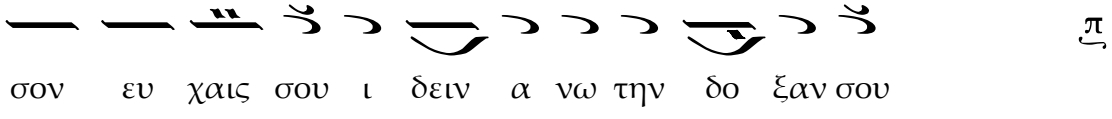
σον ευ χαις σου ι δειν α νω την δο ξαν σου

Θεοτοκίον.

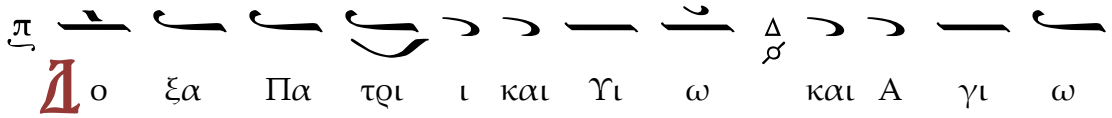
Δο ξα Πα τρι ι και Υι ω και Α γι ω

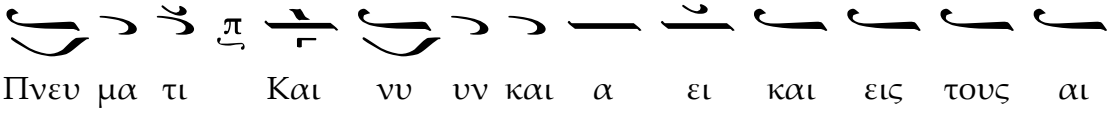
Πνευ μα τι Και νυ υν και α ει και εις τους αι

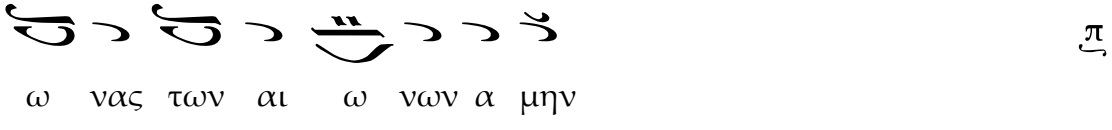
ω νας των αι ω νων α μην

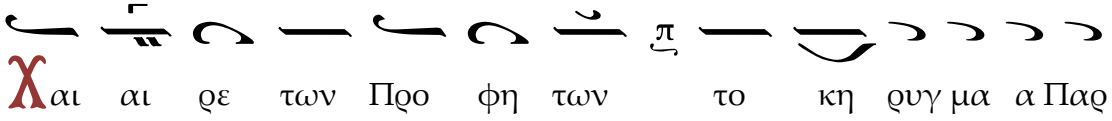
Χαι αι ρε των Προ φη των το κη ρυγ μα α Παρ

θε νε των Α πο στο ο λων δο ξα και η

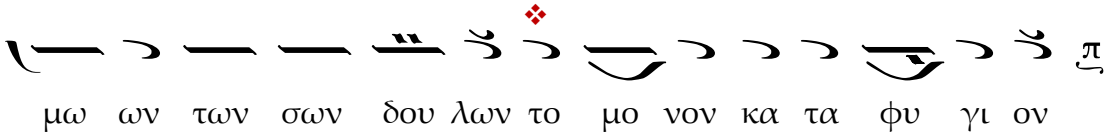
μω ων των σων δου λων το μο νον κα τα φυ γι ον

μέ τέλος

Τό Ἀπολυτίκιον Ἦχος 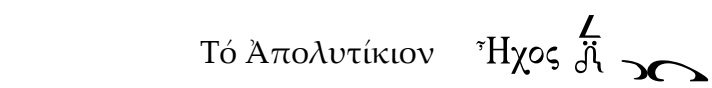 Βου

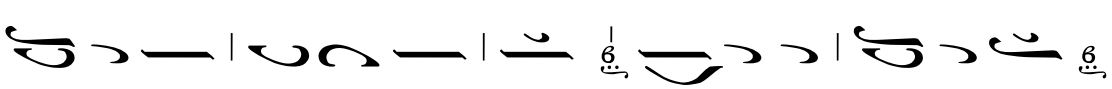

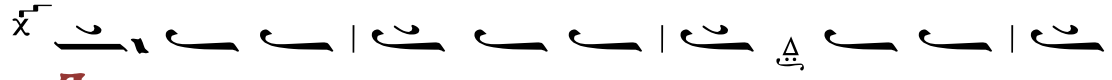

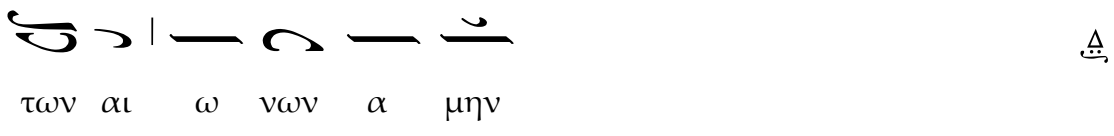
των αι ω νων α μην

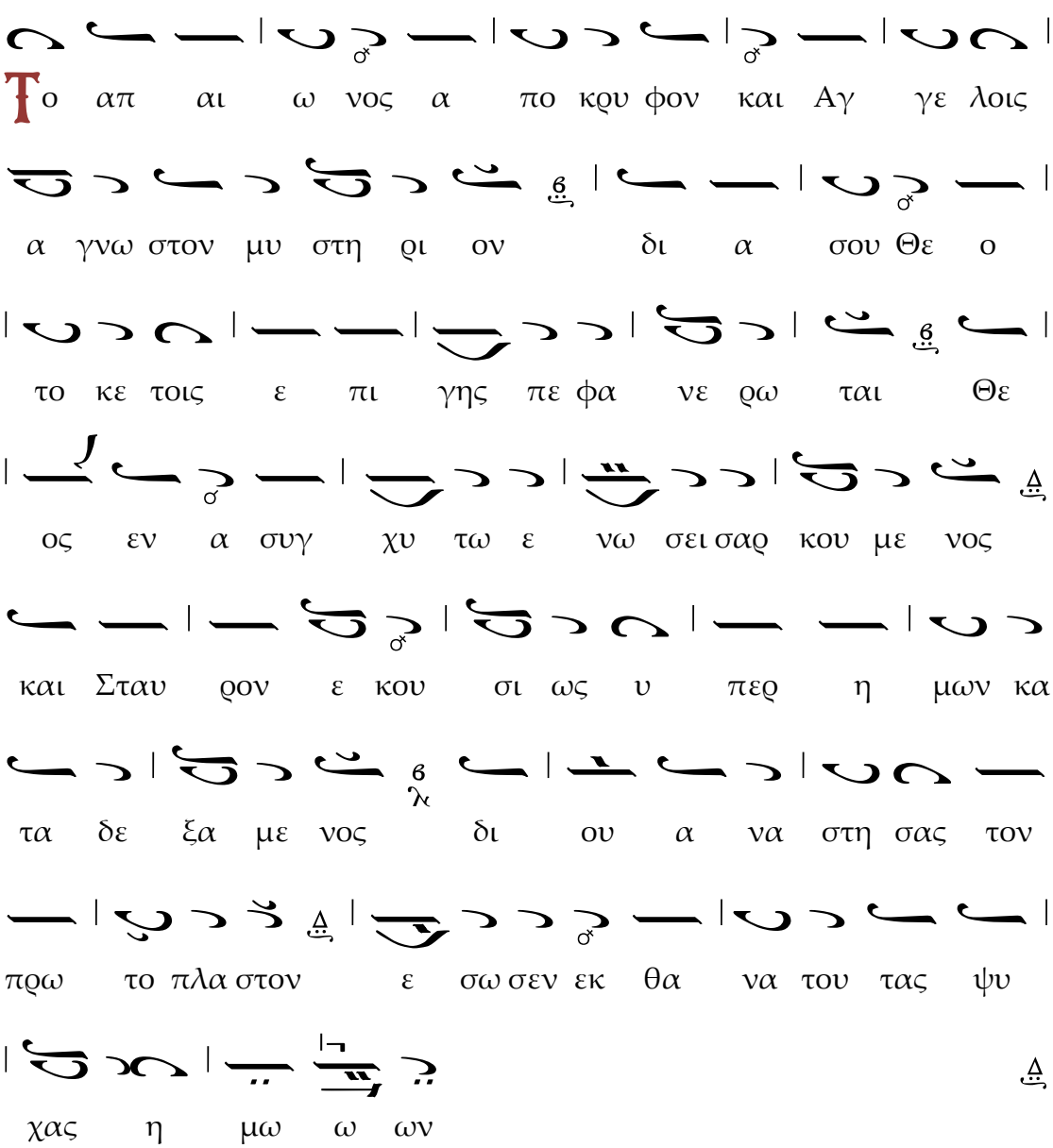
Το απ αι ω νος α πο κρυ φον και Αγ γε λοις
α γνω στον μυ στη ρι ον δι α σου Θε ο
το κε τοις ε πι γης πε φα νε ρω ται Θε
ος εν α συγ χυ τω ε νω σει σαρ κου με νος
και Σταυ ρον ε κου σι ως υ περ η μων κα
τα δε ξα με νος δι ου α να στη σας τον
προ το πλα στον ε σω σεν εκ θα να του τας ψυ
χας η μω ω ων

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν στιχολογοῦμεν τὴν α΄στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δέ τό «Κύριε ἐκέκραξα» ἱστῶμεν στίχους στ΄, εἰδέ Ἀγρυπνία στίχ. η΄ καί ψάλλομεν πρῶτον τὰ ἐν τῷ Μηναίῳ ἀρχαῖα στιχηρά Προσόμοια τοῦ Προφήτου δευτεροῦντες τό α΄.

Ἦχος λ̲ π̲ ℔ Νη𝄾 Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

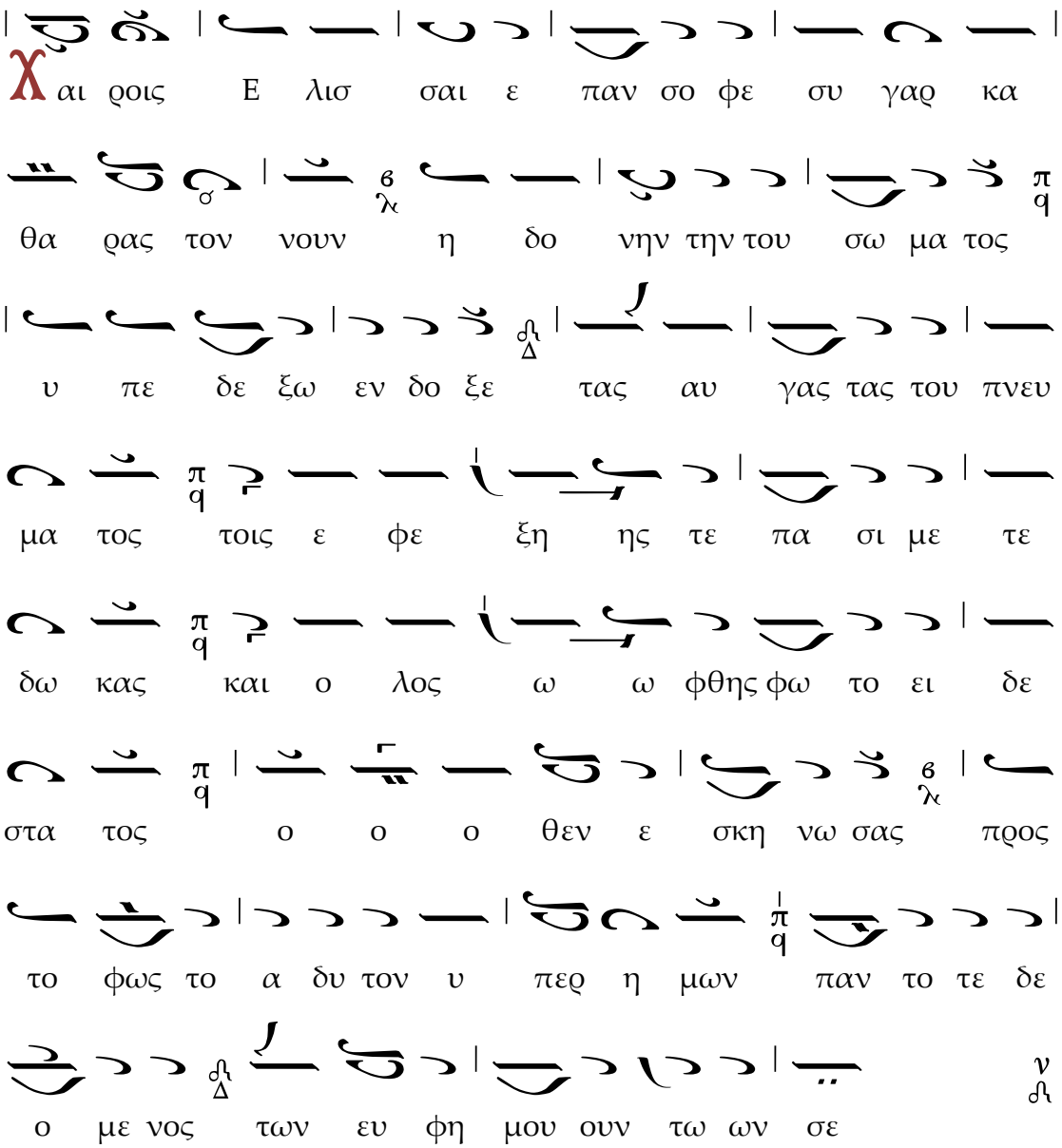

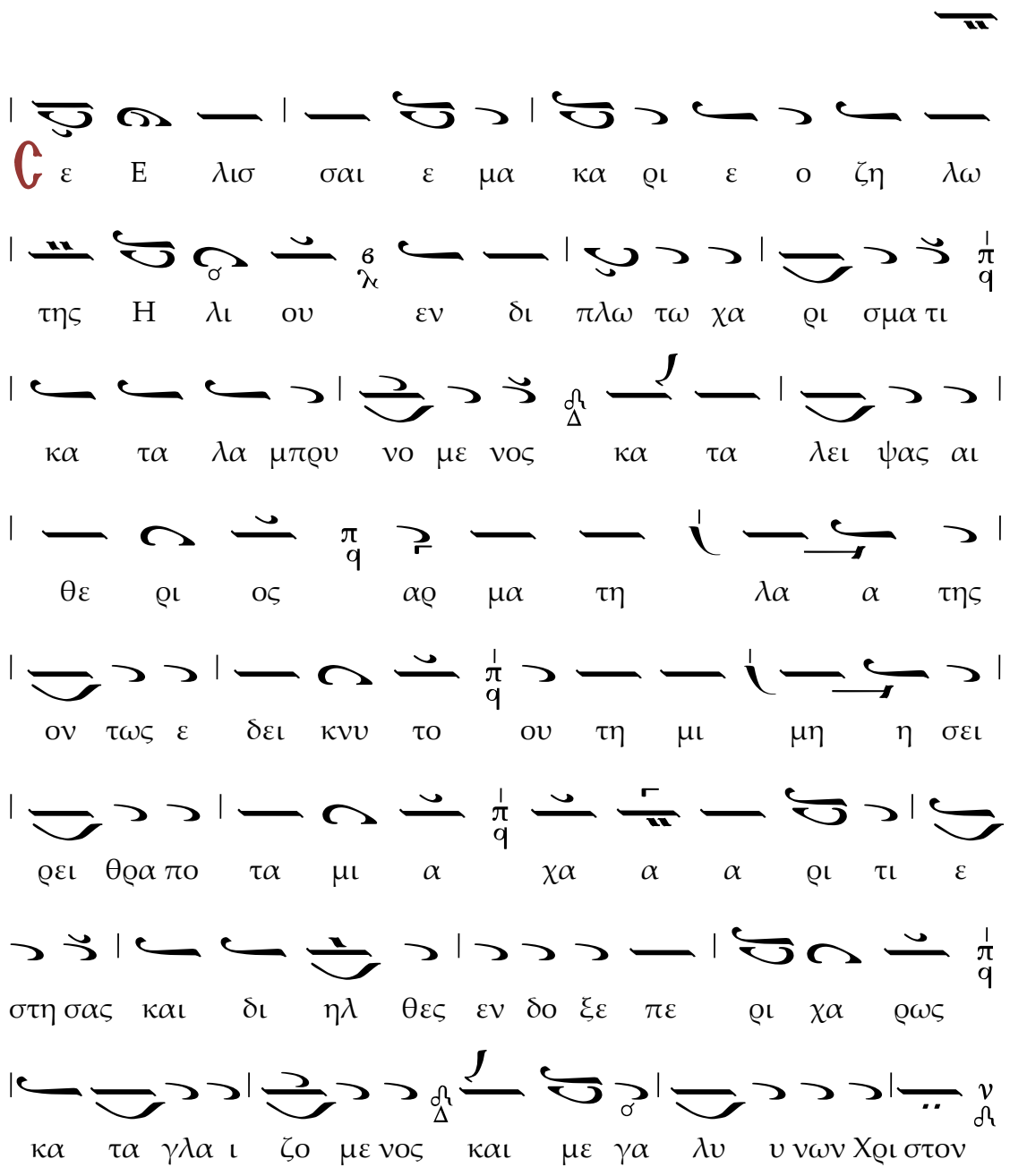
C ε Ε λισ σαι ε μα κα ρι ε ο ζη λω
της Η λι ου εν δι πλω τω χα ρι σμα τι
κα τα λα μπρυ νο με νος κα τα λει ψας αι
θε ρι ος αρ μα τη λα α της
ον τως ε δει κνυ το ου τη μι μη η σει
ρει θρα πο τα μι α χα α α ρι τι ε
στη σας και δι ηλ θες εν δο ξε πε ρι χα ρως
κα τα γλα ι ζο με νος και με γα λυ υ νων Χρι στον
Π α λαι πι στη Σω μα νι τι δι παι δα χα
ρι ζη ευ χη ον θα νον τα ε ξη γει ρας

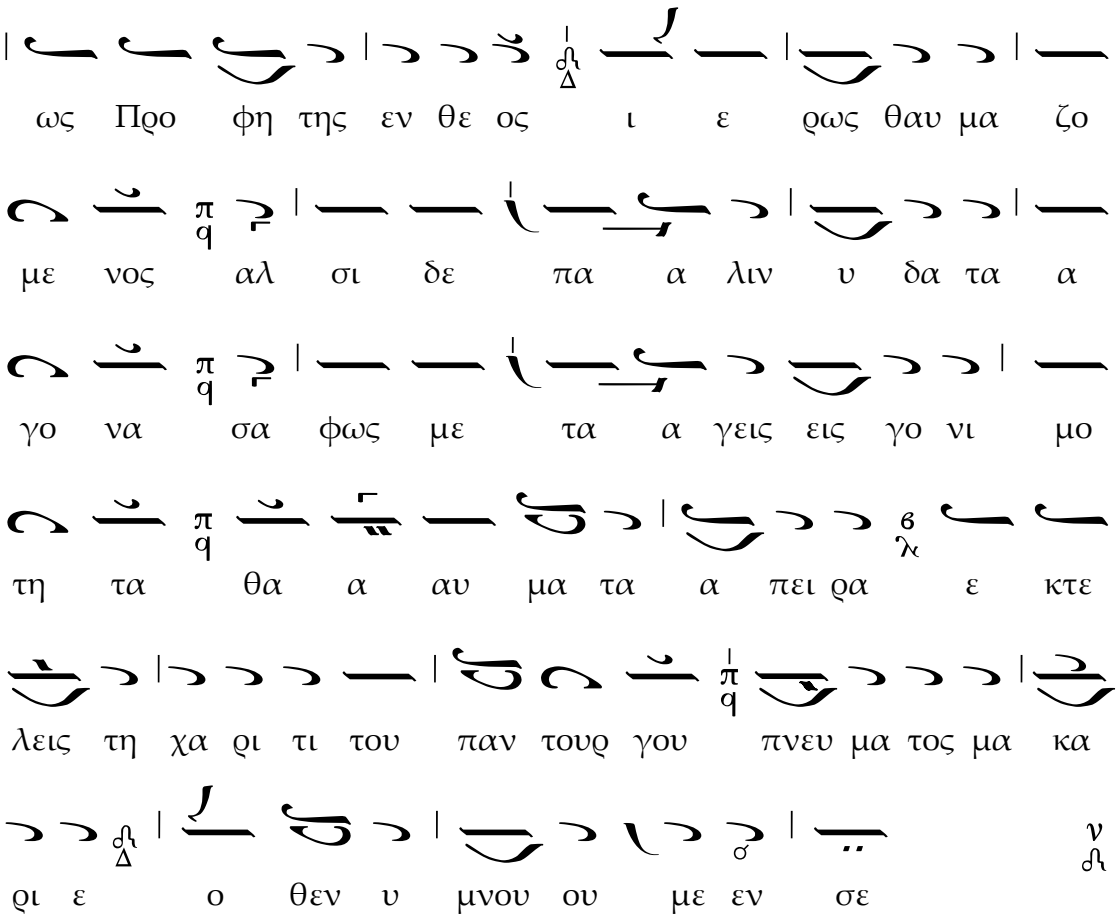

Εἶτα τὰ ἑξῆς νέα δευτεροῦντες τό α'.

῾Ηχος Βου Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

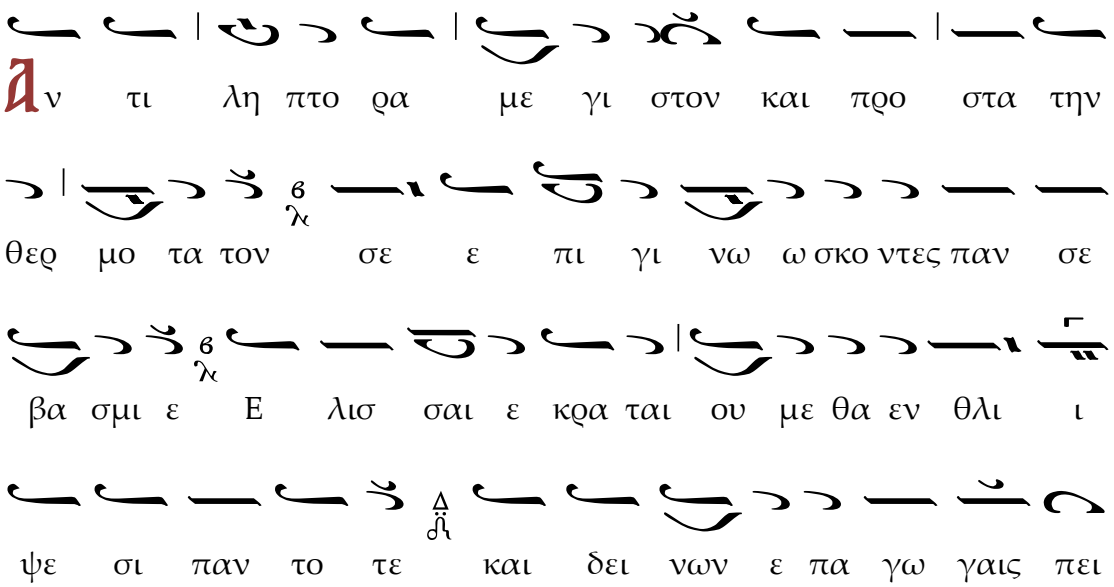

ρα σμω ων ε πι τα σε σι α σθε νει αις τε

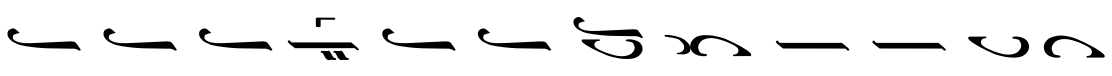
και νο ση η μα σι ταις σω μα το φθο ροις

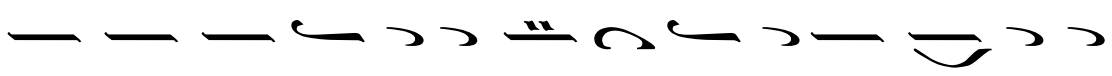
με γα λυ νον τες τον δον τα δι πλην την χα α ριν

σοι εν δο ξε

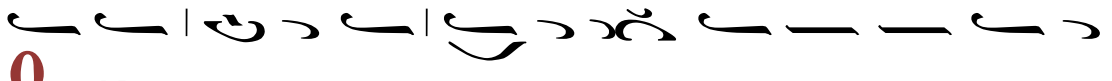
0 Να ος σου ο α γι ος ι α τρει ον εν

δε δει κται ι ε ρον πα νε ευ φη με εν δον

γαρ αυ του εν α στρα παις κα τα γαυ ζου σα η χα α

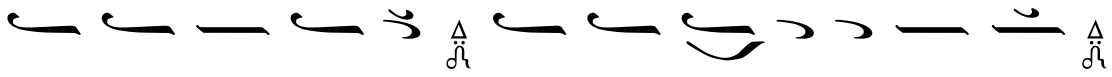
ρις του Πνευ μα τος ε νοι κει πο τα μη δον

κε νου με ε νη τοις πε ρα σι και α κε νω

τος δει κνυ με νη Προ φη τα θε η γο ρε

του Θε σβι του κλη ρο νο ο ο με Ε λισ σαι ε

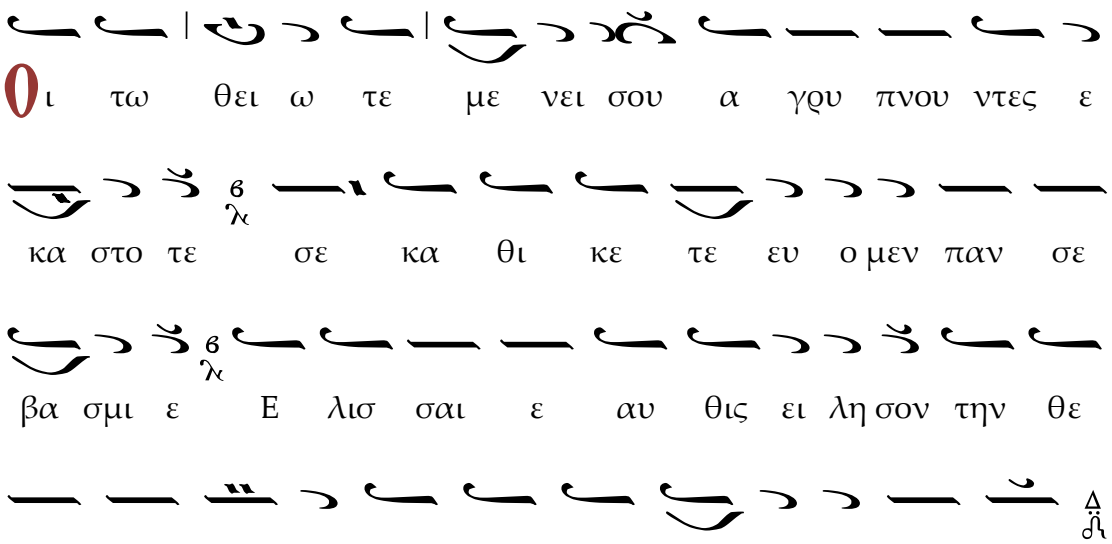

Ἦχος λ Πα (Τοῦ Λαμπαδαρίου)

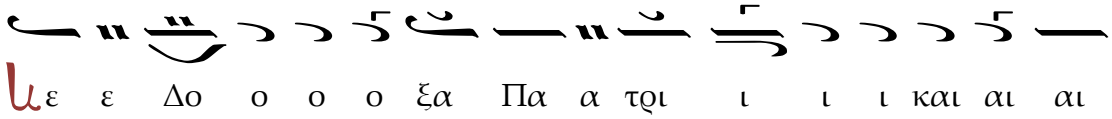

Υι υι ω και Α γι ι ω Πνε ευ μα α α τι

Προ φη τα κη η η ρυ υξ Χρι ι ι στου του

θρο νου της με ε γα α α λω ω συ νης ου

δε πο τε ε ε χω ρι ι ι ι ι ζη η και

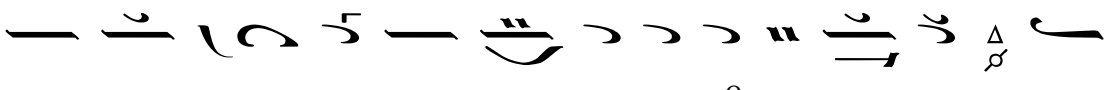
ε κα στω ω ω α α α σθε ε νουν τι α

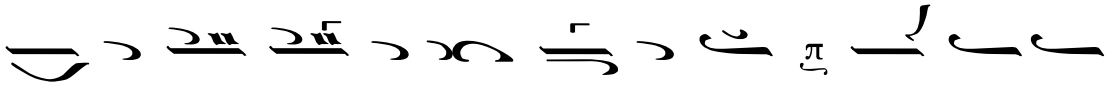
ει ει πα ρι ι στα α α σαι εν τοις υ

ψι ι στοι οις λει του ουρ γων την οι κου με νην ευ

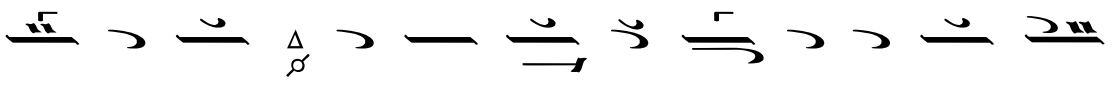
λο ο γεις παν τα χου δο ο ο ξα ζο ο

με ε ε ε νος αι αι αι τη η σαι αι αι αι

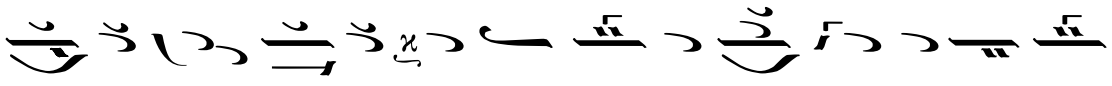
αι αι αι αι αι αι ι λα σμο ον ται αις ψυ χαι αι αις

η η η η μων

Θεοτοκίον. Ο αυτός.

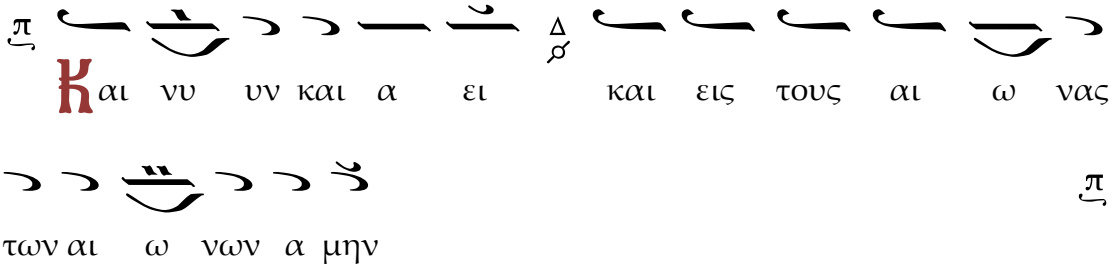

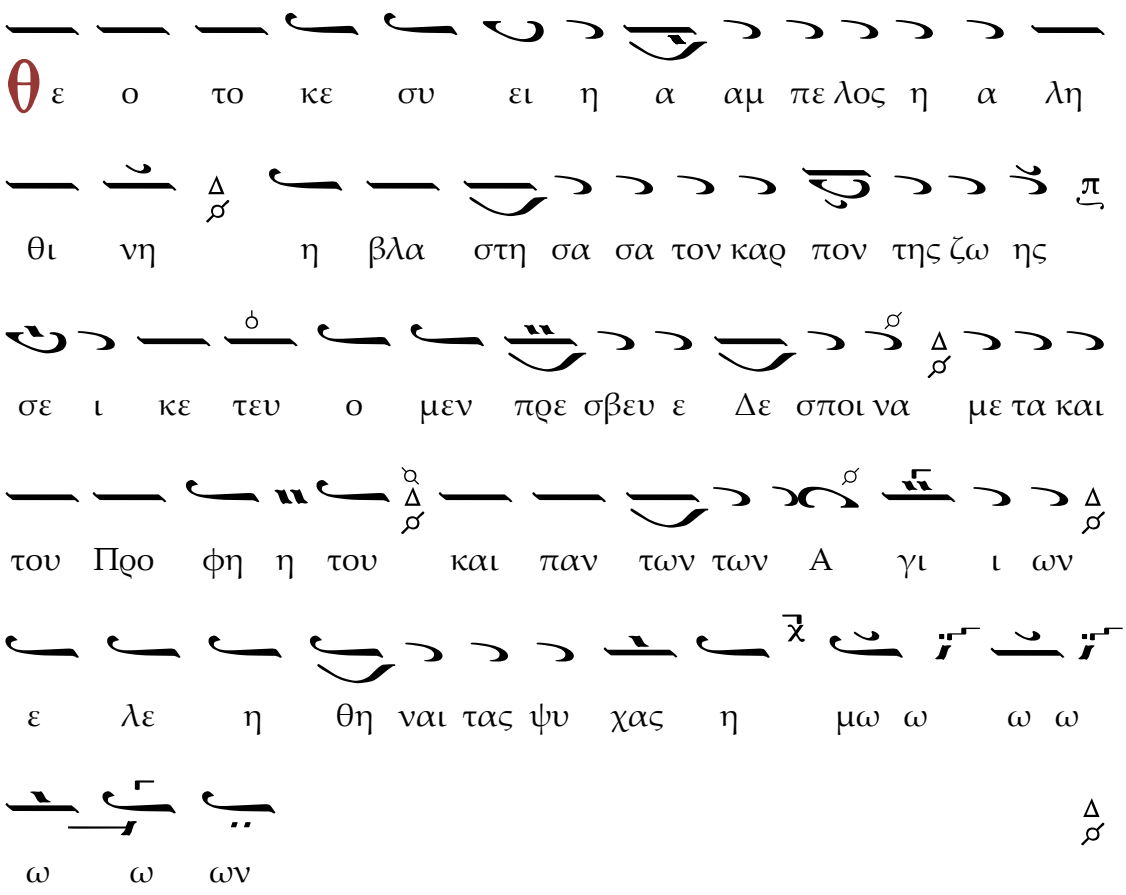

Τῇ Τετάρτῃ καί Παρασκευή τό Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός

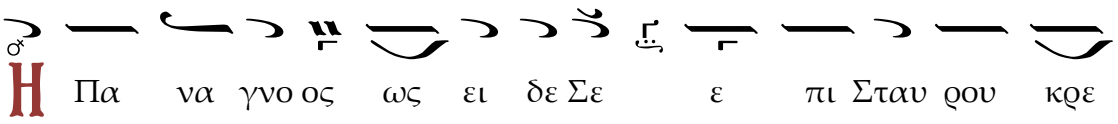

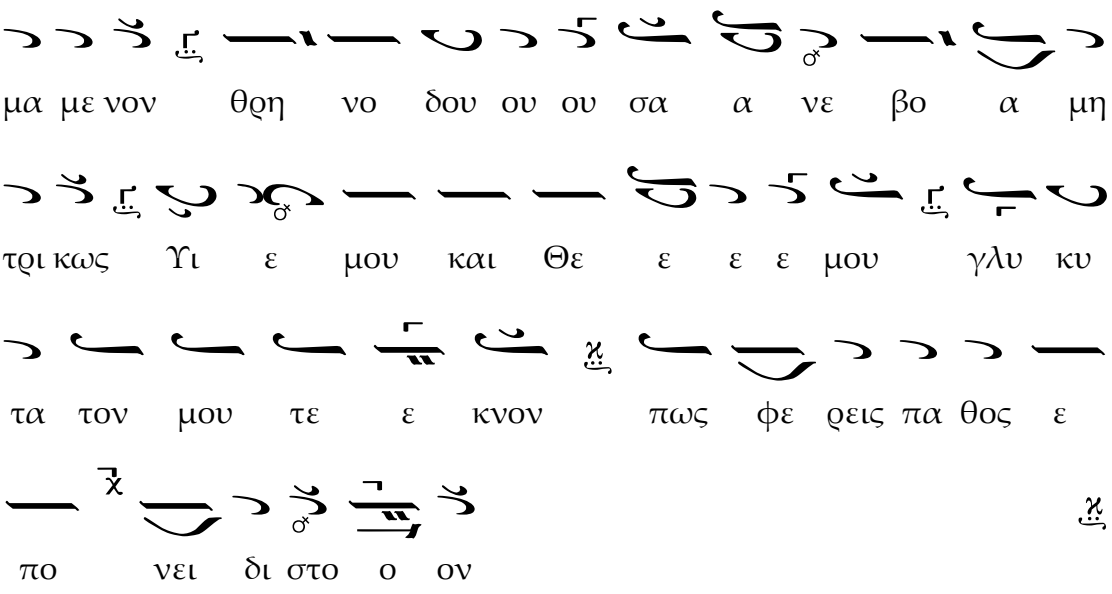

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος Πα

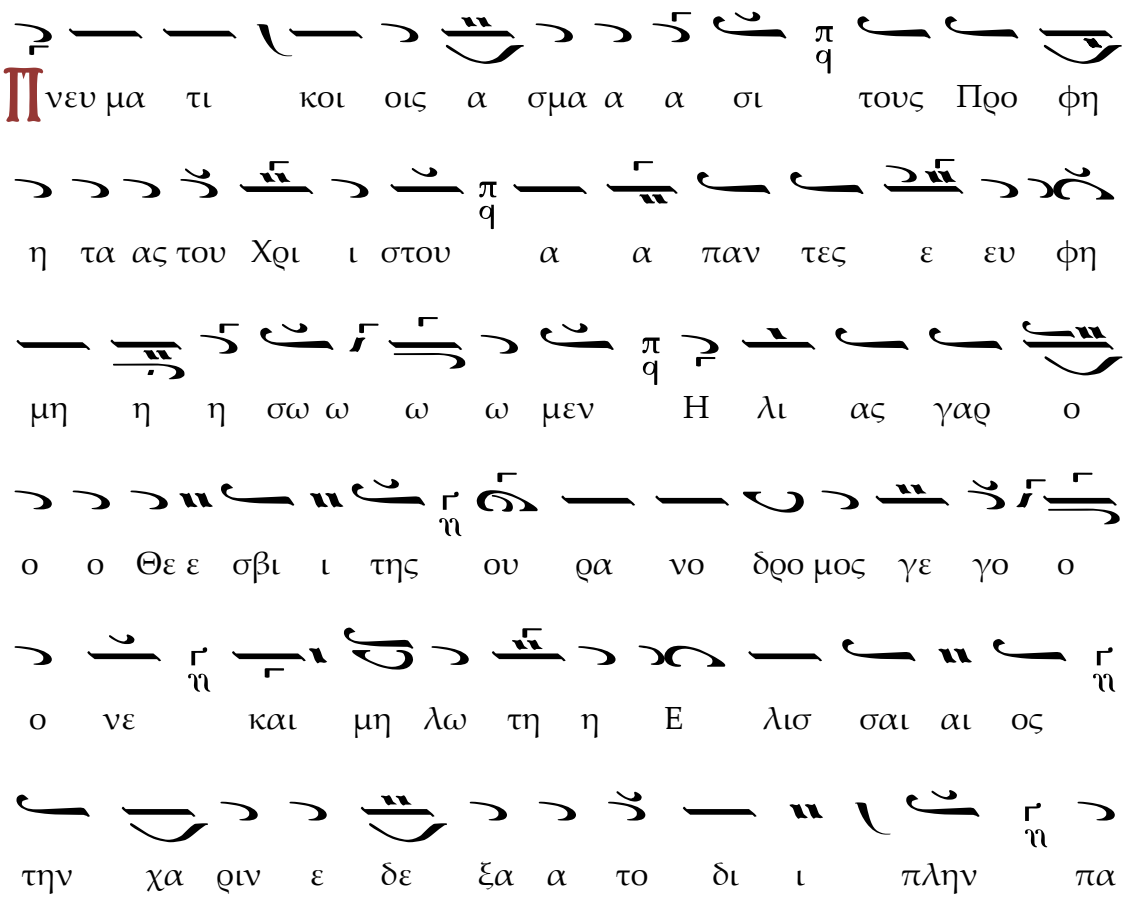

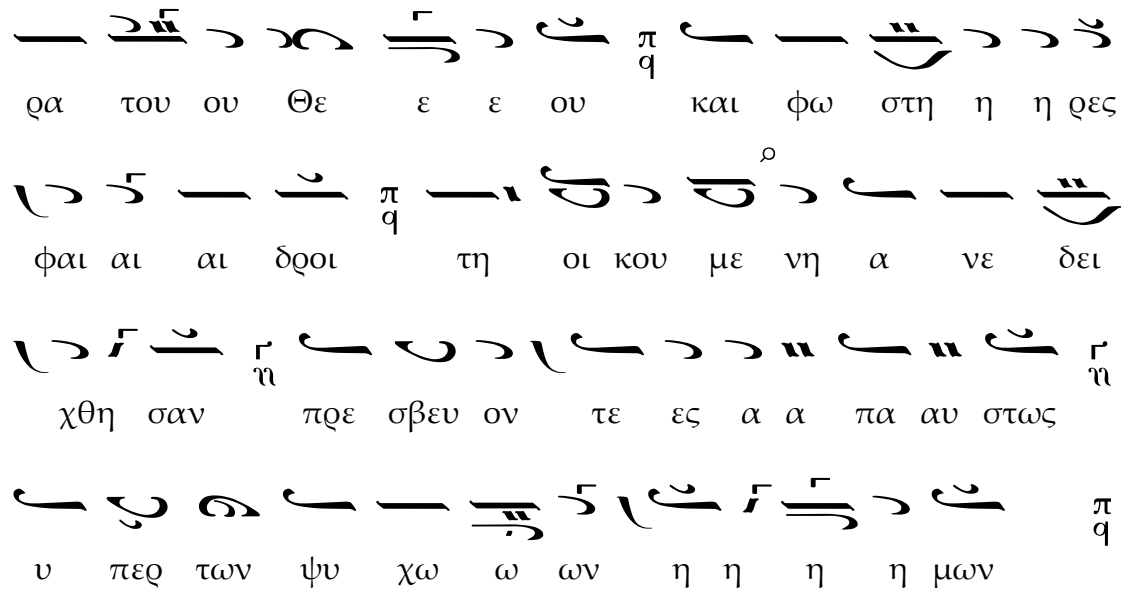
ρα του ου Θε ε ε ου και φω στη η η ρες
φαι αι αι δροι τη οι κου με νη α νε δει
χθη σαν πρε σβευ ον τε ες α α πα αυ στως
υ περ των ψυ χω ω ων η η η η μων

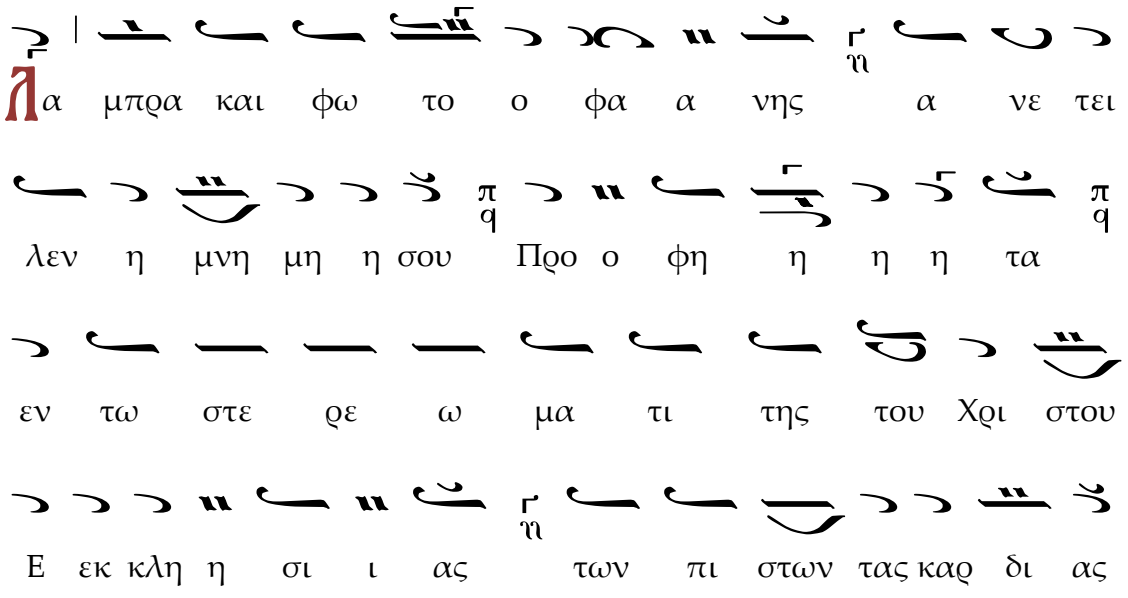
Λα μπρα και φω το ο φα α νης α νε τει
λεν η μνη μη η σου Προ ο φη η η η τα
εν τω στε ρε ω μα τι της του Χρι στου
Ε εκ κλη η σι ι ας των πι στων τας καρ δι ας
κα α ταυ γα α α ζου ου ου ου σα
εν η συ νελ θο ον τες οι οι φι ι λε ε ε
ο ο ο ορ τοι τοις α σμα σι κα τα στε φο ο

μεν σε τον α οι δι μον και αι πα νε ε εν

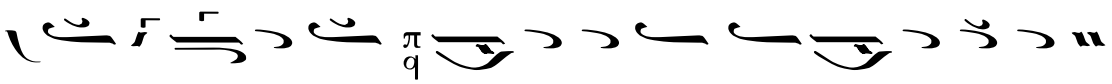
τι ι ι ι μον ε χον τες τον Να ο ον του θα αυ

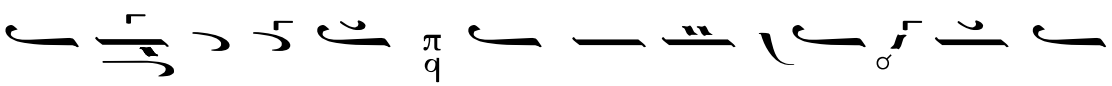
μα α α α των και ι α σε ε ων πλου

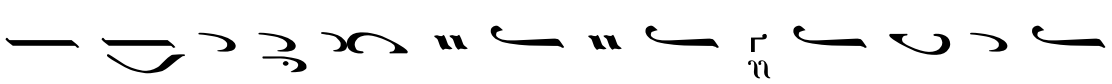
σι ο ο βρυ το ον κρη η νην προ χε ο ντα

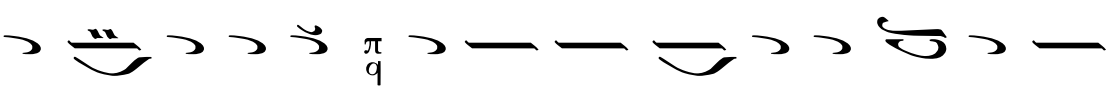
ως να μα α τα των ψυ χι κων η μων και σω μα

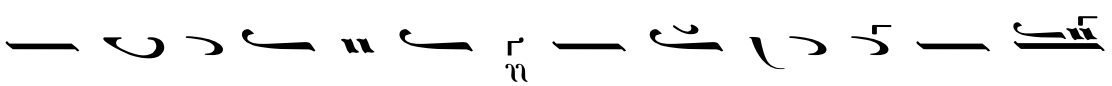
τι κων τραυ μα α των την ι α α α τρει

ει ει ει ει αν δευ τε ουν α παν τες ι κε

τι κω ω ως προ ος α αυ τον α να

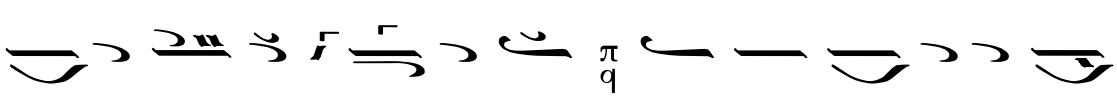
κρα α α ξω ω ω μεν Θε η γο ρε Προ φη

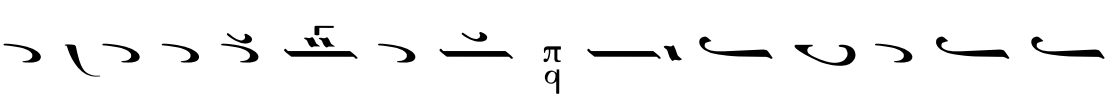
η τα α του Χρι ι στου ο τω θρο νω της με

γα λω συ νης του Θε ου ου ου πα ρε ε στως μη

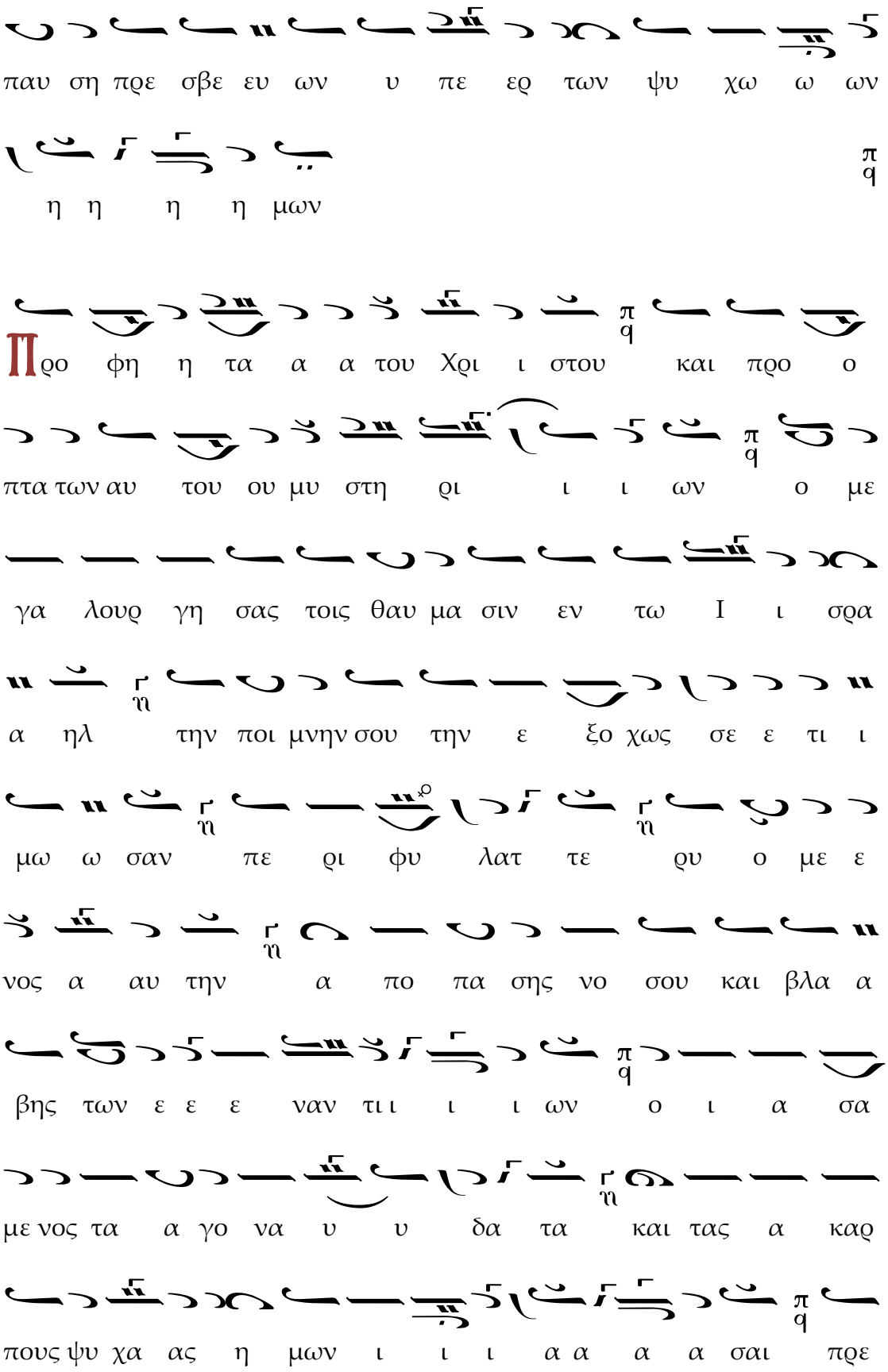
παυ ση πρε σβε ευ ων υ πε ερ των ψυ χω ω ων
η η η η μων
Προ φη η τα α α του Χρι ι στου και προ ο
πτα των αυ του ου μυ στη ρι ι ι ων ο με
γα λουρ γη σας τοις θαυ μα σιν εν τω Ι ι σρα
α ηλ την ποι μνην σου την ε ξο χως σε ε τι ι
μω ω σαν πε ρι φυ λατ τε ρυ ο με ε
νος α αυ την α πο πα σης νο σου και βλα α
βης των ε ε ε ναν τι ι ι ι ων ο ι α σα
με νος τα α γο να υ υ δα τα και τας α καρ
πους ψυ χα ας η μων ι ι ι α α α α σαι πρε

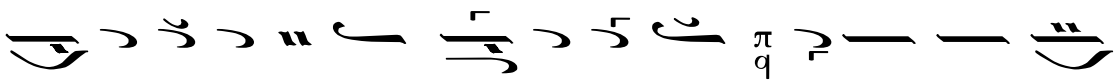
σβε ευ ων α α πα α α αυ στως προς τον φι λαν

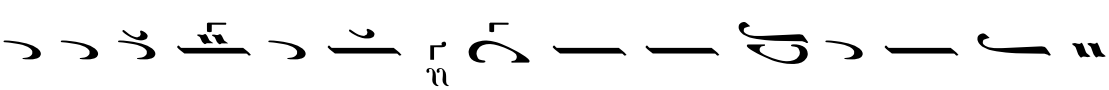
θρω ω πον Θε ε ον υ περ η μων Ε λισ σαι αι

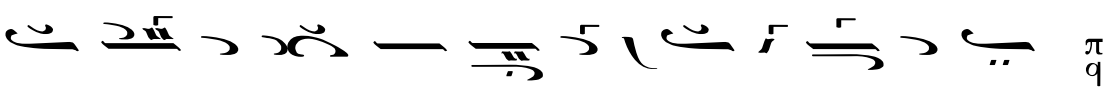
ε πα αν σε βα α α σμι ι ι ι ε

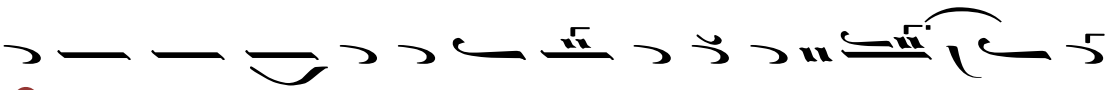
0 των αρ ρη των μυ στη ρι ι ων ε ε πο ο ο

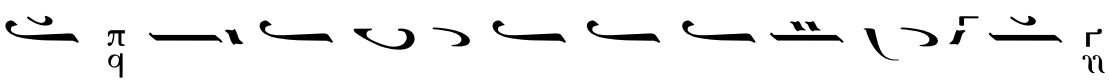
πτης Ε λισ σαι ος ο με γα λω νυ μος

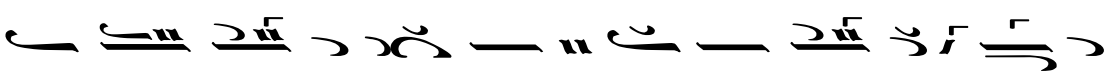
ε πε φα α νεν η η μιν ση η με ε ε

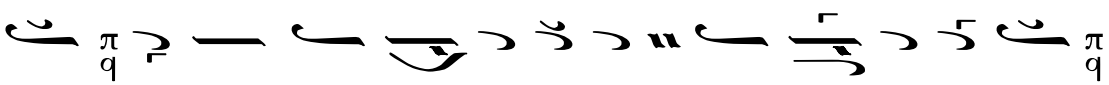
ρον εν τη φαι δρα α αυ του ου μνη η η η μη

δι α νε μων τας αυ του ου ου δω ρε ε ας

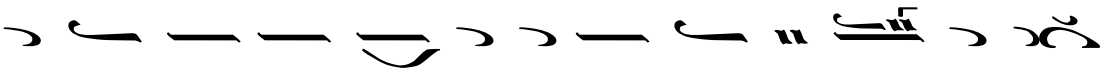
α πο των πλου σι ων χα ρι σμα α τω ων του

Πνε ε ευ μα α α α τος α γαλ λι α σω

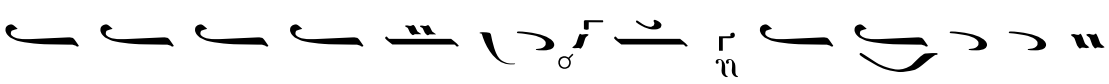
με θα ουν φι λε ορ τοι και ε ευ φρα αν

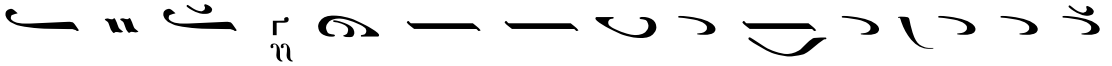
θω ω μεν και εν φω ναις α σμα α των με λω

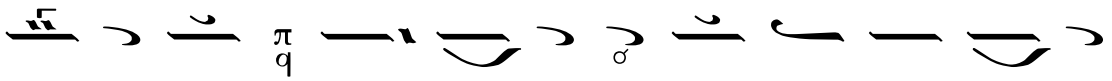
δι ι κων τη δο ξη αυ του προ σπε λα α

σω ω μεν τα προς σω τη ρι α αν αι του ου ου

με ε ε ε νοι φι λαν θρω ω πο ο ος

γα αρ ων ε λε ει τους με τα πι στε ως και

ε ευ λα α βει ει ας την μνη μην αυ του

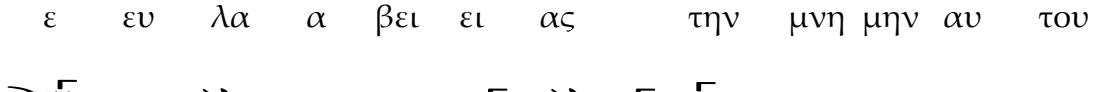
ε ε ορ τα α α ζο ο ο ον τες

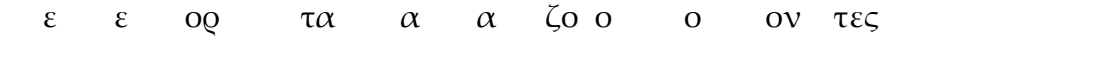
Ἦχος Δι

Η λι ας ο Θε ε ο ο οπ της και ζη λω

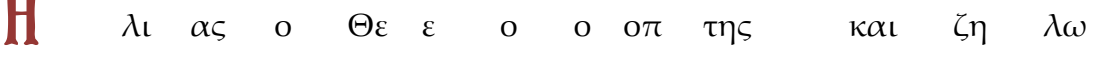
της εν πυ ρι νω τε ε ε θρι ι ιπ πω ως εις

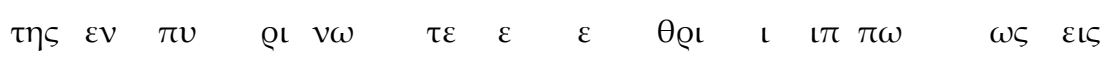
ου ρα νου ους α νε ε ε βαι αι αι αι νεν

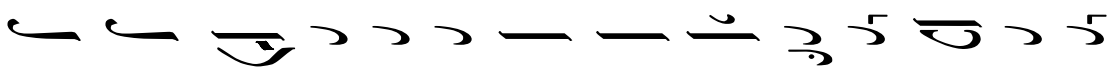
Ε λισ σαι ος δε της μη λω της ε ε κει ει ει

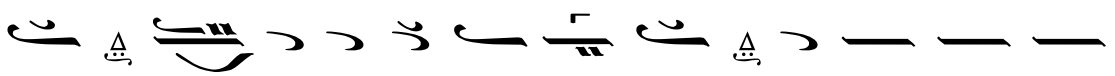
νου κλη η η ρο νο ο μος και μυ στι πο

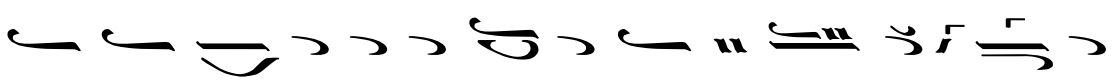
λος των θει ει ει ει ων εμ φα α α σε ε ε

ων λα μπραν ο δον εν τω Ι σρα η ηλ ε ε

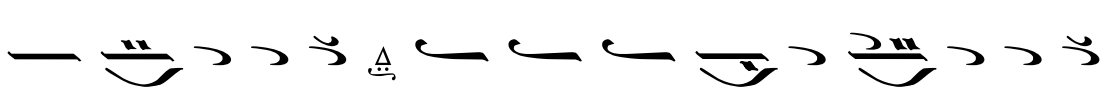
ε στελ λε ε το κα τα γλα ι ι ζω ω ων τον

κο ο σμον ταις των θαυ μα τω ων σου

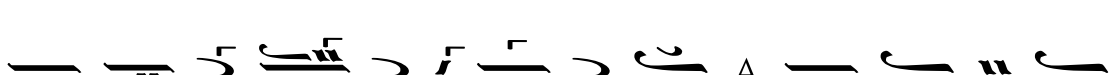
α α α στρα α α α α παις προς ο ον και

η μεις νυν οι τε ε λου ου ουν τες την μνη η μην

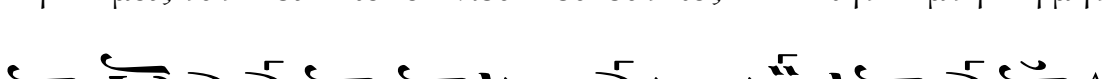
αυ του ου ου την πα νε ε ε ο ο ορ τον

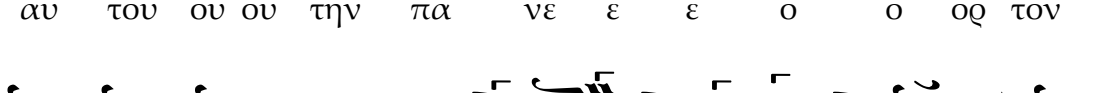
α να βο η η η σω ω ω ω ω μεν Ε

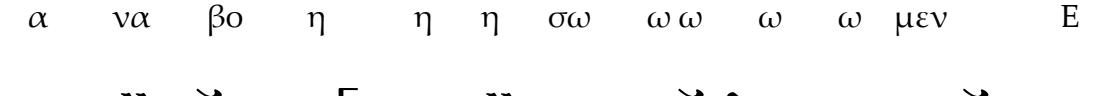
λισ σαι ε πα α α νεν δο ο ξε ε πι βλε ψον ε

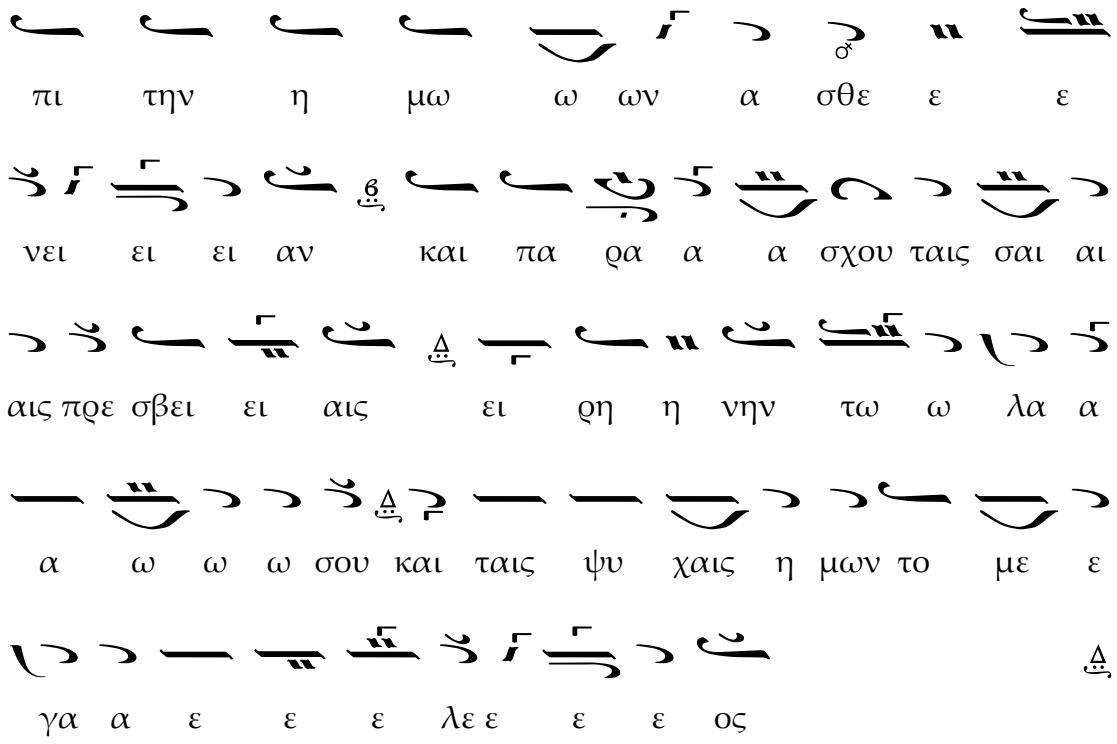
πι την η μω ω ων α σθε ε ε
νει ει ει αν και πα ρα α α σχου ταις σαι αι
αις πρε σβει ει αις ει ρη η νην τω ω λα α
α ω ω ω σου και ταις ψυ χαις η μων το με ε
γα α ε ε ε λε ε ε ε ος

Ἦχος λ ϊ Πα

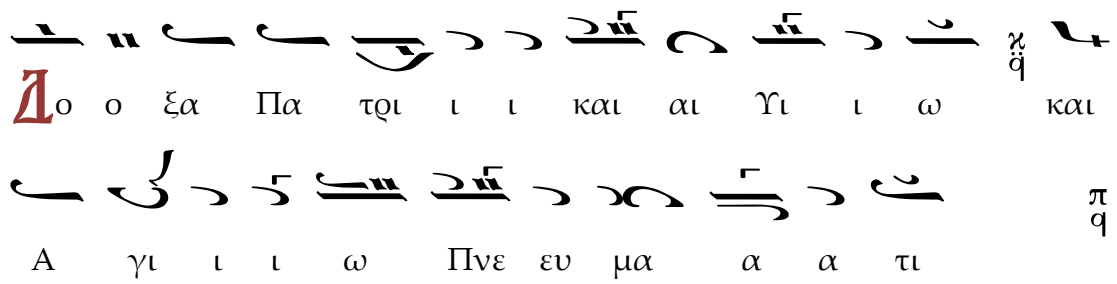
Δο ο ξα Πα τρι ι ι και αι Υι ι ω και
Α γι ι ι ω Πνε ευ μα α α τι

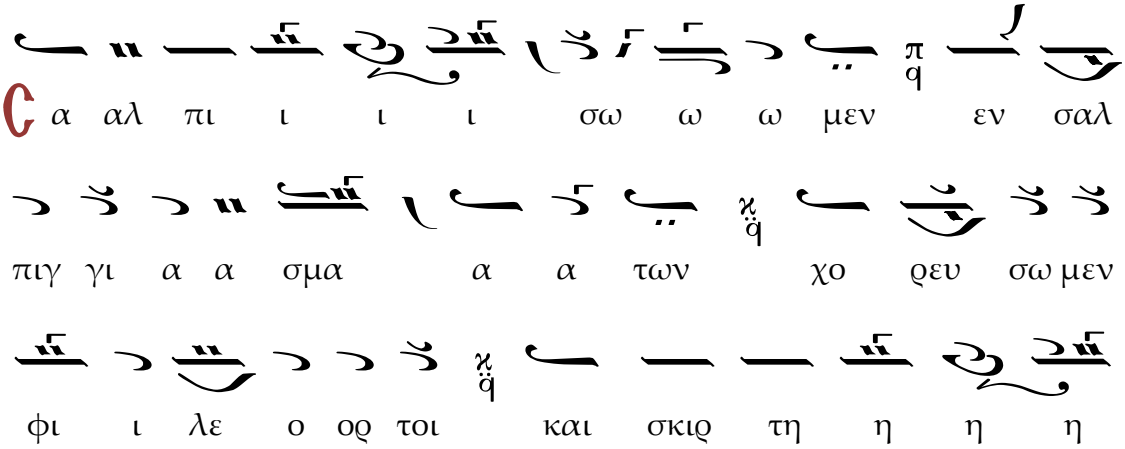
Ca αλ πι ι ι ι σω ω ω μεν εν σαλ
πιγ γι α α σμα α α των χο ρευ σω μεν
φι ι λε ο ορ τοι και σκιρ τη η η η

σω ω ω ω μεν εν τη ευ ση μω προ φη τι

κη η πα α α νη η γυ υ υ ρει της Εκ

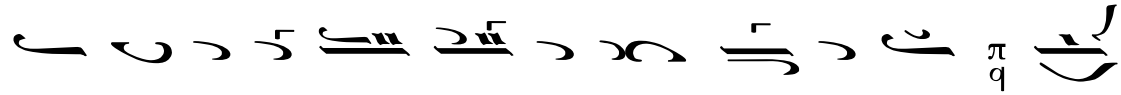
κλη σι ι ι ας του ου Χρι ι ι στου ση

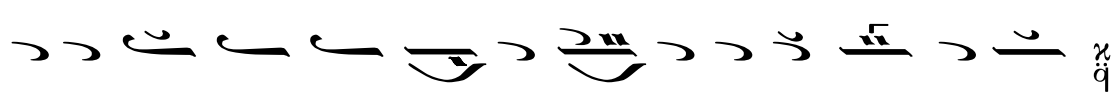
με ρον γαρ ο χο ρο ος τω ω ων Προ φη η των

συ νε ορ τα ζων τοις πι στοις α ο ρα α τω

ω ως ε φε στη η κε και τον την χα ριν του

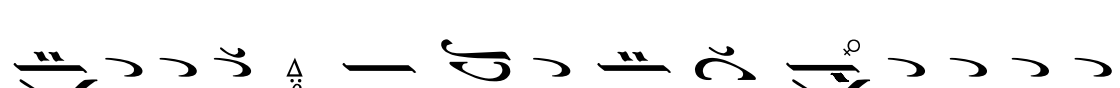
Πνευ μα α τος δι πλην λα βον τα εν δο ξον Προφη

η η τη η ην Κυ ρι ι ι ι ι ου τοις

α σμα σι ως εν στεμ μα σι κα τα στε ε ε φει

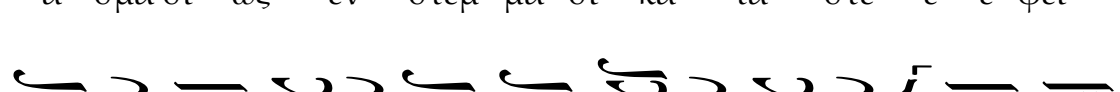
τον ι σαγ γε λως ε πι γης βι ω σα αν τα α

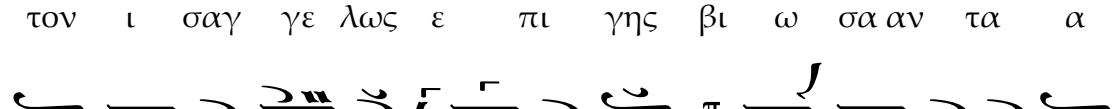
ως α α α σα α αρ κον τον α σκευ ον και

ακ τη η μο ο να και της παρ θε ε
νι ι ι ας ου ρα νο ο πεμ πτο ον κει μη η
η η η λι ι ι ον τον κα τα λι πο ον
τα τα α πα α αν τα και τω κα λε σαν τι
α κο λου θη η σαν τα α Θε σβι ι ι ι ι τη
τον πο τα μον τον α ειρ ρο ον των θα αυ
μα α α των την πη γην των ι α σε ε ε
ων και την δυ να μιν και ε πι των στοι χει
ω ων λα βο ο ο ο ον τα αυ τον ουν ση με
ρον και η μεις εγ κω μι α α ζο ο ον τες
ου ου τως ει ει πω ω ω μεν Προ φη των

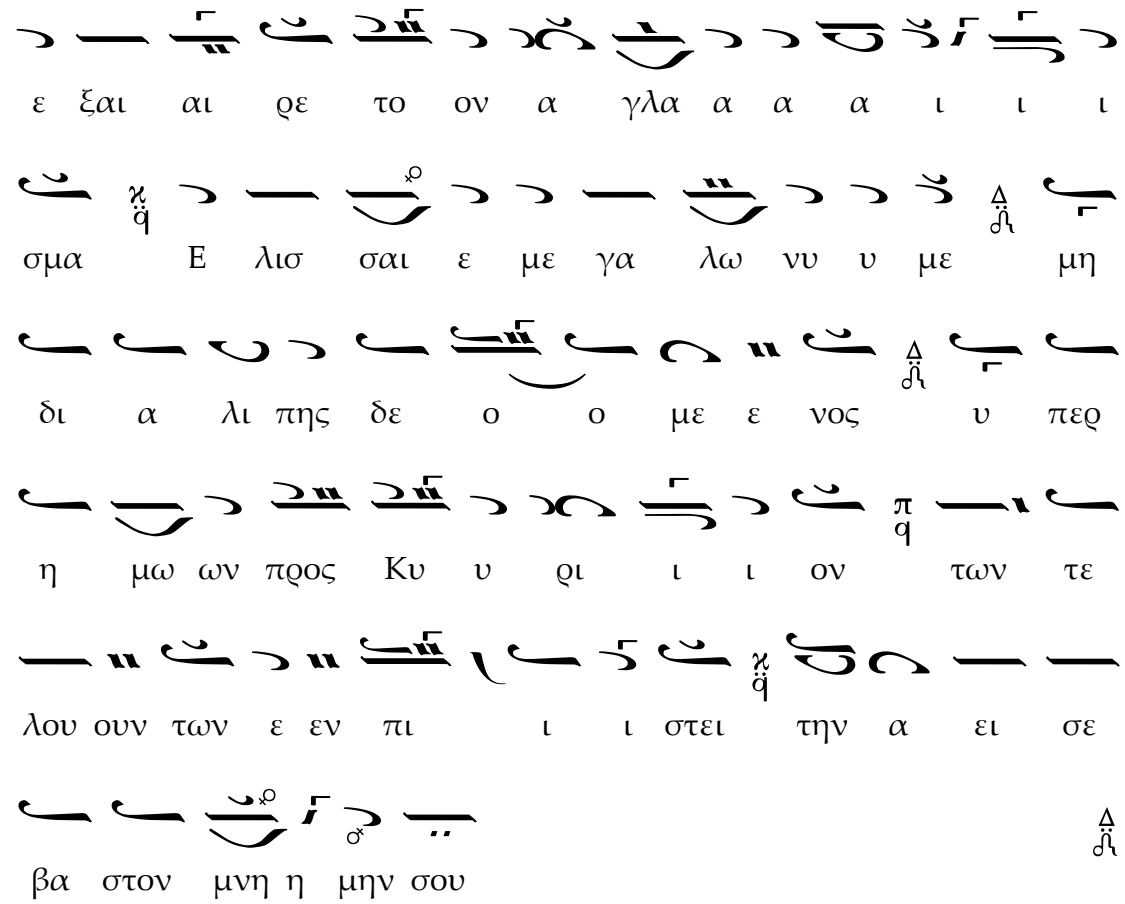
ε ξαι αι ρε το ον α γλα α α α ι ι ι
σμα Ε λισ σαι ε με γα λω νυ υ με μη
δι α λι πης δε ο ο με ε νος υ περ
η μω ων προς Κυ υ ρι ι ι ον των τε
λου ουν των ε εν πι ι ι στει την α ει σε
βα στον μνη η μην σου
Και νυ υ υ υν και α α ει και εις τους
αι αι ω ω ω ω νας των αι ω ω ω νω
ων α α α μην
Κα αλ πι ι ι ι σω ω ω ω μεν εν σαλ
πιγ γι ι ι α σμα α α α α των ι δου γαρ

η Παν τα α να ασ σα εν τω να ω αυ της

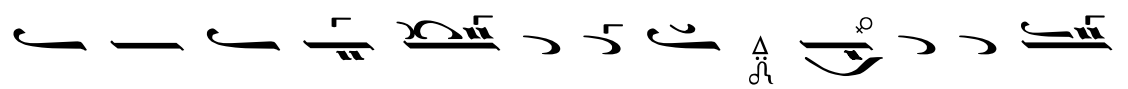
πα ρα γε ε γο ο ο νεν σκε που σα του

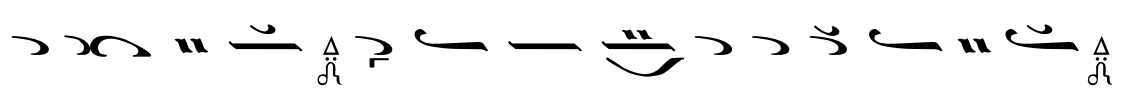
ους πι ι στους α στρα πο μο ο ορ φω α αυ της

θει ει ει α Σκε ε ε ε πη προς η ην με

τα α δε ε ε ους ε να τε νι ζο ον τες

χαι ρε τι σμον αρ χαγ γε λι κον εκ βο η σω

ω ω μεν χαι ρε των α μαρ τω λω ων η κα

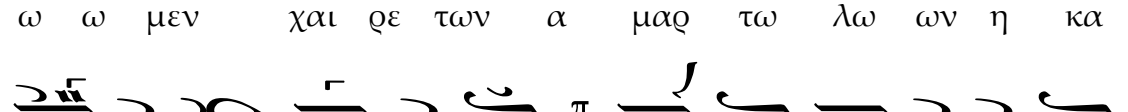
τα αλ λα α α γη των ε στω των η α

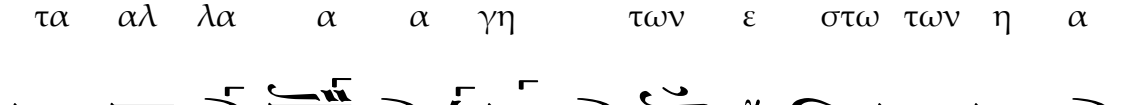
σφα α α λει ει ει ει α των πι πτον των

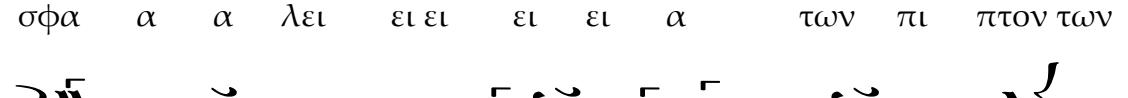
η η α να α α στα α α α σις χαι ρε

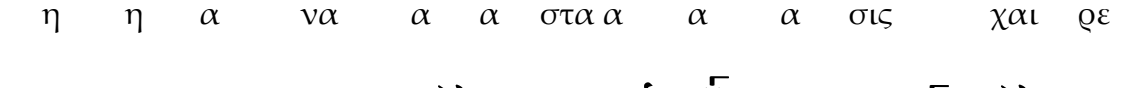
η ε γερ σις των ρα θυ υ μου ου ουν των

των α δυ να α α τω ω ων η η ι ι ι
σχυς των νο σου ουν των η ι α α σις
και η χα ρα των θλι ι ι βο ο με ε νων χαι
ρε των α δι κου με ε ε νω ων η προ ο στα
σι ι ι ι ι α η βα κτη ρι ι α τω
ων τυ υ φλων η πα α αν των των α γα θω ων
η χο ο ρη γι ι ι ι ι α δε ο με
θα α σου εκ τε νως Πα να χρα αν τε οι οι οι
δου ου λοι οι οι σου σκε πα σον η η η μας
τη θαυ μα το βρυ τω σου πα να γνω ω σκε ε ε
πη και σω σον τας ψυ χας η μω ω ω ω ω ω

Καὶ εὐθύς αἱ συνήθεις

Εὐχαί ἔνθα μνημονεύονται καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ζώντων καὶ τεθνεώτων ὡς ἔθος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ἦχος πλ. δ Πα Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

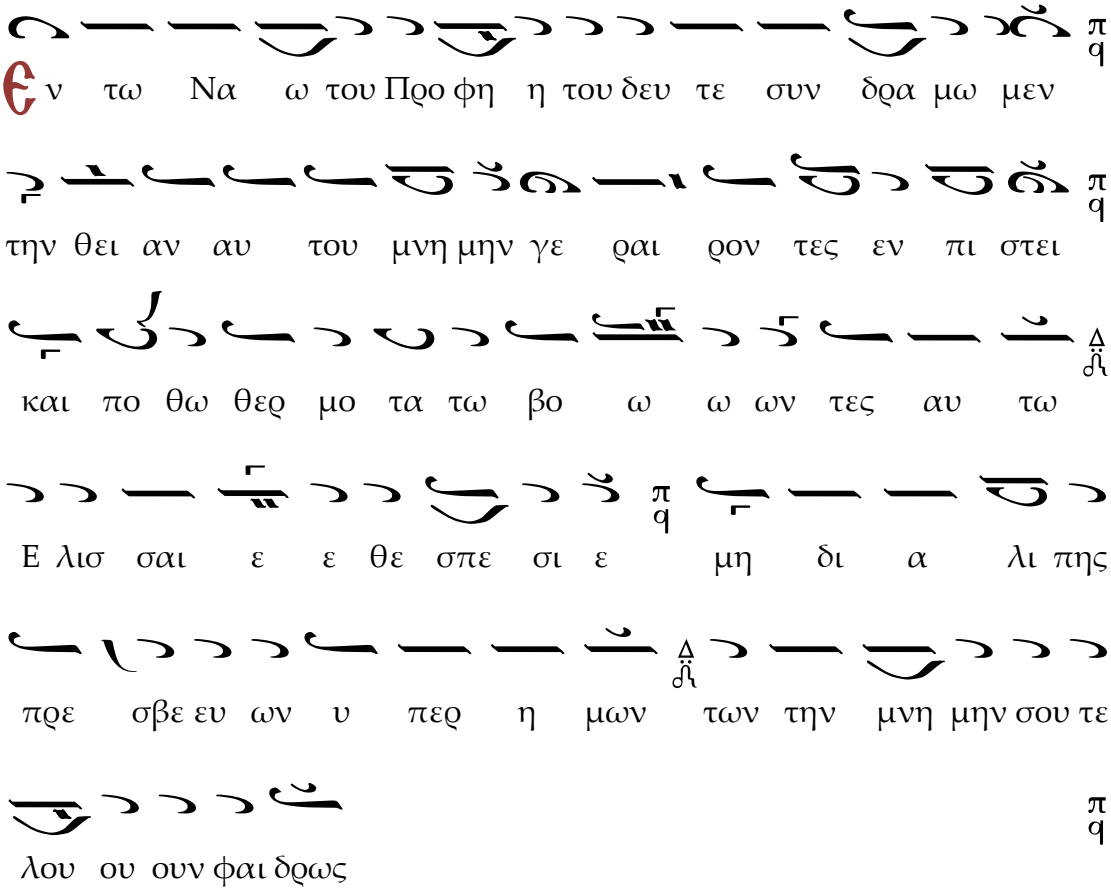

Στίχ.:

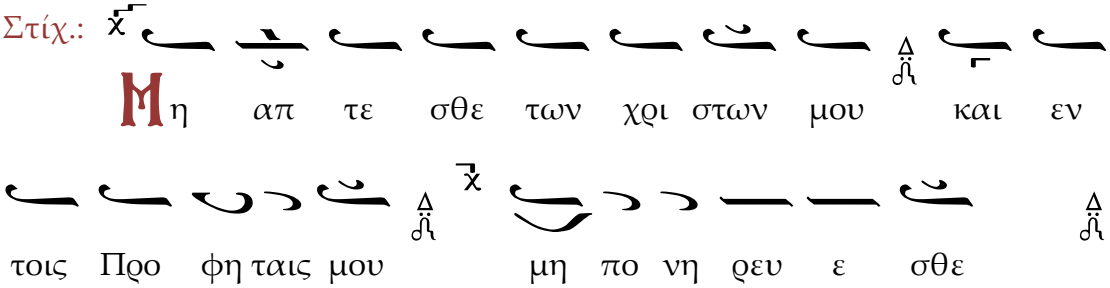
Μη απ τε σθε των χρι στων μου και εν
τοις Προ φη ταις μου μη πο νη ρευ ε σθε

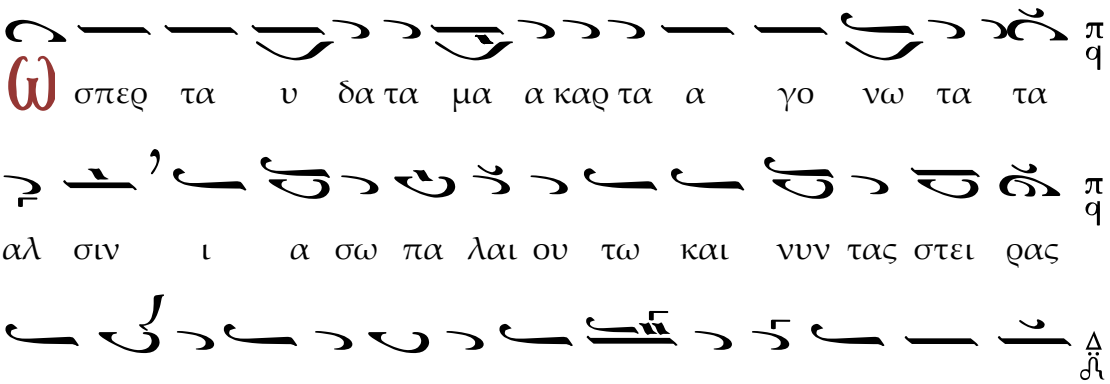
Ω σπερ τα υ δα τα μα α καρ τα α γο νω τα τα
αλ σιν ι α σω πα λαι ου τω και νυν τας στει ρας
ψυ χας η μων ευ χαις σου Προ φη η η τα Χρι στου
καρ πο φο ο ρους α να δει ξον εν α ρε ταις Ε
λισ σαι αι ε τε ρα τουρ γε της Τρι α δος κα
τα γω ω γι ι ον

Στίχ.:

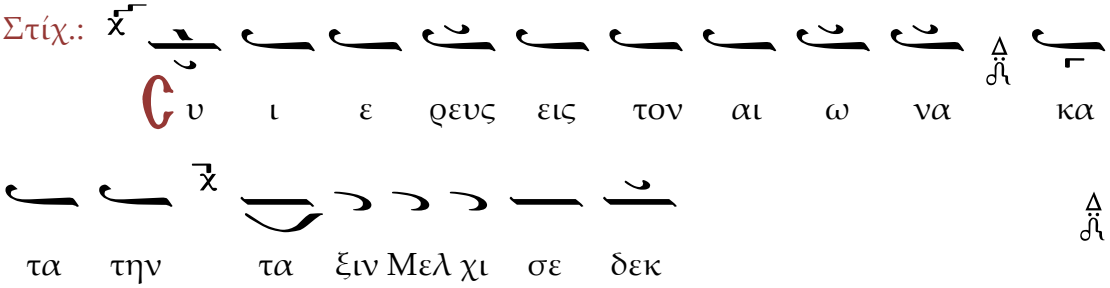
Υ ι ε ρευς εις τον αι ω να κα
τα την τα ξιν Μελ χι σε δεκ

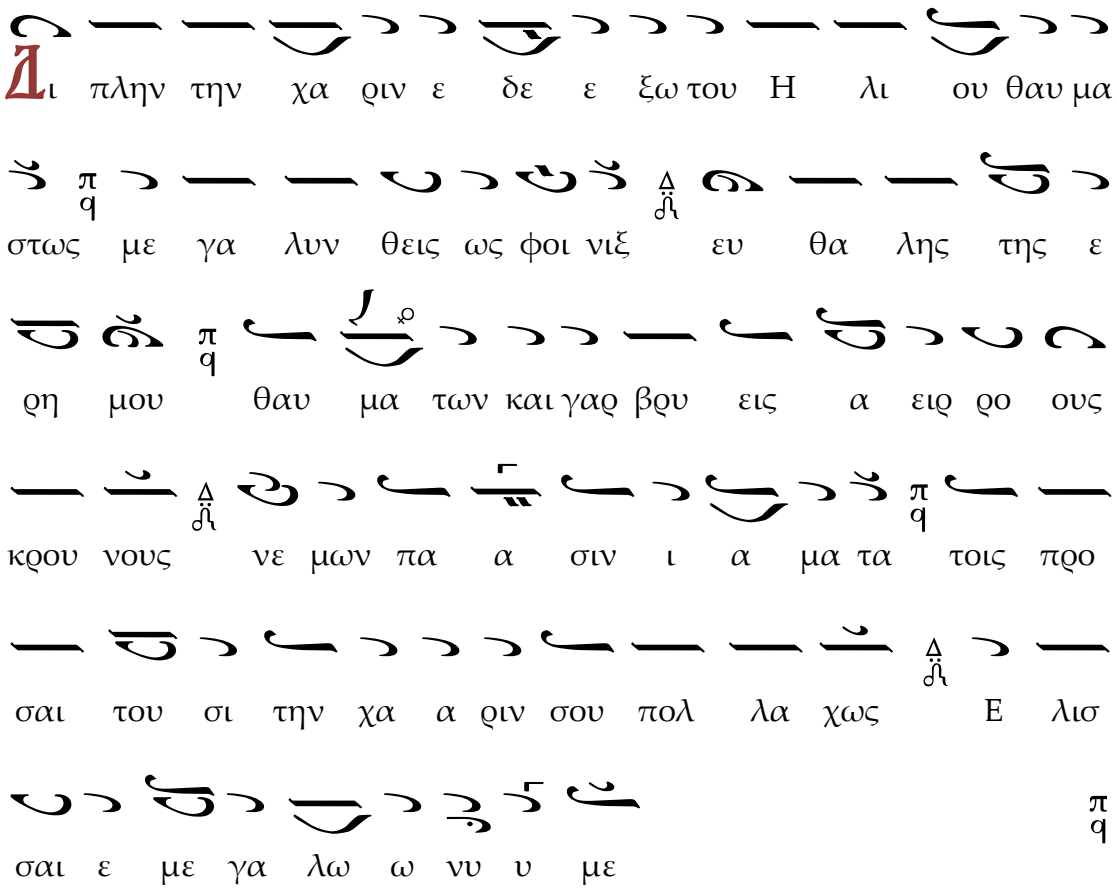
Δι πλην την χα ρην ε δε ε ξω του Η λι ου θαυ μα
στως με γα λυν θεις ως φοι νιξ ευ θα λης της ε
ρη μου θαυ μα των και γαρ βρυ εις α ειρ ρο ους
κρου νους νε μων πα α σιν ι α μα τα τοις προ
σαι του σι την χα α ριν σου πολ λα χως Ε λισ
σαι ε με γα λω ω νυ υ με

Ἦχος πλ. δ. Νη

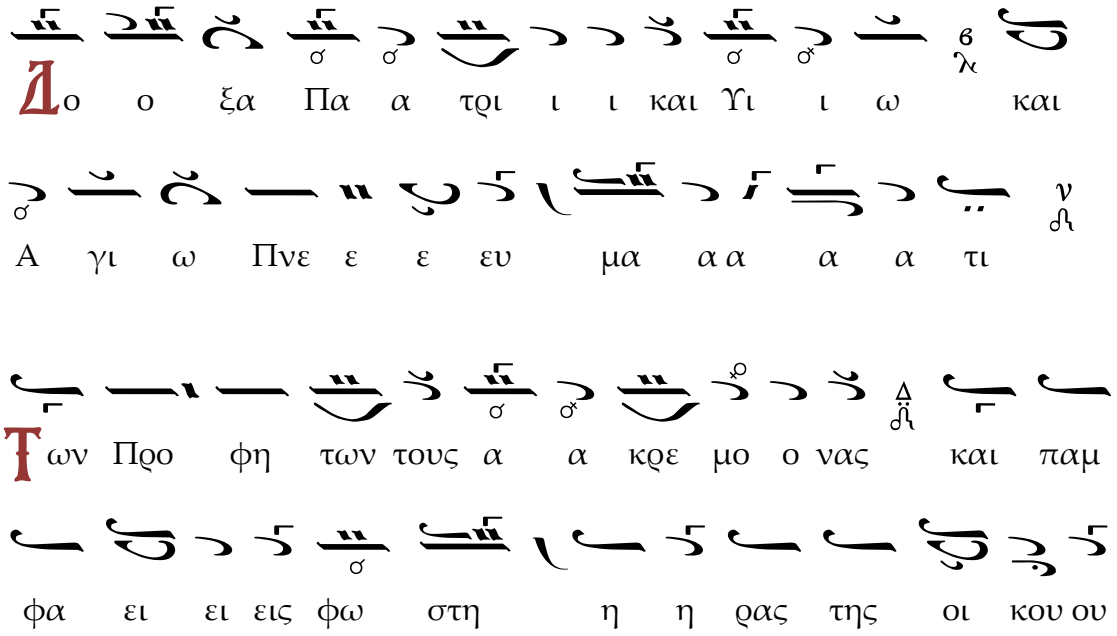
Δο ο ξα Πα α τρι ι ι και Υι ι ω και
Α γι ω Πνε ε ε ευ μα α α α α τι
Των Προ φη των τους α α κρε μο ο νας και παμ
φα ει ει εις φω στη η η ρας της οι κου ου

με ε ε νης εν υ μνοις τι μη σω μεν πι ι
στοι Η λι ι ι ι ι α αν και Ε ε ε
λι ι ισ σαι αι αι αι ον και Χρι στω εκ
βο ο η σω μεν με ε ε ε ε λω δι ι κω
ω ω ω ως ευ σπλα γχνε Κυ υ υ υ ρι ι ι ι
ε πα ρα σχου τω ω ω λα ω ω ω σου
ι κε σι ι αις των Προ ο φη η τω ω ων
σου α α φε ε ε ε σι ιν α μαρ
τι ι ων και το με ε ε γα ε ε ε ε
λε ε ε ε ος
Και νυ υ υν και α ει και εις τους αι

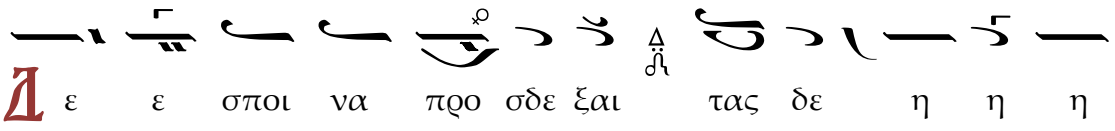

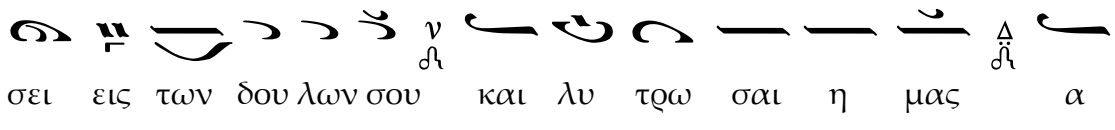

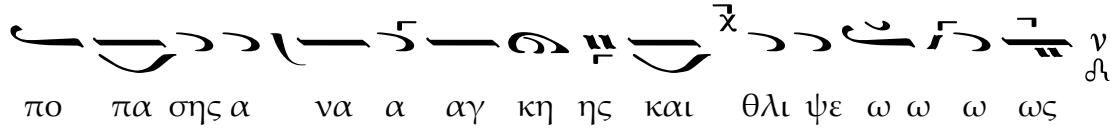

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος Βου Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος.

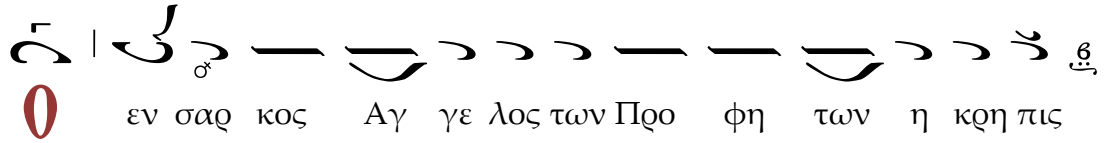

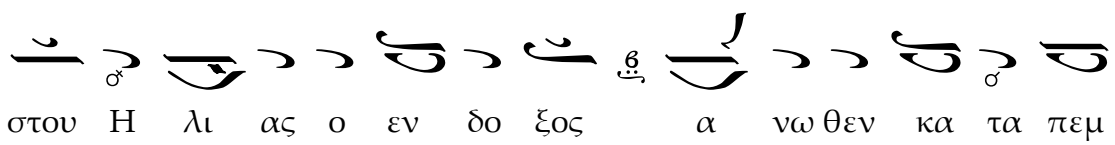

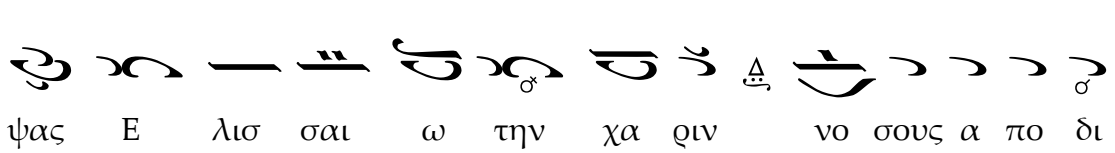

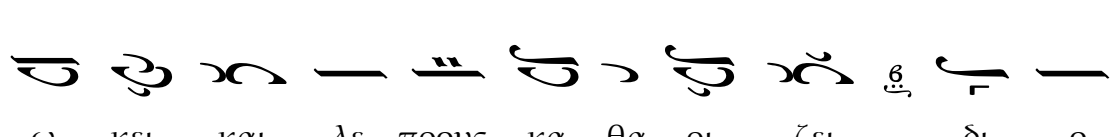

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτόκε Παρθένε.

Εἶτα ἀνάγνωσις εἰς τόν βίον τοῦ Προφήτου. Καὶ ἡ λοιπή ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦχος δ΄ Βου

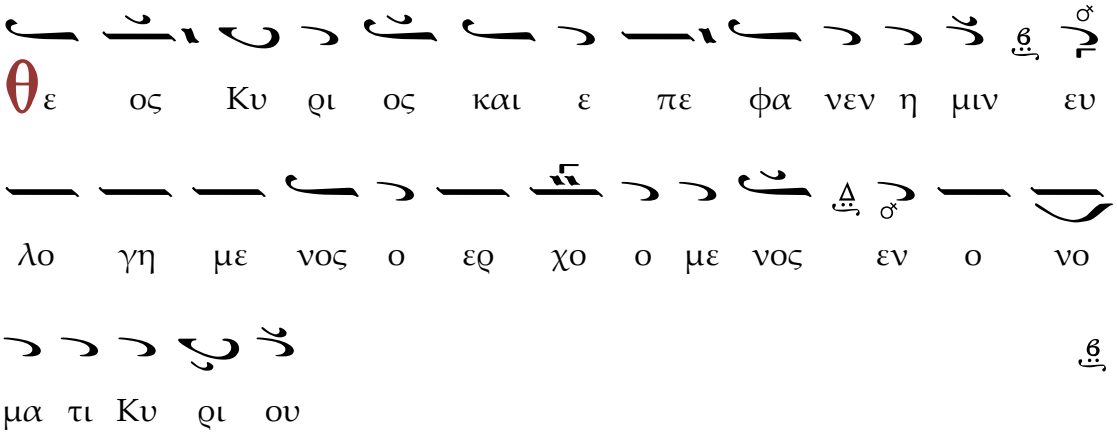

Στίχ. α΄

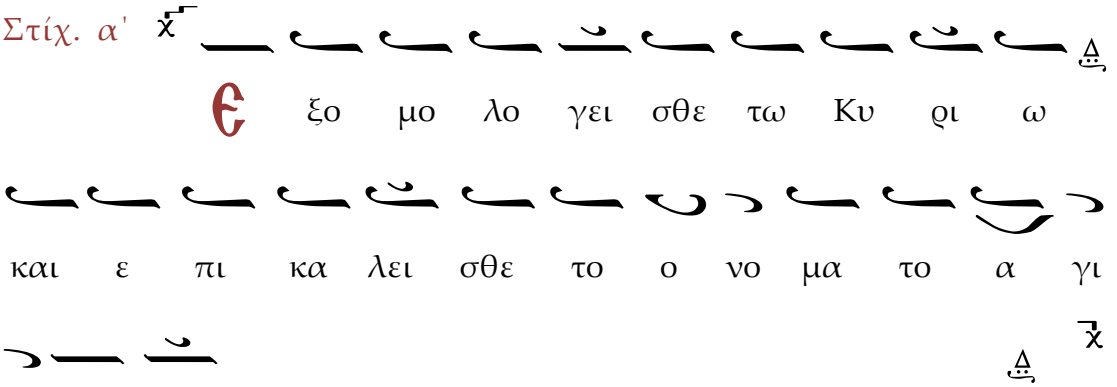

Στίχ. β΄

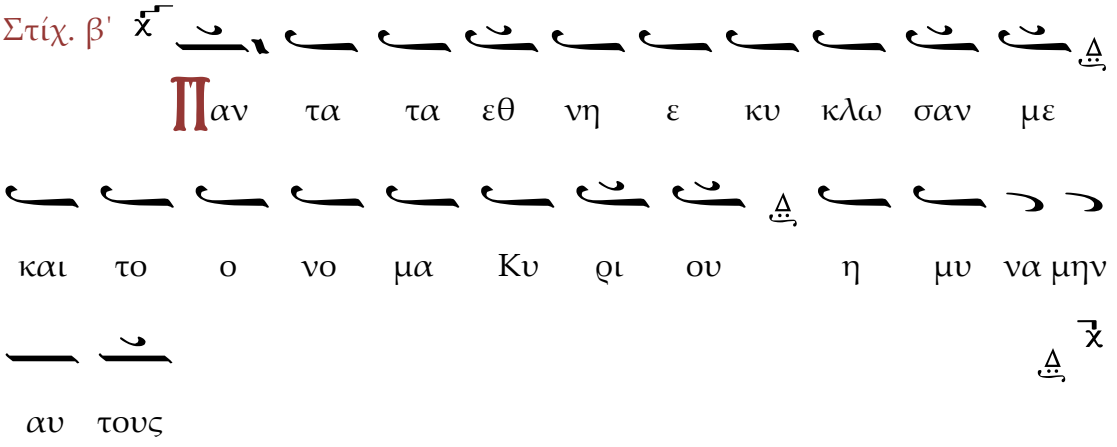

Στίχ. γ'

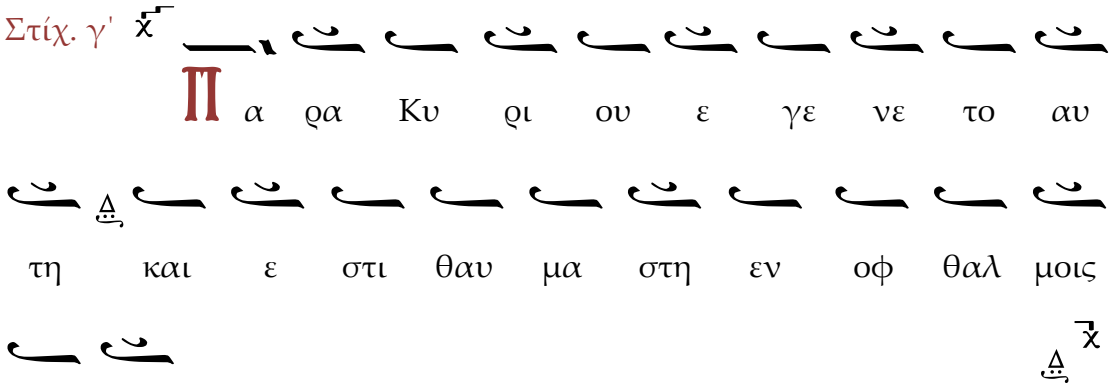

Τό Ἀπολυτίκιον Ἦχος Βου

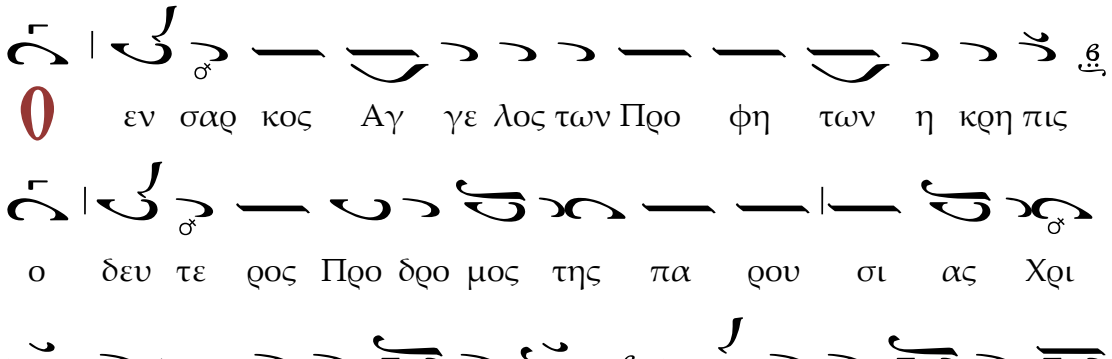

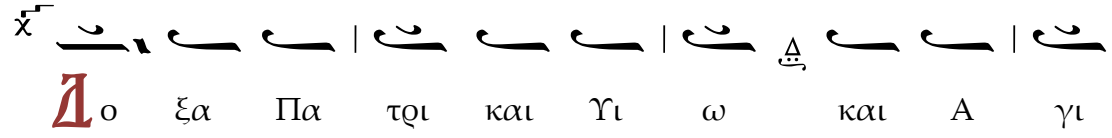

ω Πνευ μα τι

Τό αὐτό.

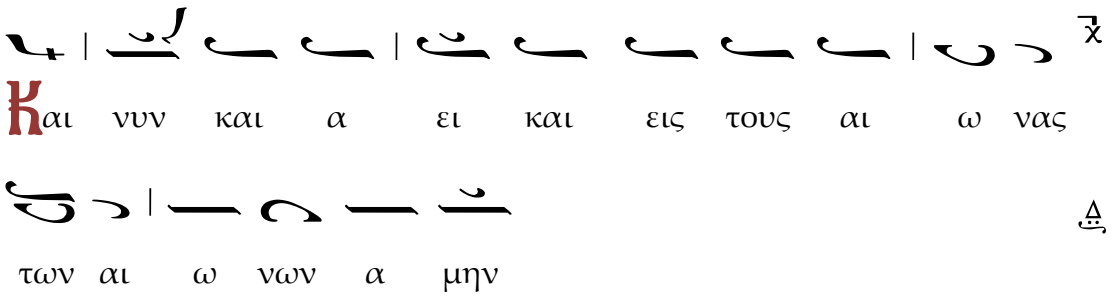

Και νυν και α ει και εις τους αι ω νας

των αι ω νων α μην

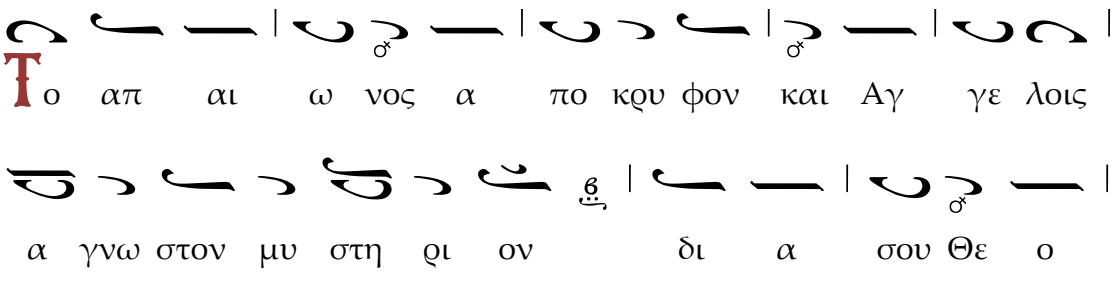

Το απ αι ω νος α πο κρυ φον και Αγ γε λοις

α γνω στον μυ στη ρι ον δι α σου Θε ο

το κε τοις ε πι γης πε φα νε ρω ται Θε

ος εν α συγ χυ τω ε νω σει σαρ κου με νος

και Σταυ ρον ε κου σι ως υ περ η μων κα

τα δε ξα με νος δι ου α να στη σας τον

πρω το πλα στον ε σω σεν εκ θα να του τας ψυ

χας η μω ω ων

Μετά τὴν α΄ στιχολογίαν Τὰ Καθίσματα.

Ἦχος ὑ̈ι Γα$^{\phi}$ Τήν ὡραιότητα.

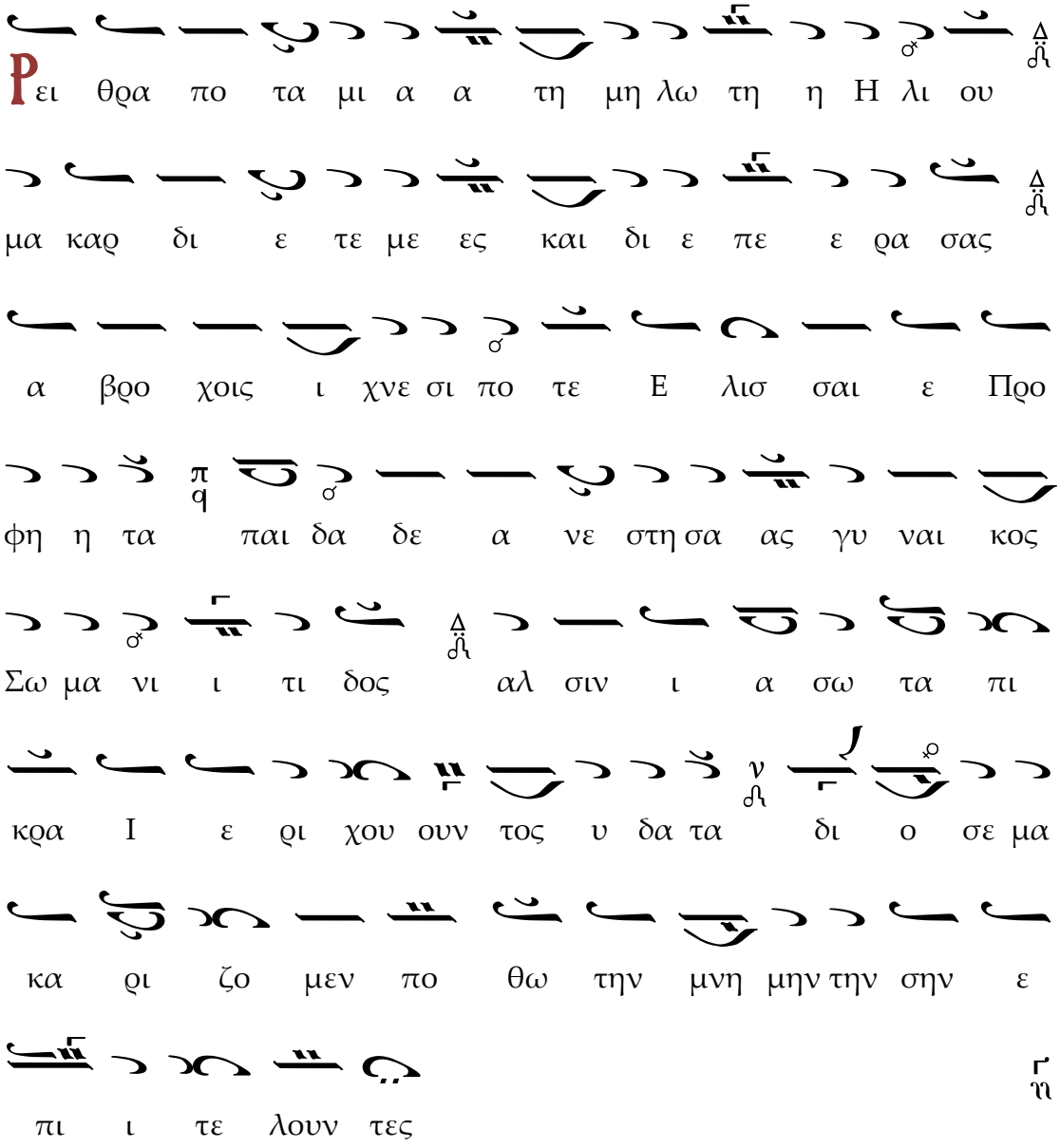

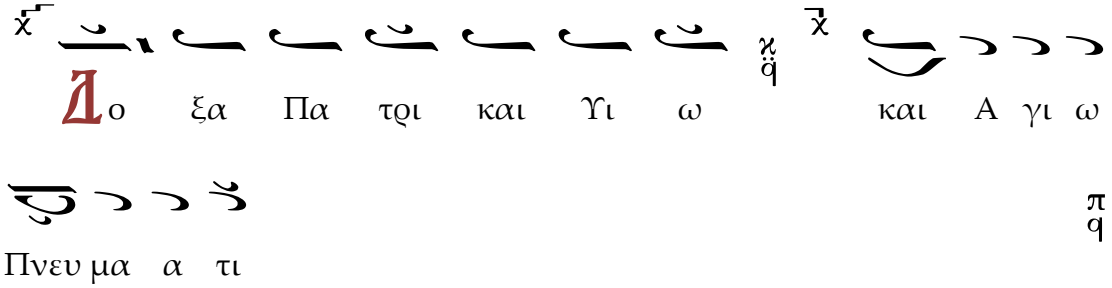

Τό αὐτό.

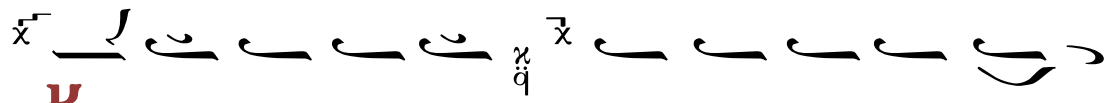
Και νυν και α ει και εις τους αι ω νας
των αι ω νων α μην

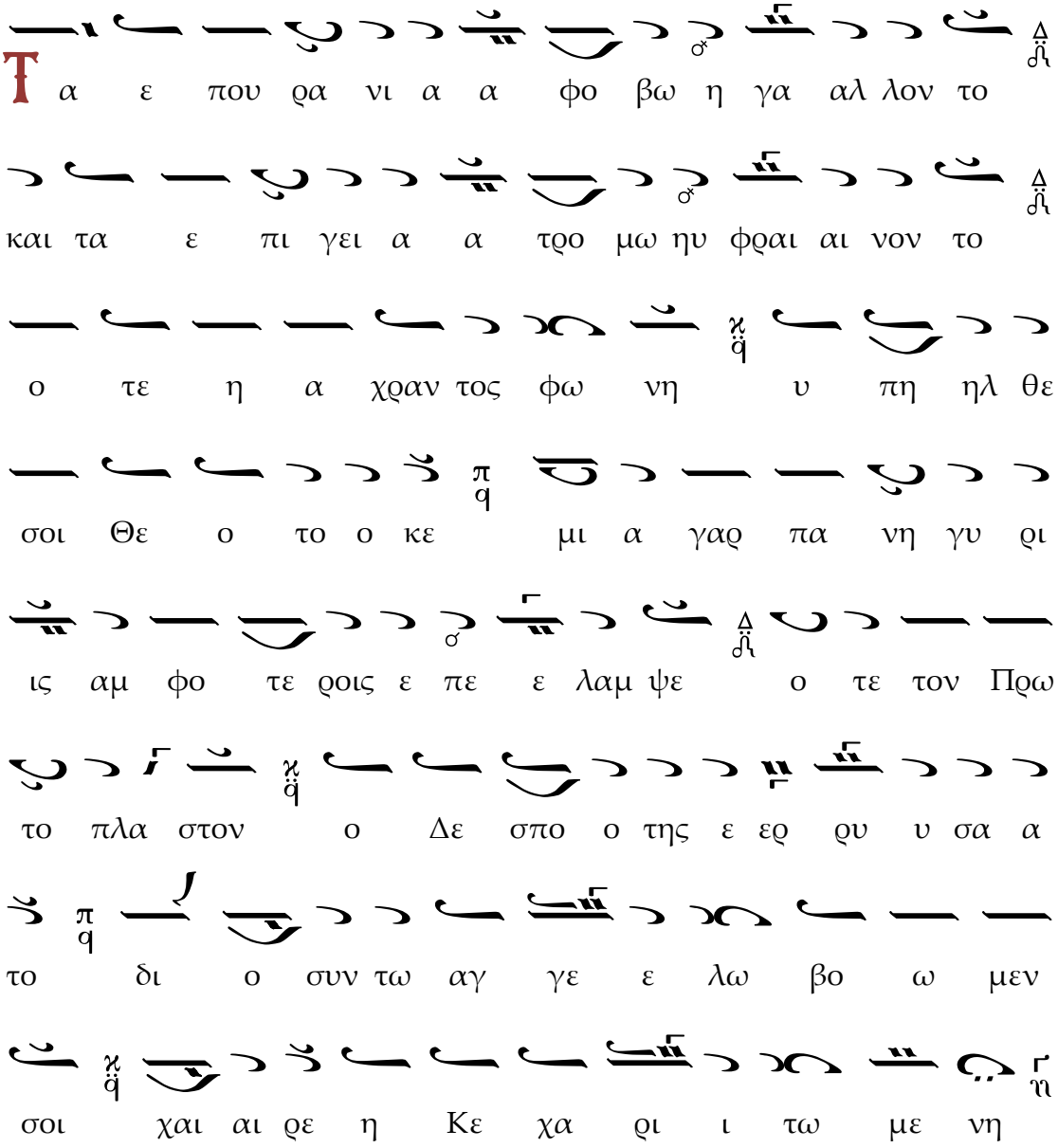
Τα ε που ρα νι α α φο βω η γα αλ λον το
και τα ε πι γει α α τρο μω ην φραι αι νον το
ο τε η α χραν τος φω νη υ πη ηλ θε
σοι Θε ο το ο κε μι α γαρ πα νη γυ ρι
ις αμ φο τε ροις ε πε ε λαμ ψε ο τε τον Πρω
το πλα στον ο Δε σπο ο της ε ερ ρυ υ σα α
το δι ο συν τω αγ γε ε λω βο ω μεν
σοι χαι αι ρε η Κε χα ρι ι τω με νη

Μετά τὴν β' στιχολογίαν Τὰ Καθίσματα.

Ἦχος Κε Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Προ φη την θαυ μα στον ε δει ξε σε τω

κο σμω δι πλην εν σοι σο φε ε νοι κη

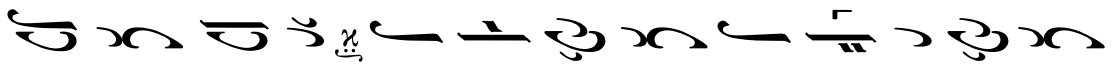
σα σα α φνω η χα ρις του Πνε ευ μα τος ευ

ρα με νη α μο ο λυν τον και α κη η ρα τον

την σην καρ δι αν θε ο φρον ο θεν ε ε λαμψασταις

α στρα παις των θαυ μα των εις κο σμον τον α α

παν τα

Δο ξα Πα τρι και Υι ω και Α γι ω

Πνευ μα τι

Τό αὐτό.

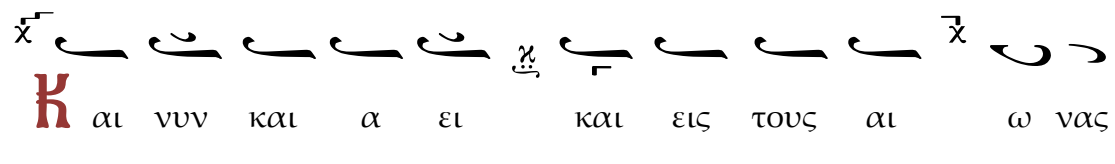

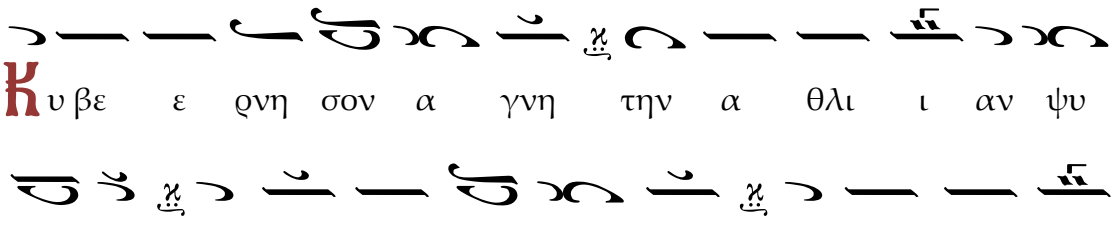

Μετά τὸν Πολυέλεον, τὰ Καθίσματα.

Ἦχος δ΄ Δι Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

α νευ φη μη η σω ω μεν γε ραι ρον τες πο θω

μνη μην αυ του την εν δο ξον ψαλ μοις και ω δαις

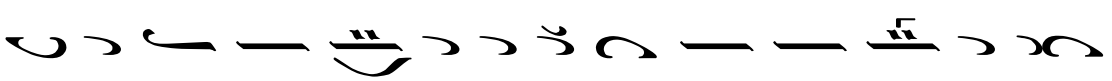
πι στει α να κρα ζο ον τες Ε λισ σαι αι ε τρι

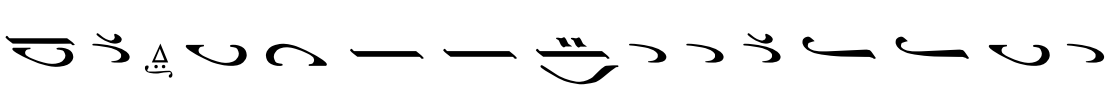
σμα καρ σκε πε φρου ρει φυ λα ατ τε τους τι μων τας

σε υ υ μνοις και α γρυ πνου ντες εν τω σω Να

ω και προ σκυ νου ντας την θει αν ει κο να σου

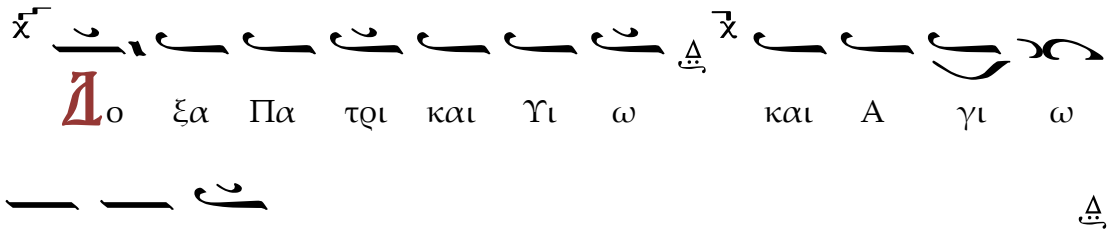
Δο ξα Πα τρι και Υι ω και Α γι ω
Πνευ μα τι

Τό αὐτό.

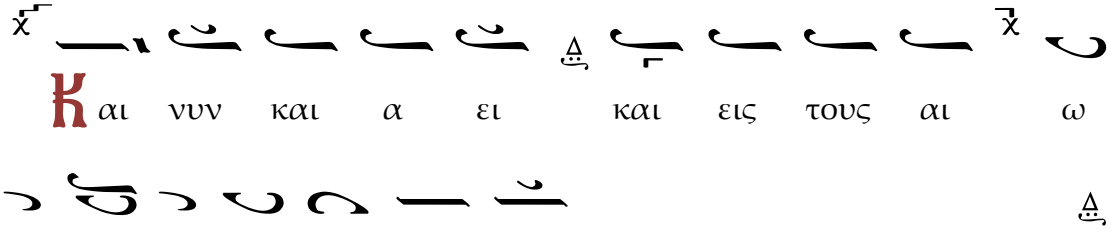
Κ αι νυν και α ει και εις τους αι ω
νας των αι ω νων α μην

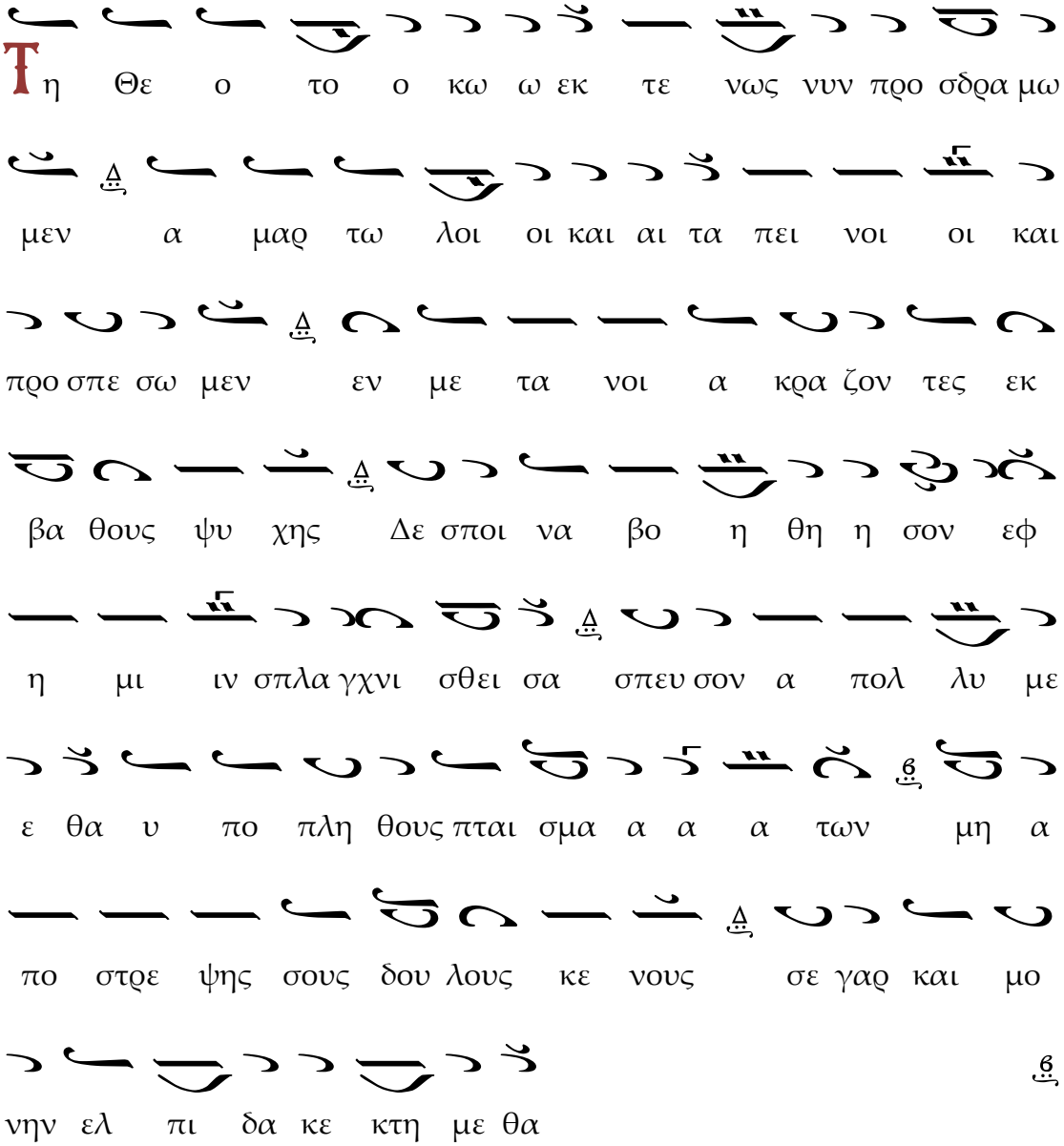

Καὶ εὐθύς οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον Ἦχος δ Δι

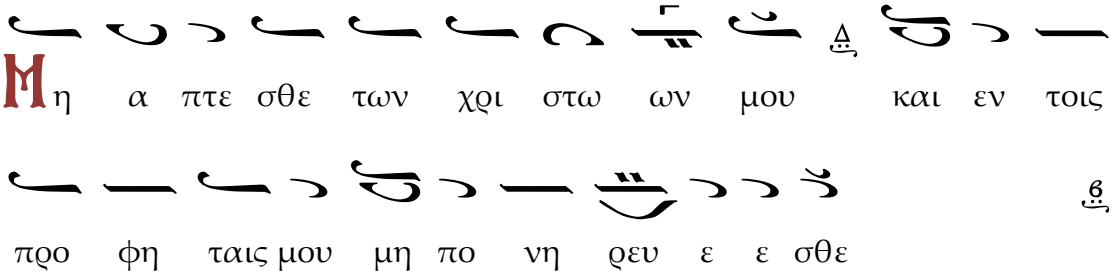

Στίχ. 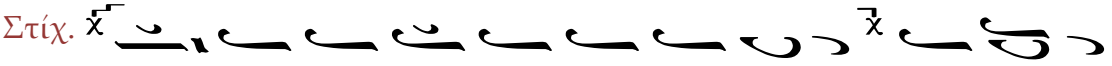

Σ υ ι ε ρευς εις τον αι ω να κα τα την

τα ξιν Μελ χι σε δεκ

Εἶτα τό Πᾶσα πνοή. Τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατά Ματθαῖον : Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτόν Ἰουδαίους (ζήτει τῇ Τετάρτῃ τῆς ΙΑ΄ ἑβδομάδος).

Καί εὐθύς ὁ Ν΄ ψαλμός. Εἶτα :

Ἦχος

Δ ο ξα Πα τρι και Υι ω και Α γι ω

Πνευ μα τι

Τ αις του σου Προ φη η η του πρε σβει αις ε ε λε

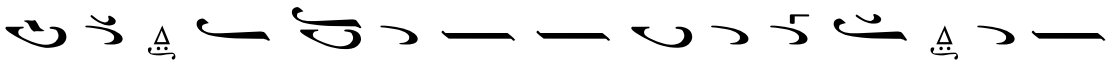

η μον ε ξα λει ψον τα πλη η η θη των ε

μων ε εγ κλη μα των

Κ αι νυν και α ει και εις τους αι ω νας των αι

ω νων α μην

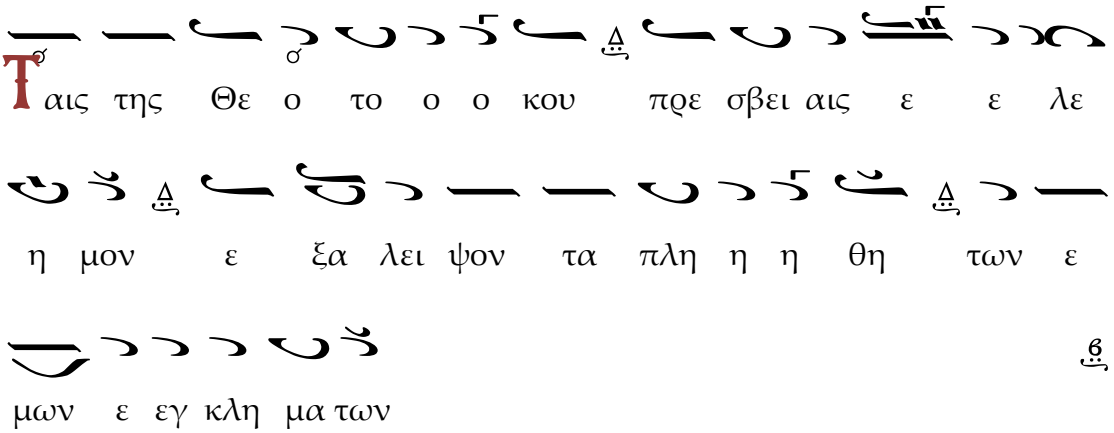

Εἶτα τὸ ἐλέησόν με ὁ Θεός καί τό Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. Πα

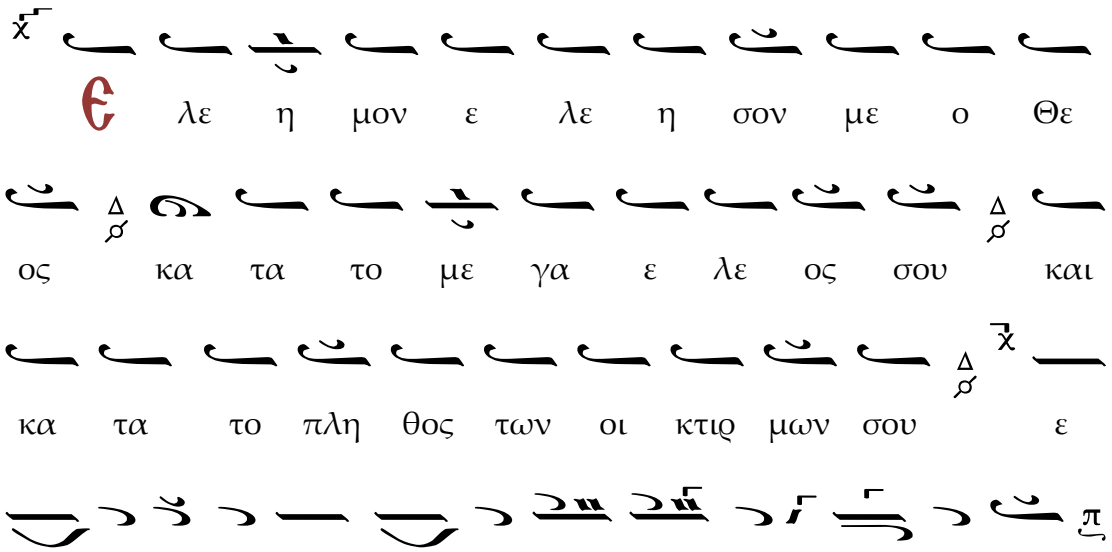

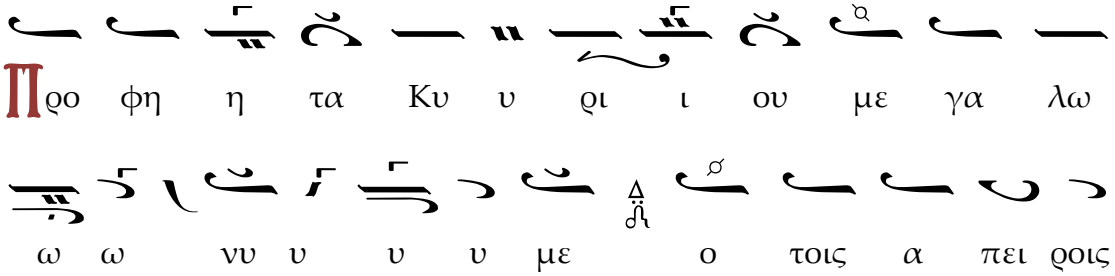

σου θα αυ μα α σι την υ φη η η λι ι
ον δα α δου ου ου χων και η η μας τους
ε πι τε λουν τας σου ου ου τη ην μνη η η μην
ε πι σκε ψαι λυ τρου ου με ε ε νος των
πα θων τυ ρα α αν νι ι ι δος ως ε λυ
τρω σω της λε ε ε πρας Νε ε μα αν τον α
αρ χο ο ον τα και α ξι ω ω σο ον τυ υ
χειν της ου ρα νι ι ι ου ου χα α α
ρας εις την βα σι λει α αν του ου ου Χρι ι
στου τη ην α σα α α λε ε ευ το ο ο ο
ο ον

Εἶτα ψάλλομεν τοὺς Κανόνας· πρῶτον τὸν τῆς Θεοτόκου εἰς δ'.
Εἶτα τοὺς Κανόνας τοῦ Προφήτου. Πρώτον τὸ ἐν τῷ Μηναίῳ εἰς δ', καί ἐν συνεχείᾳ τόν ἑξῆς εἰς δ'.

Ἦχος λ π ϊ Γα ϱ Ἁρματηλάτην Φαραώ.

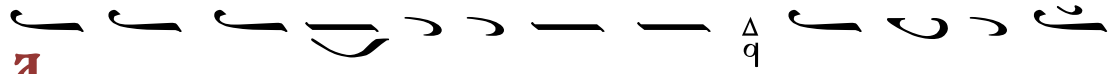
Δι πλην την χα ριν ει λη φως θε σπε σι ε

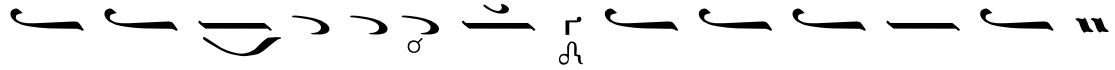
Ε λισ σαι ε προς Θε ου πο θω ε ξαι του ου

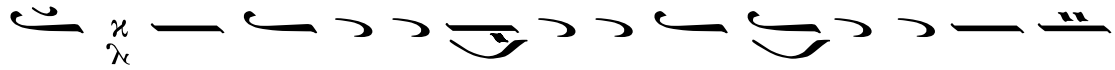
μαι ε μπνευ σιν μοι δω ρη σαι α ξι ως ως υ μνη

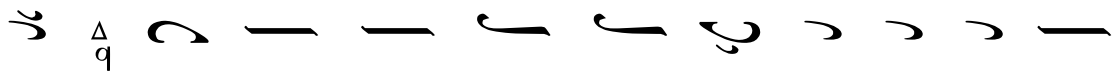
σω τον ι σαγ γε λον βι ον και των θαυ

μα α των το πε λα γος Προ φη των ι ε ρον

α κρο θι νι ον

Η εν Γαλ γα λοις δα μα λις η εγ χρυ σος ο

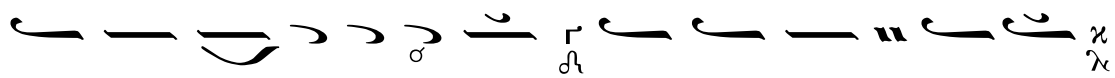
τε ε τε ε χθης σο φε ο περ τε ε ρας ην

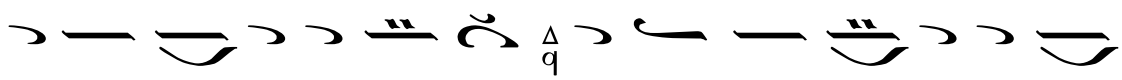
εκ δη λουν του τε χθεν τος της προ φη τει ας το χα

ρι σμα και την των γλυ πτων ε ξα φα νι σιν

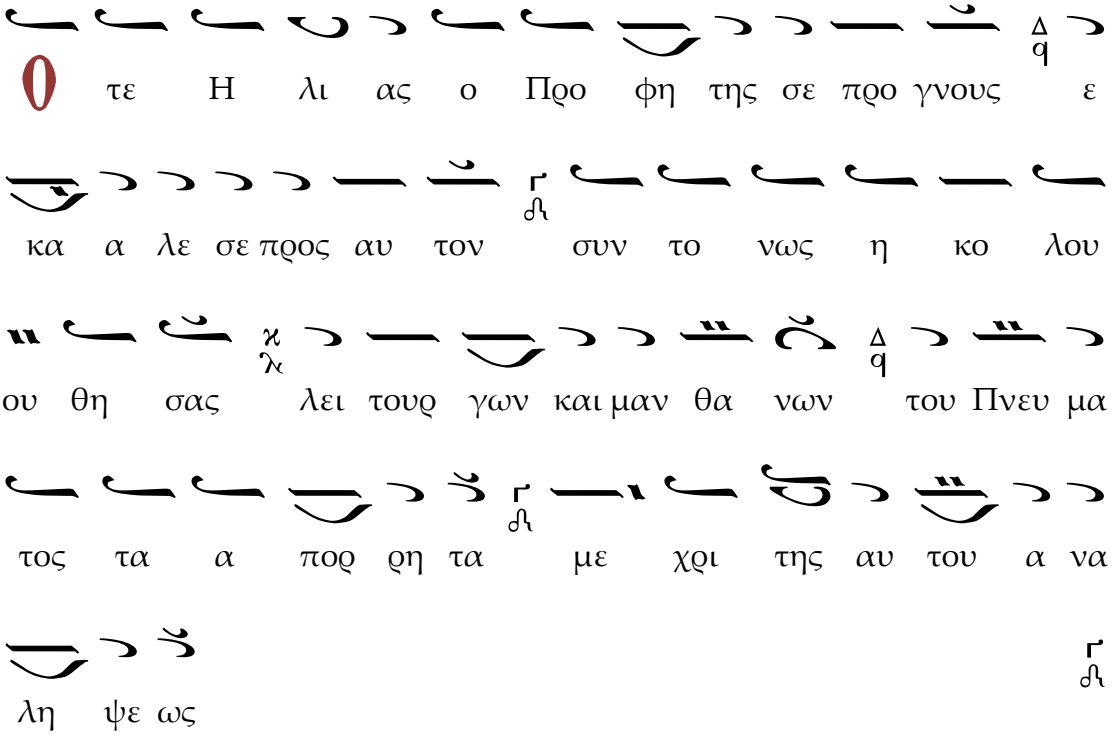
Ο τε Η λι ας ο Προ φη της σε προ γνους ε
κα α λε σε προς αυ τον συν το νως η κο λου
ου θη σας λει τουρ γων και μαν θα νων του Πνευ μα
τος τα α πορ ρη τα με χρι της αυ του α να
λη ψε ως

Θεοτοκίον.

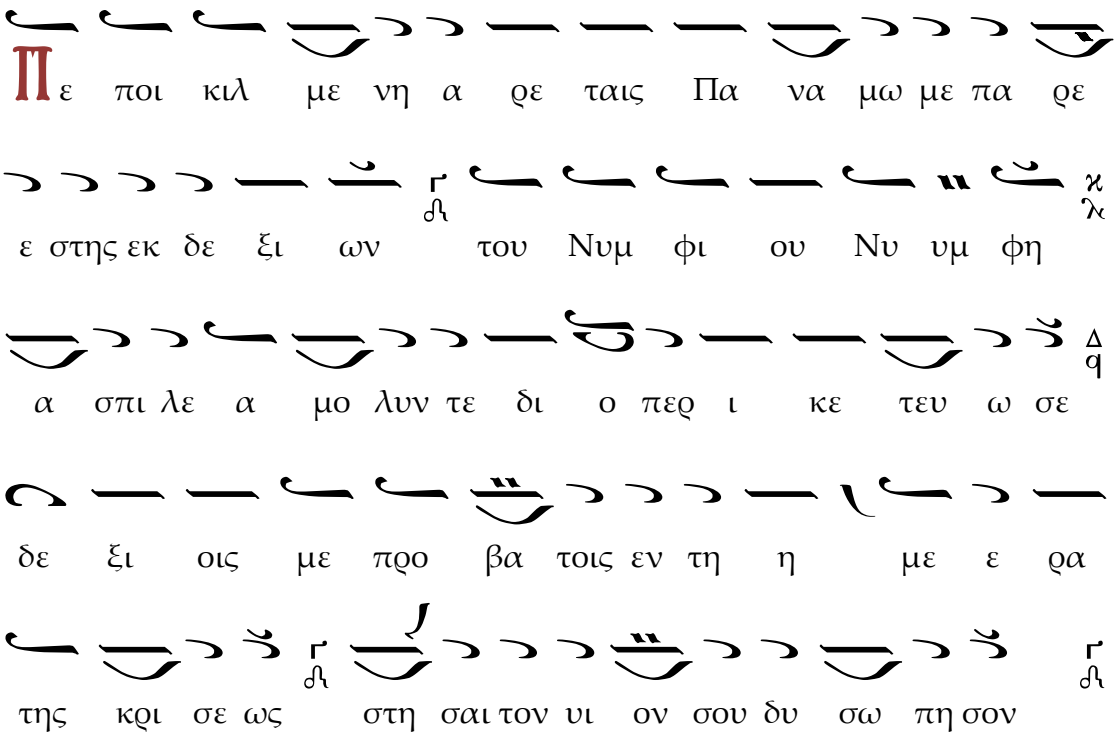
Πε ποι κιλ με νη α ρε ταις Πα να μω με πα ρε
ε στης εκ δε ξι ων του Νυμ φι ου Νυ υμ φη
α σπι λε α μο λυν τε δι ο περ ι κε τευ ω σε
δε ξι οις με προ βα τοις εν τη η με ε ρα
της κρι σε ως στη σαι τον υι ον σου δυ σω πη σον

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὠδή γ'. ὁ αὐτός Οὐρανίας ἀψῖδος.

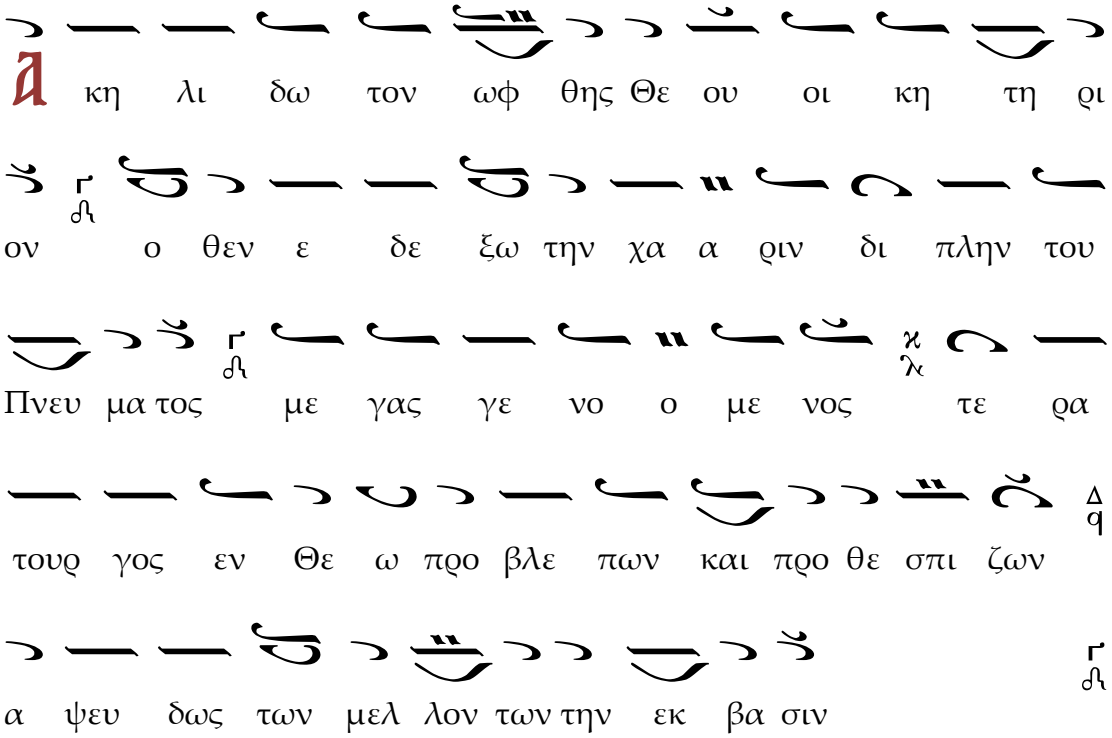

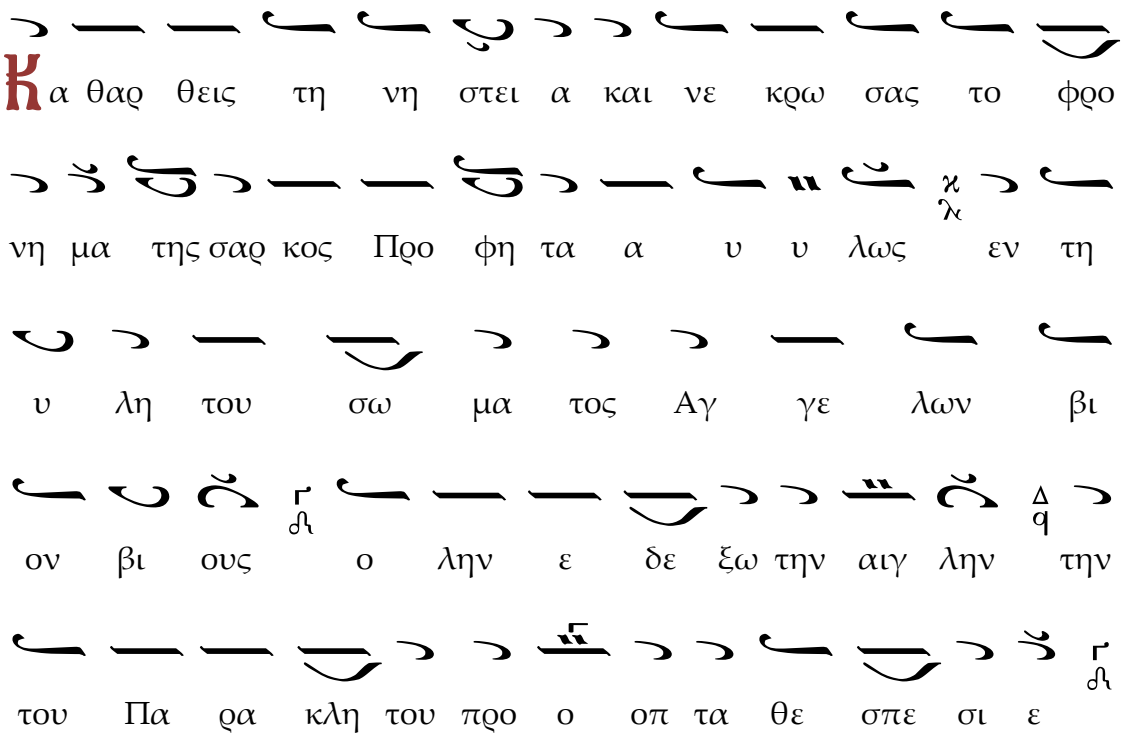

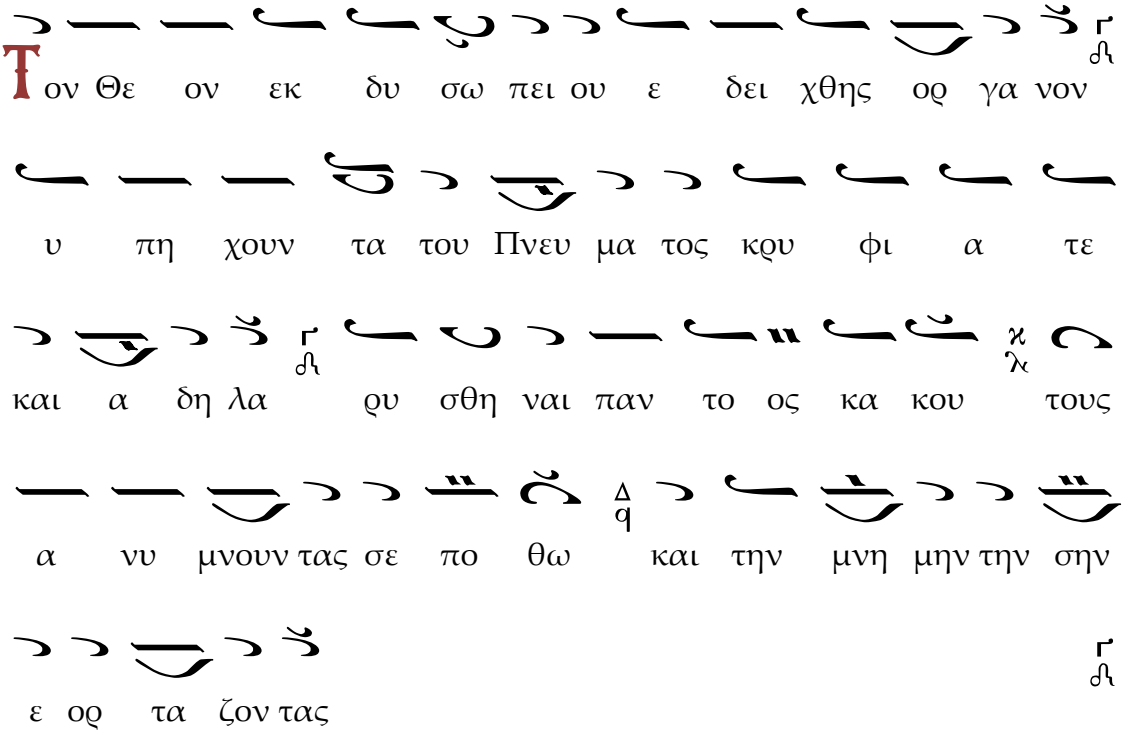
Τον Θε ον εκ δυ σω πει ου ε δει χθης ορ γα νον
υ πη χουν τα του Πνευ μα τος κρυ φι α τε
και α δη λα ρυ σθη ναι παν το ος κα κου τους
α νυ μνουν τας σε πο θω και την μνη μην την σην
ε ορ τα ζον τας

Θεοτοκίον.

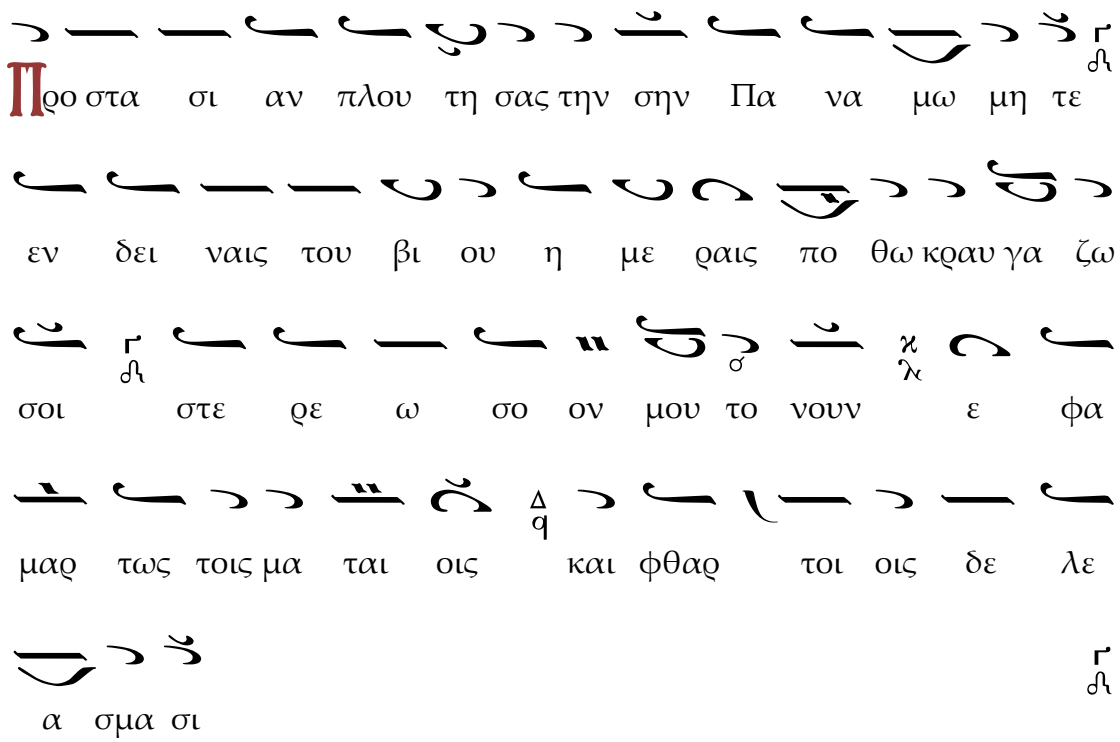
Προ στα σι αν πλου τη σας την σην Πα να μω μη τε
εν δει ναις του βι ου η με ραις πο θω κραυ γα ζω
σοι στε ρε ω σο ον μου το νουν ε φα
μαρ τως τοις μα ται οις και φθαρ τοι οις δε λε
α σμα σι

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κάθισμα. Ἦχος Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

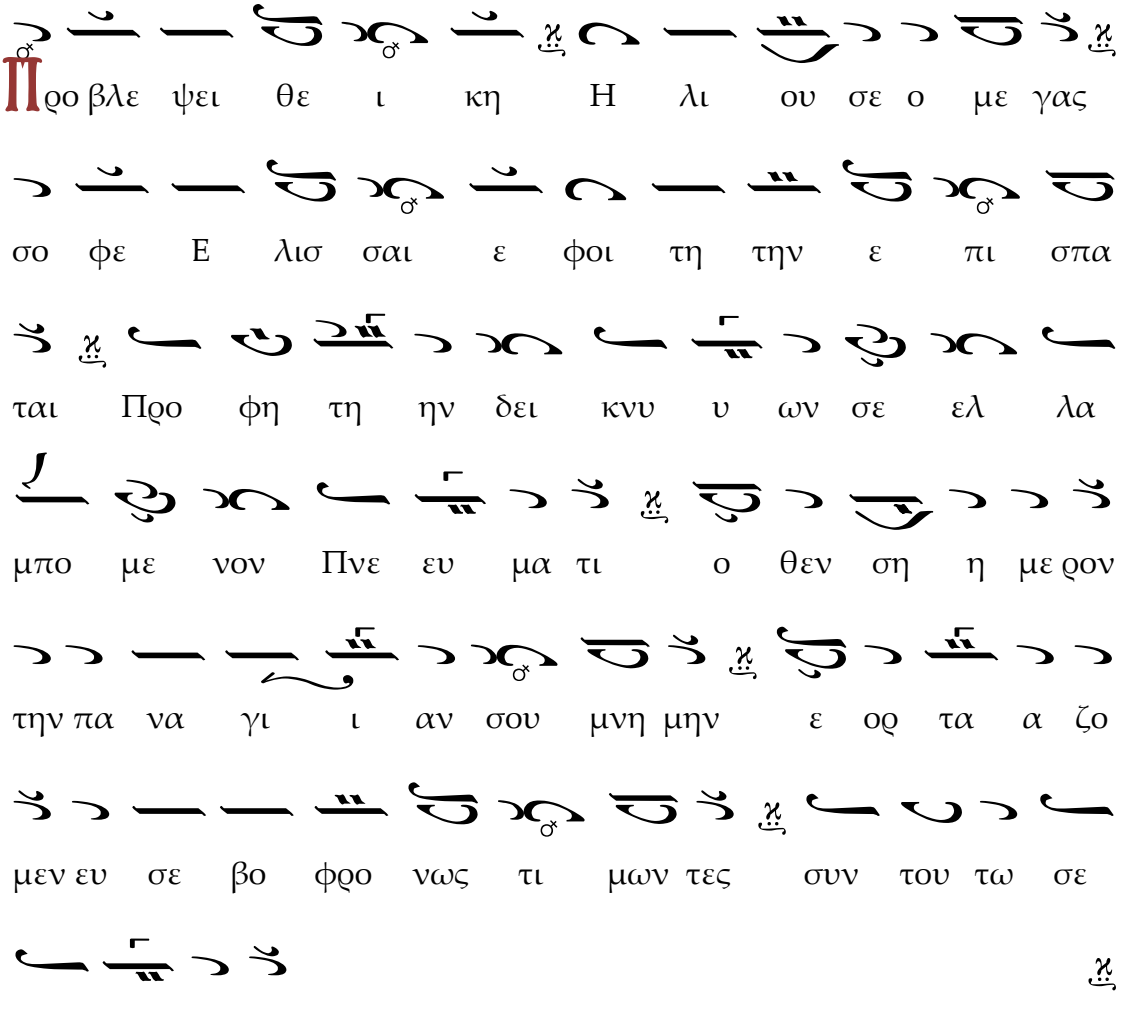

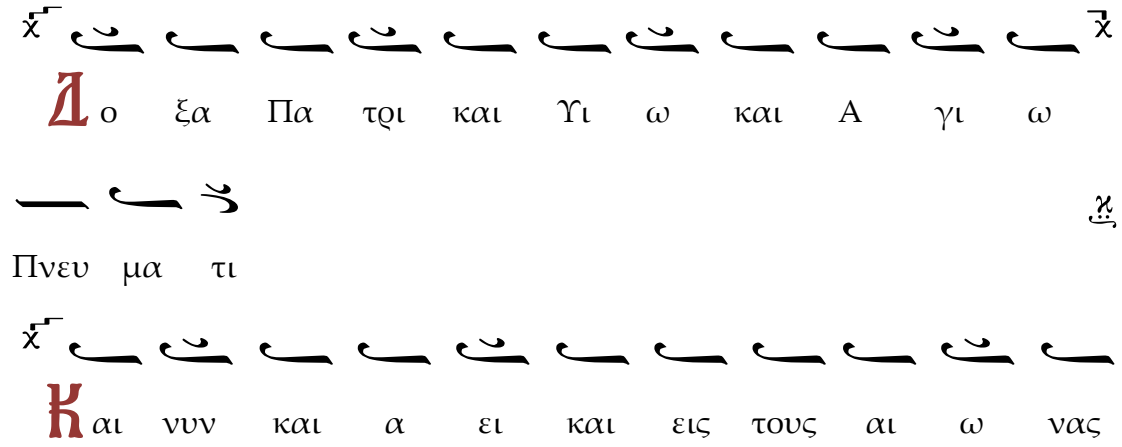

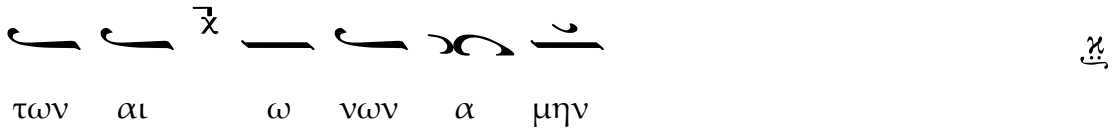

των αι ω νων α μην

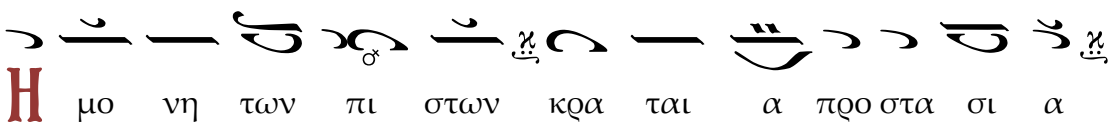

Η μο νη των πι στων κρα ται α προ στα σι α

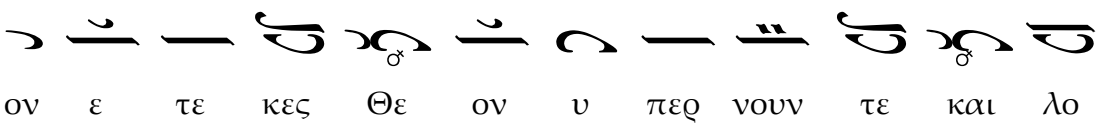

ον ε τε κες Θε ον υ περ νουν τε και λο

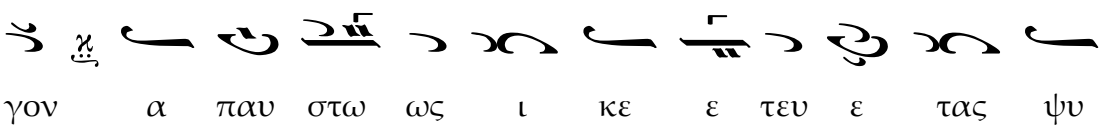

γον α παυ στω ως ι κε ε τευ ε τας ψυ

χας η η μων ρυ υ σα σθαι πα σης θλι ι ψε ως

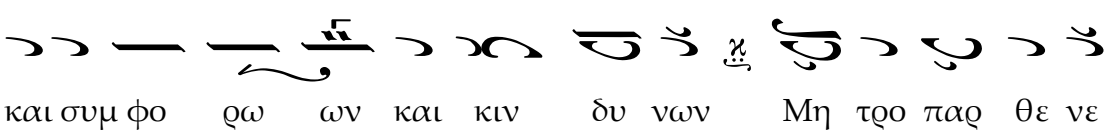

και συμ φο ρω ων και κιν δυ νων Μη τρο παρ θε νε

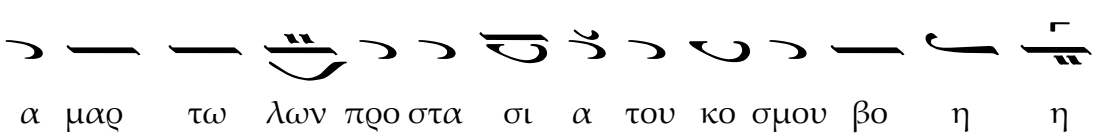

α μαρ τω λων προ στα σι α του κο σμου βο η η

θει α

Ὠδή δ'. Ἦχος 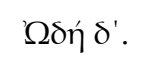 Γα Σύ μου ἰσχύς.

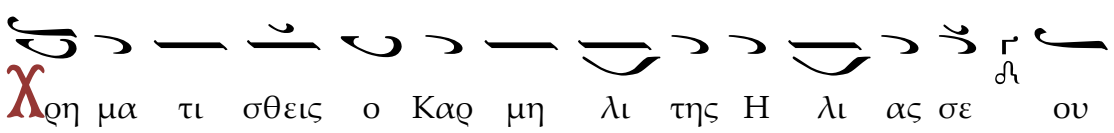

Χρη μα τι σθεις ο Καρ μη λι της Η λι ας σε ου

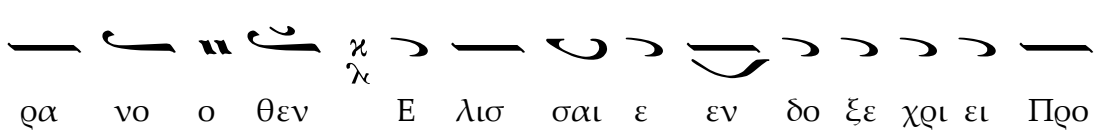

ρα νο ο θεν Ε λισ σαι ε εν δο ξε χρι ει Προ

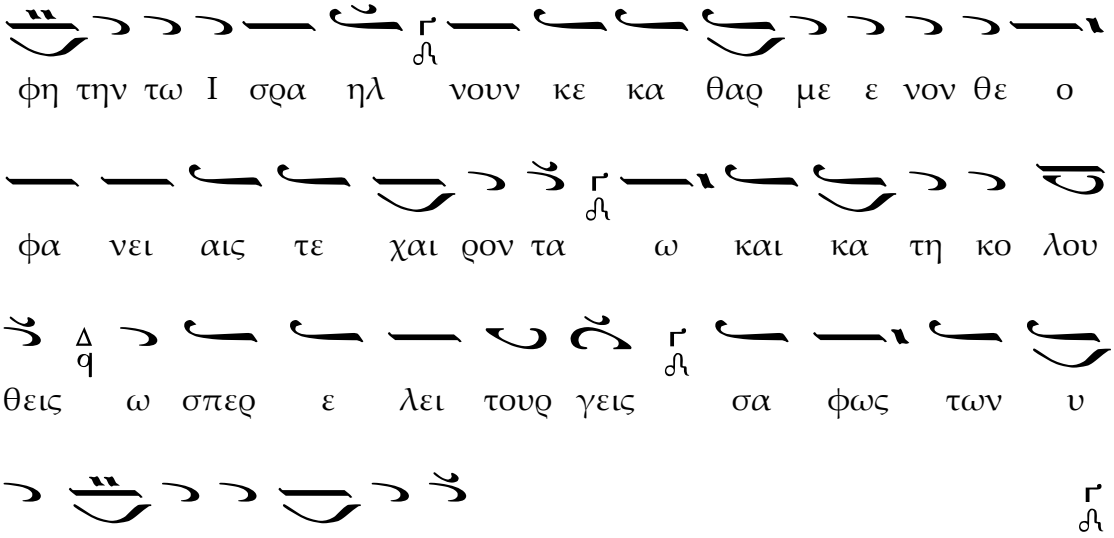
φη την τω Ι σρα ηλ νουν κε κα θαρ με ε νον θε ο
φα νει αις τε χαι ρον τα ω και κα τη κο λου
θεις ω σπερ ε λει τουρ γεις σα φως των υ
πε ρα νω μυ ου με νος

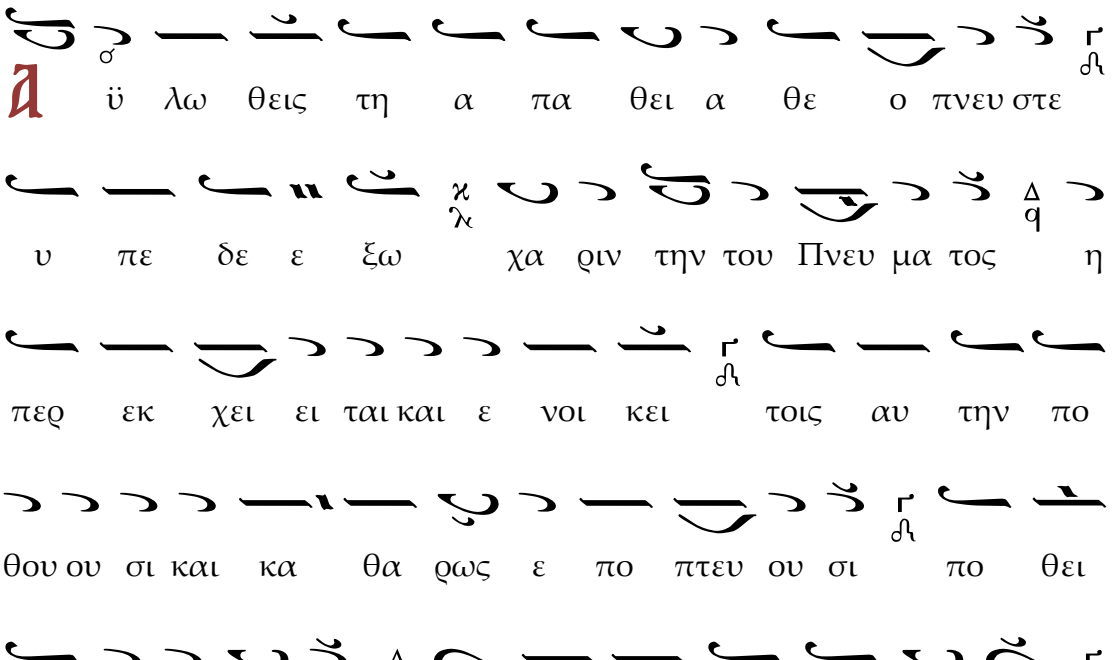
ü λω θεις τη α πα θει α θε ο πνευ στε
υ πε δε ε ξω χα ριν την του Πνευ μα τος η
περ εκ χει ει ται και ε νοι κει τοις αυ την πο
θου ου σι και κα θα ρως ε πο πτευ ου σι πο θει
γαρ τον πο θουν τα και τον βλε πον τα βλε πει
η α ι δι ος χα ρις του Πνευ μα τος

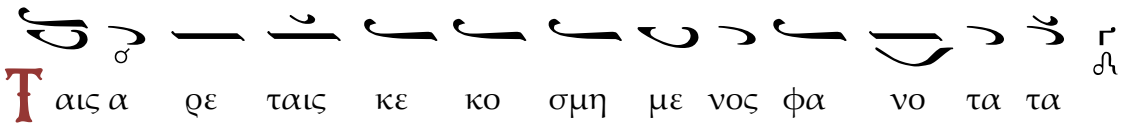
Ταις α ρε ταις κε κο σμη με νος φα νο τα τα

ο σος βι ι ος ε λαμ ψε τοις πε ρα σιν οι α

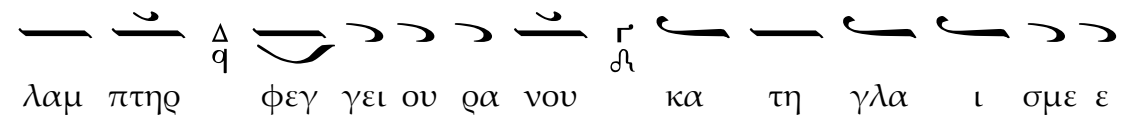
λαμ πτηρ φεγ γει ου ρα νου κα τη γλα ι σμε ε

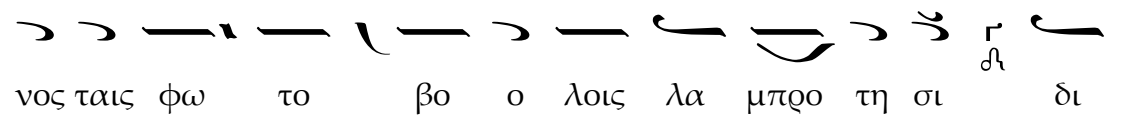
νος ταις φω το βο ο λοις λα μπρο τη σι δι

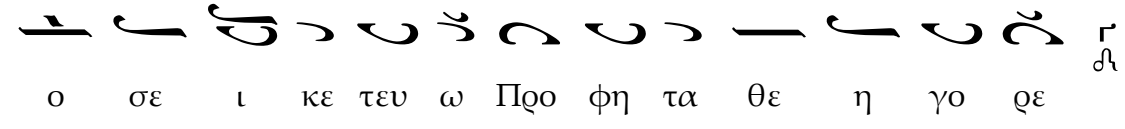
ο σε ι κε τευ ω Προ φη τα θε η γο ρε

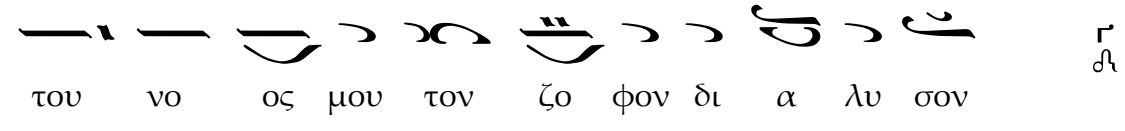
του νο ος μου τον ζο φον δι α λυ σον

Θεοτοκίον.

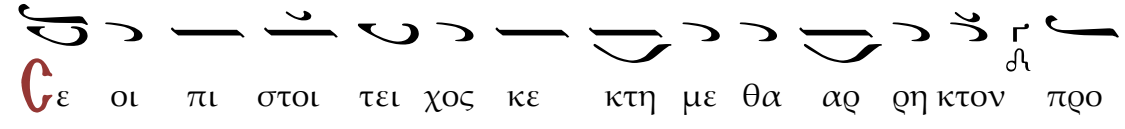
Σε οι πι στοι τει χος κε κτη με θα αρ ρη κτον προ

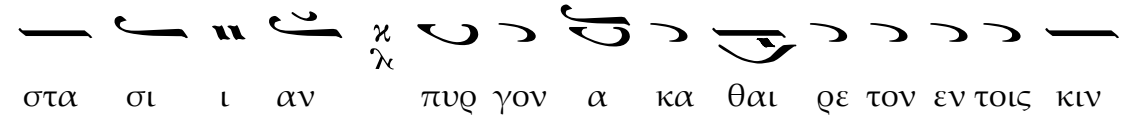
στα σι ι αν πυρ γον α κα θαι ρε τον εν τοις κιν

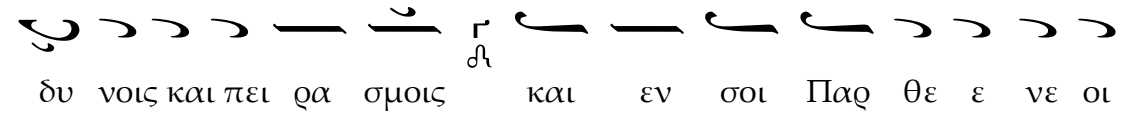
δυ νοις και πει ρα σμοις και εν σοι Παρ θε ε νε οι

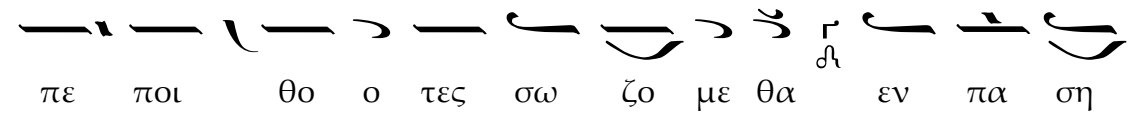
πε ποι θο ο τες σω ζο με θα εν πα ση

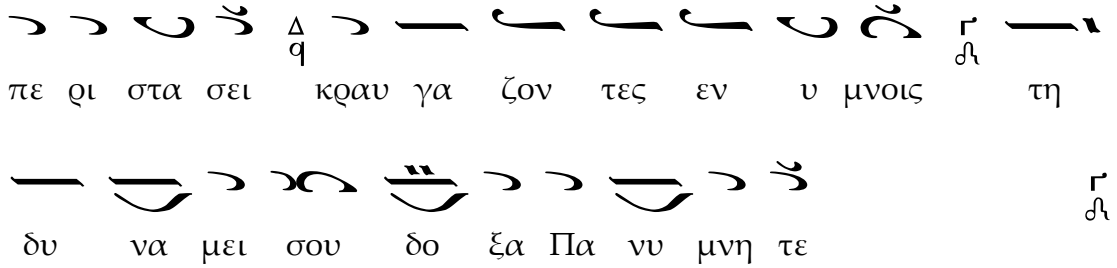

Καταβασία. Τήν ἀνεξιχνίαστον.

Ὠδή ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

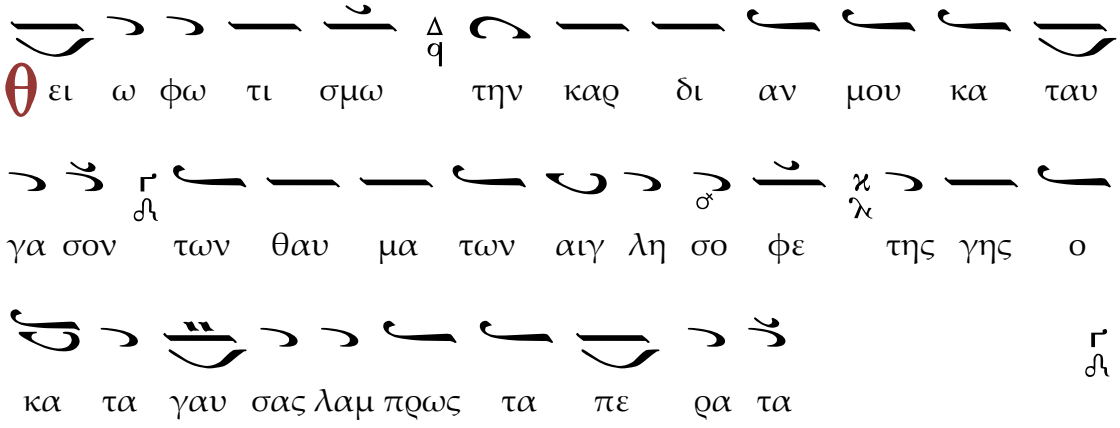

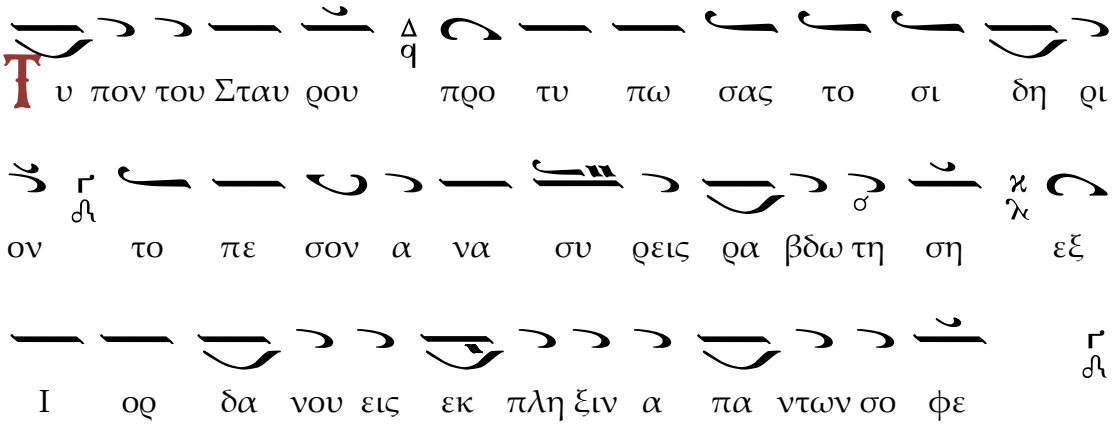

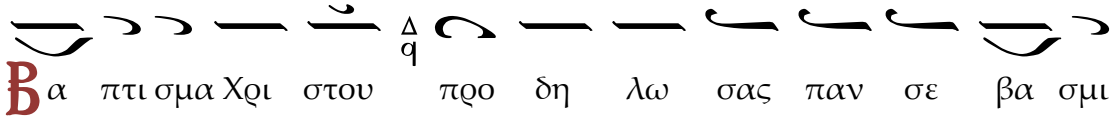

Θεοτοκίον.

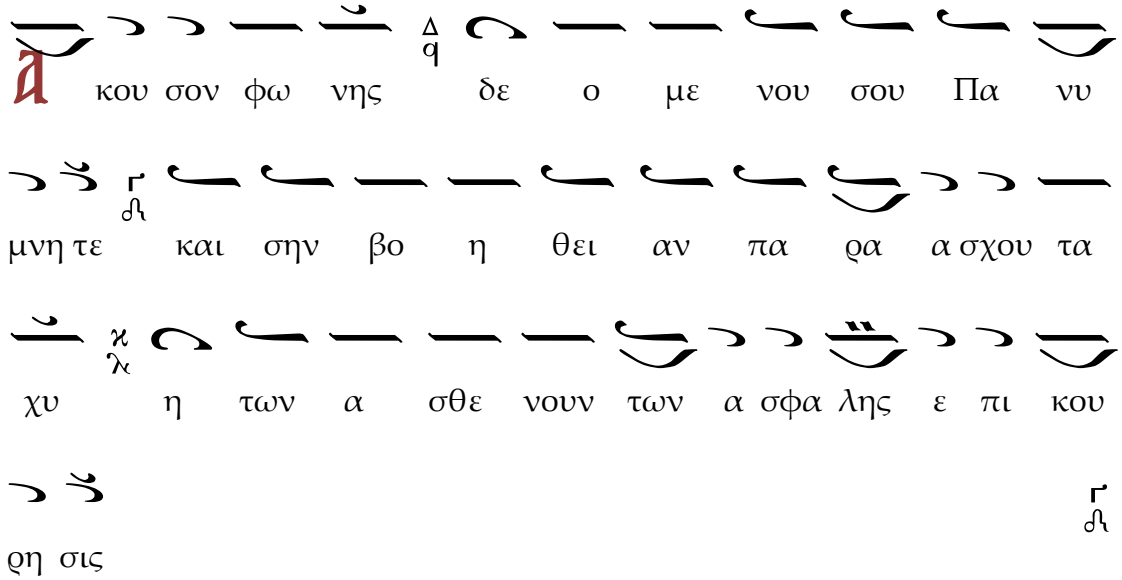

Καταβασία. Εξέστη τα σύμπαντα.

Ὠδή στ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

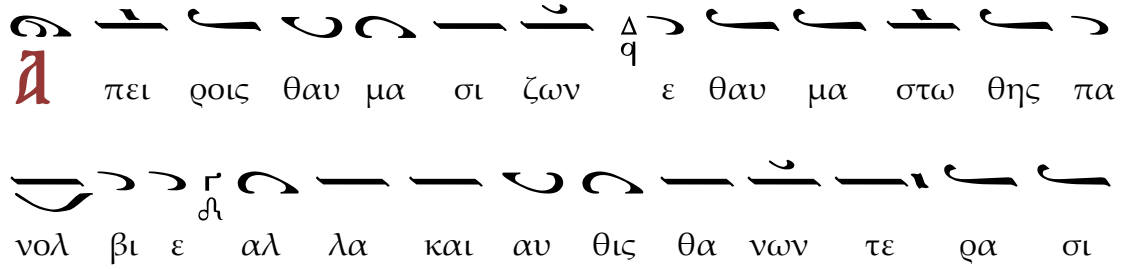

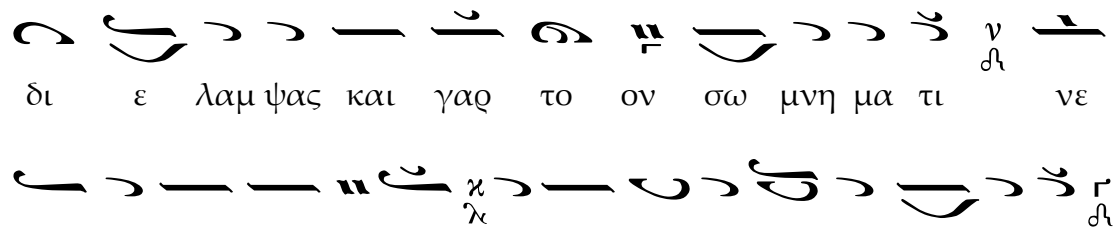
δι ε λαμ ψας και γαρ το ον σω μνη μα τι νε
κρον εν τα φε εν τα πα ραυ τι κα ε ξα νε στη σας

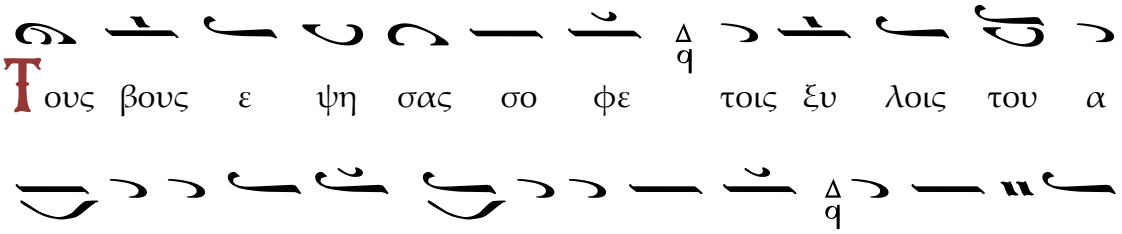
Τους βους ε ψη σας σο φε τοις ξυ λοις του α
ρο τρου σου δι ε νει μας τω λα ω ε στι ι α
σιν α λη στον και κα τη η κο λου θη σας τω κα
λε σαν τι ι σε νευ σει θει α α ξι α
γα στε

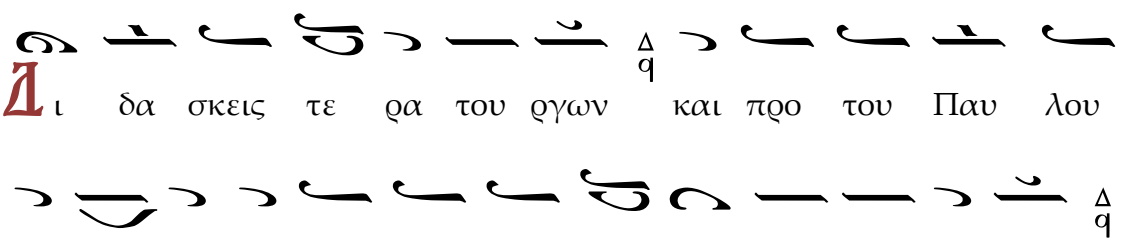
Δι δα σκεις τε ρα του ργων και προ του Παυ λου
θε σπε σι ε ως ρι ζα πα ντων κα κων ε στιν
η η ε πα ρα τος η φι λα ργυ ρι ι α δι
ην Γι ε ζι λε προν ε δει ξας

Θεοτοκίον.

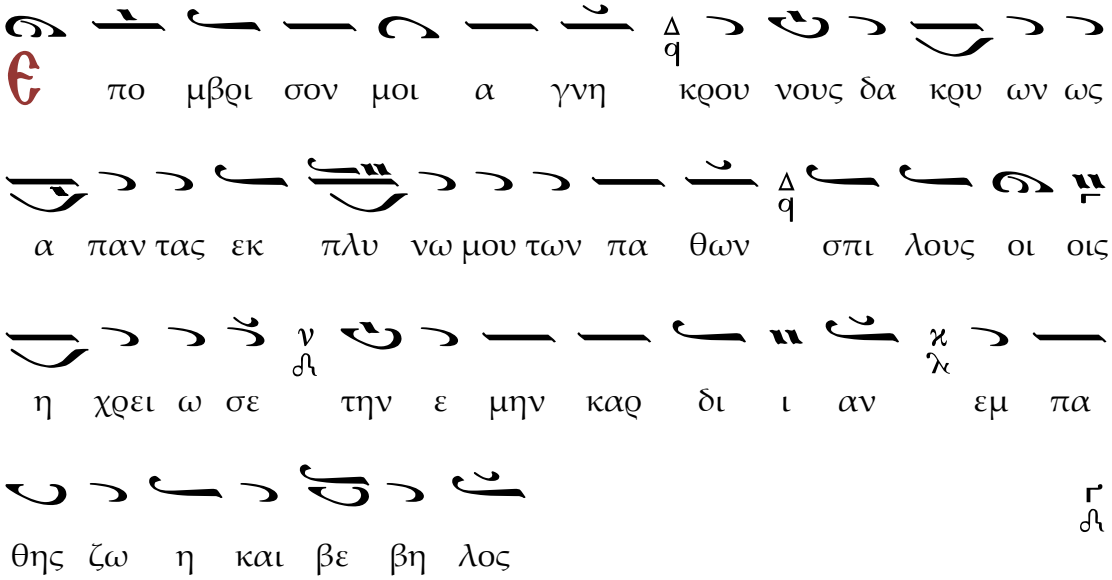

Καταβασία. Τήν θείαν ταύτην.
Εἶτα Κοντάκιον καί οἶκος καί τό Συναξάριον.

Τό Κοντάκιον τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. δ Νη Τῇ Ὑπερμάχῳ.

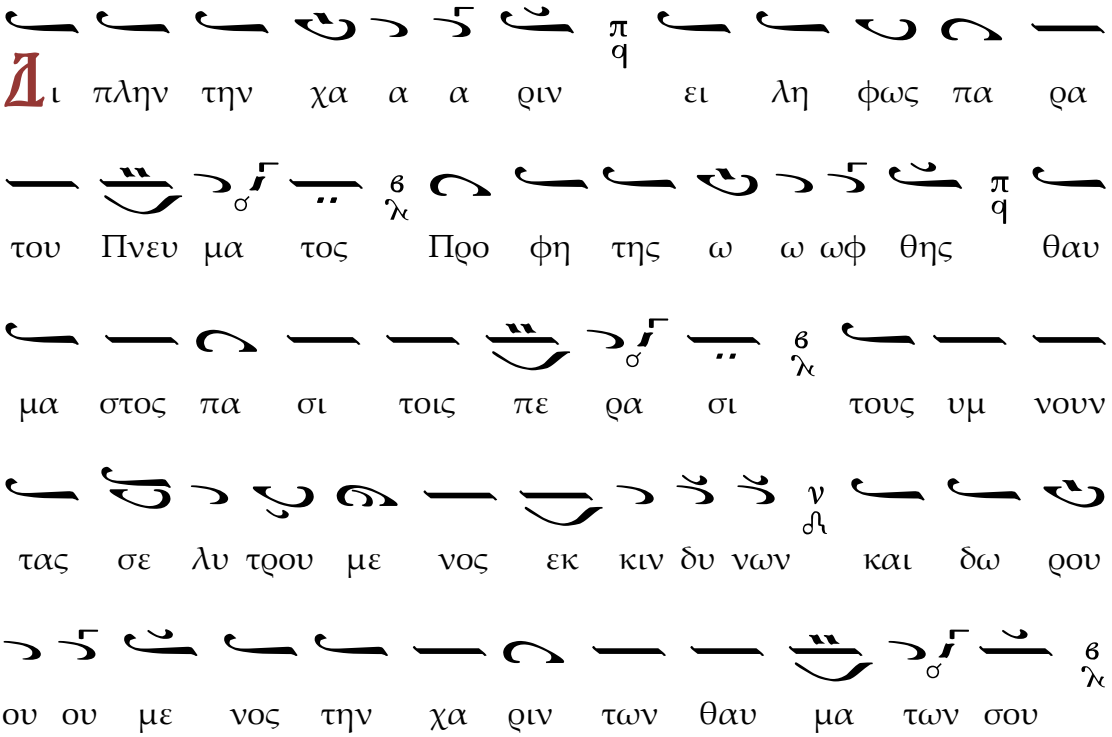

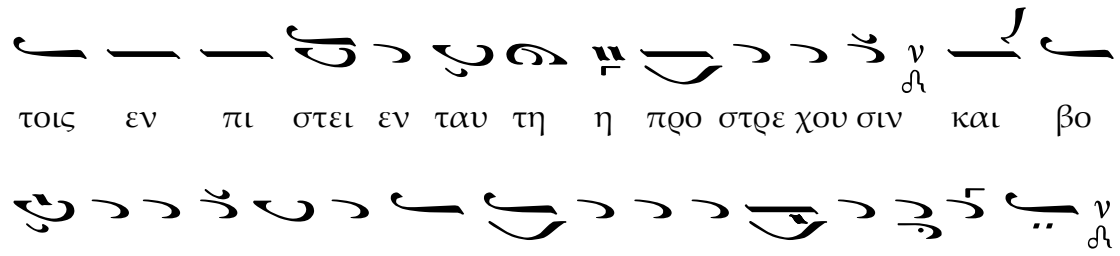

Ὠδὴ ζ'. Ἦχος πλ. δ. Νη Παῖδες Ἑβραίων.

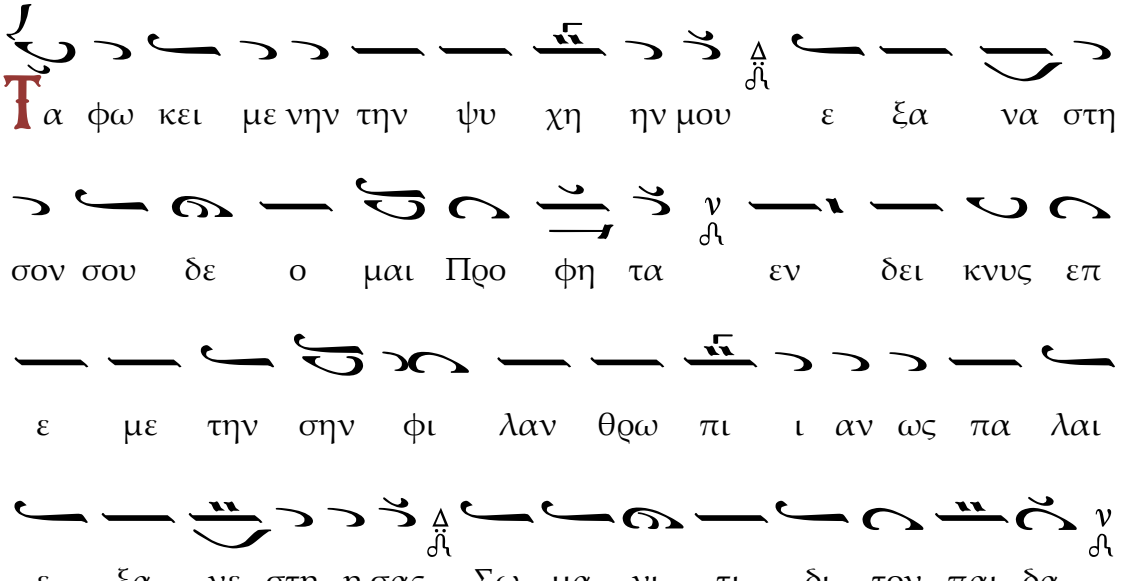

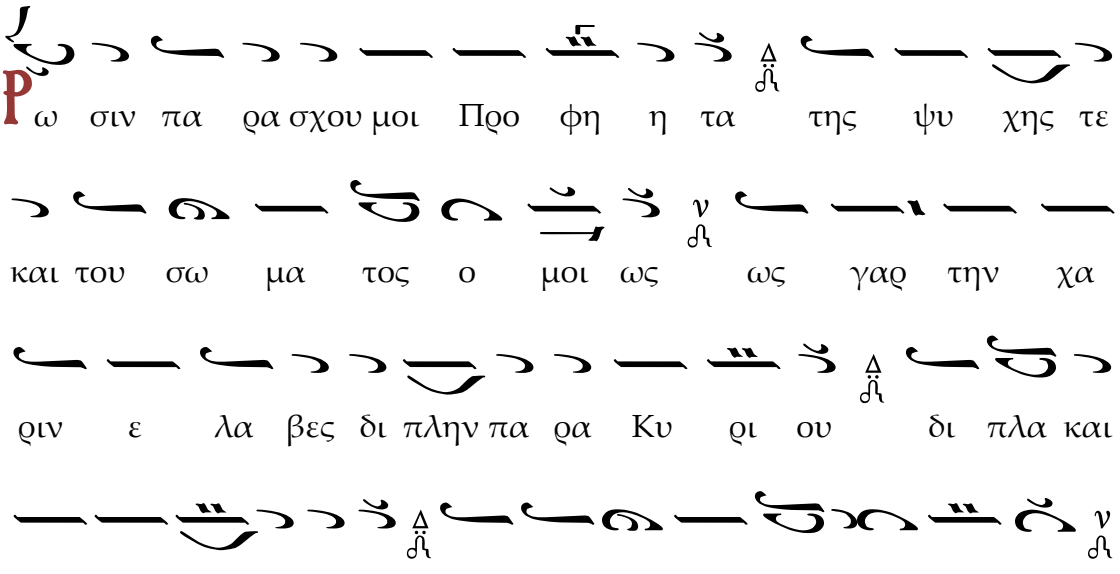

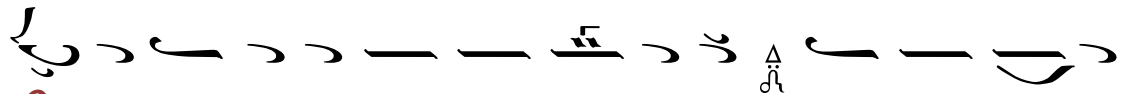

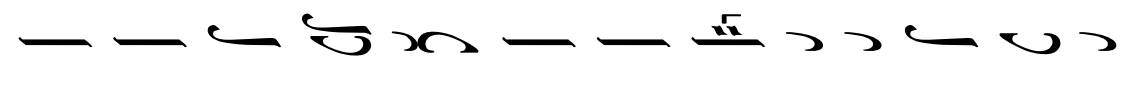

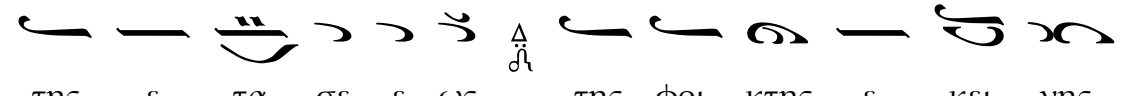

Θεοτοκίον.

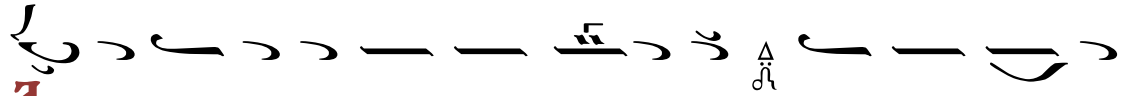

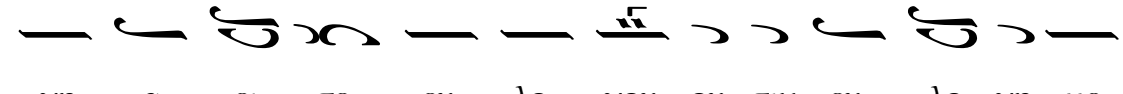

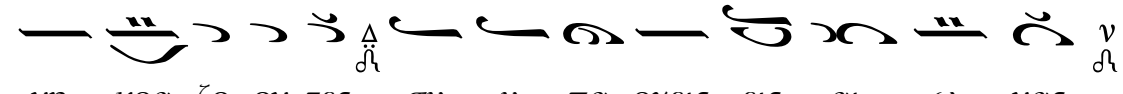

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ὠδή η'. Τόν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

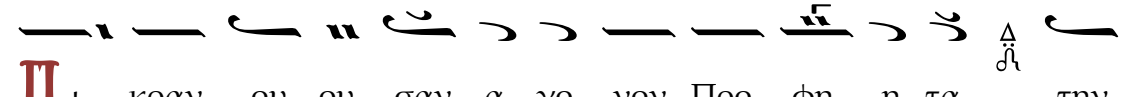

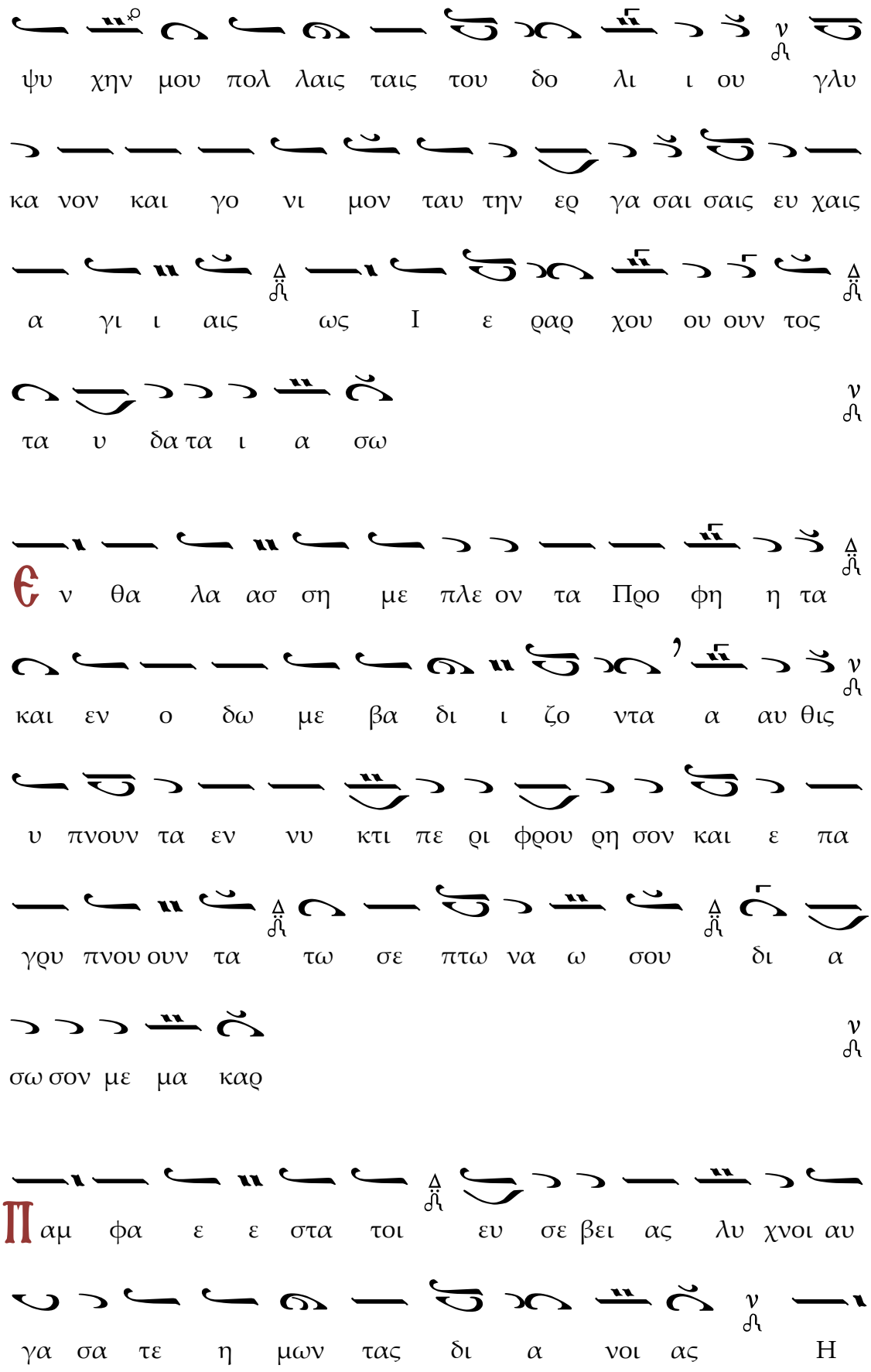
ψυ χην μου πολ λαις ταις του δο λι ι ου γλυ
κα νον και γο νι μον ταυ την ερ γα σαι σαις ευ χαις
α γι ι αις ως Ι ε ραρ χου ου ουν τος
τα υ δα τα ι α σω
Ε ν θα λα ασ ση με πλε ον τα Προ φη η τα
και εν ο δω με βα δι ι ζο ντα α αυ θις
υ πνουν τα εν νυ κτι πε ρι φρου ρη σον και ε πα
γρυ πνου ουν τα τω σε πτω να ω σου δι α
σω σον με μα καρ
Π αμ φα ε ε στα τοι ευ σε βει ας λυ χνοι αυ
γα σα τε η μων τας δι α νοι ας Η

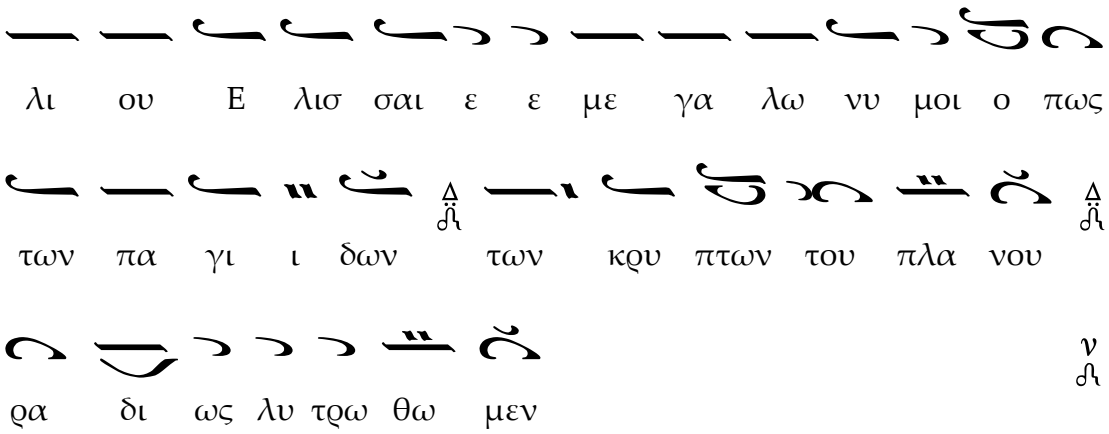

Θεοτοκίον.

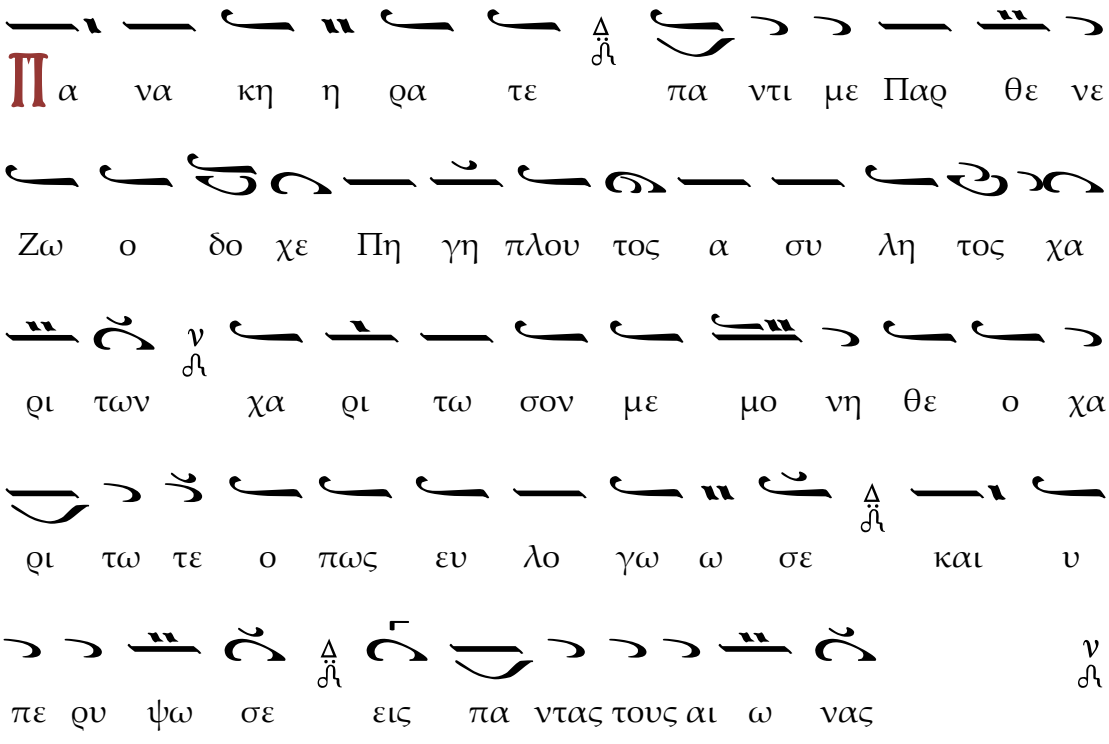

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὠδὴ θ'. Ἦχος πλ. α Γα Ἐξέστη ἐπί τούτῳ.

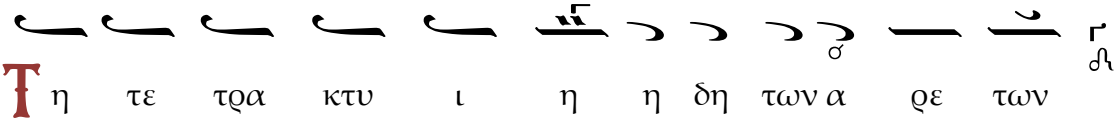

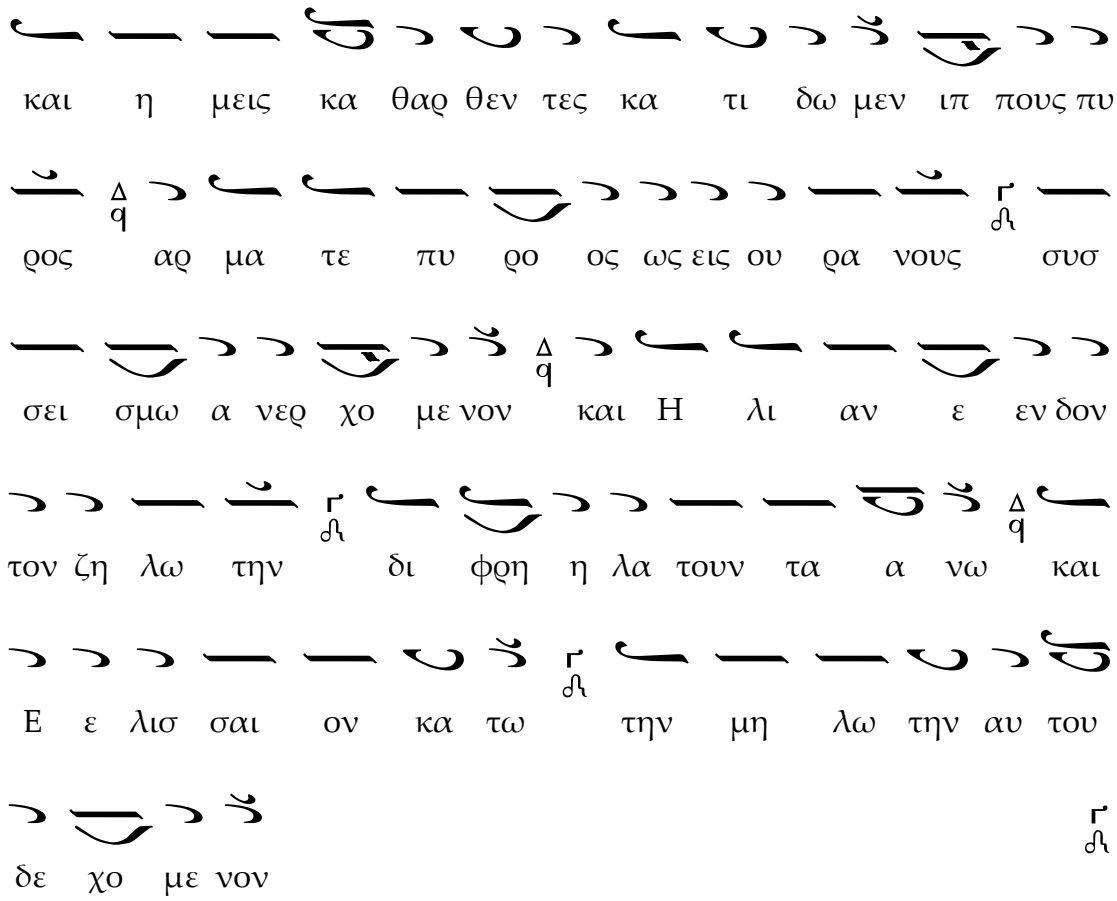
και η μεις κα θαρ θεν τες κα τι δω μεν ιπ πους πυ
ρος αρ μα τε πυ ρο ος ως εις ου ρα νους συσ
σει σμω α νερ χο με νον και Η λι αν ε εν δον
τον ζη λω την δι φρη η λα τουν τα α νω και
Ε ε λισ σαι ον κα τω την μη λω την αυ του
δε χο με νον

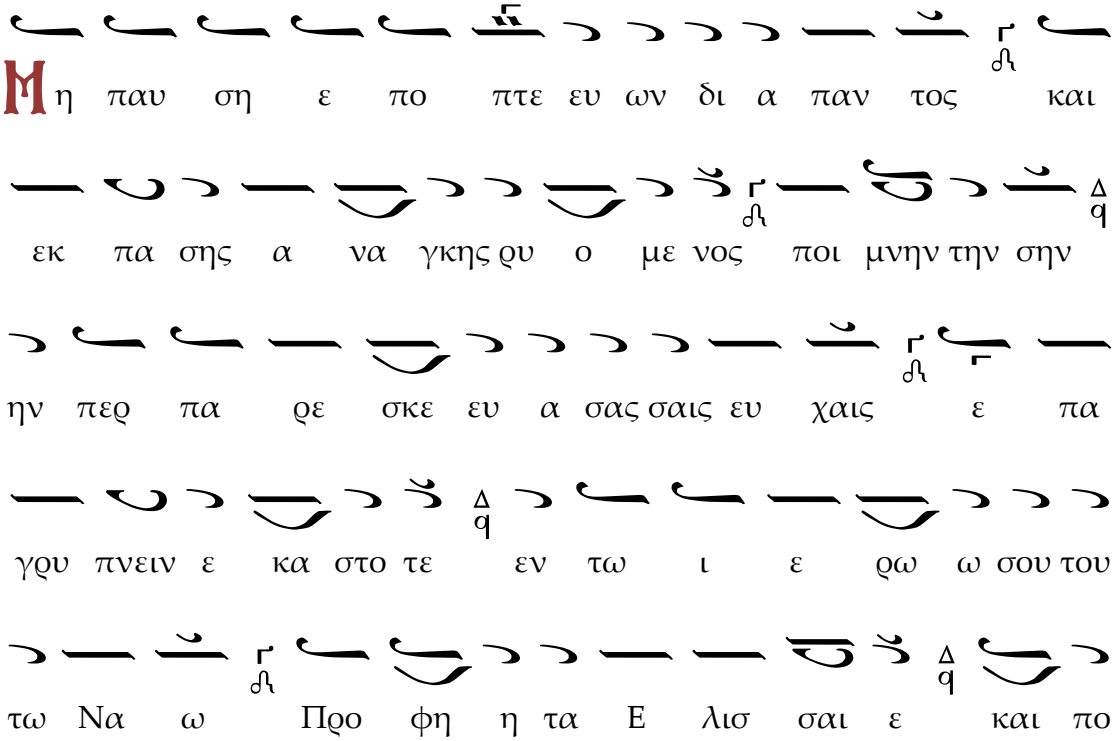
Μη παυ ση ε πο πτε ευ ων δι α παν τος και
εκ πα σης α να γκης ρυ ο με νος ποι μνην την σην
ην περ πα ρε σκε ευ α σας σαις ευ χαις ε πα
γρυ πνειν ε κα στο τε εν τω ι ε ρω ω σου του
τω Να ω Προ φη η τα Ε λισ σαι ε και πο

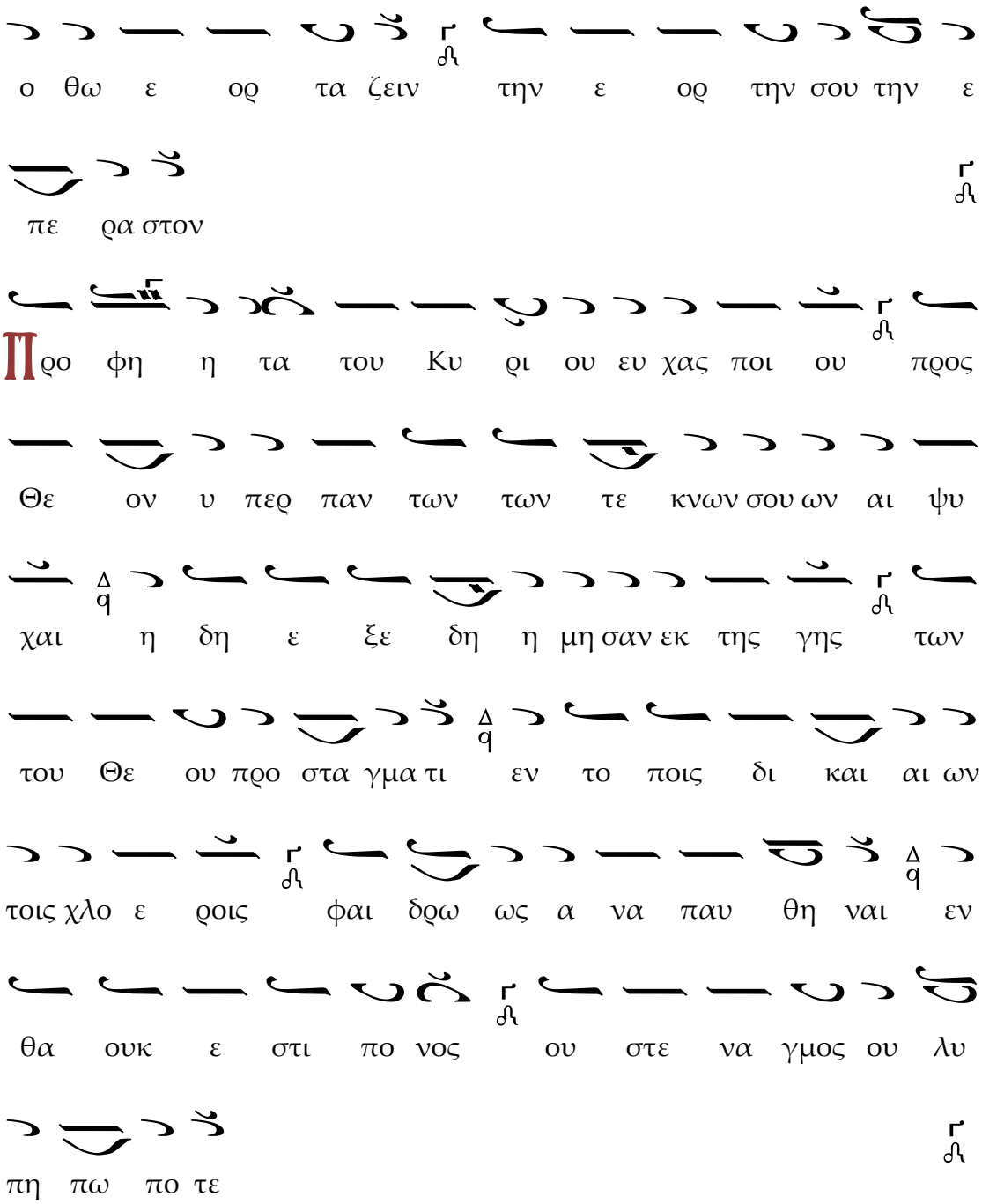
ο θω ε ορ τα ζειν την ε ορ την σου την ε
πε ρα στον
Προ φη η τα του Κυ ρι ου ευ χας ποι ου προς
Θε ον υ περ παν των των τε κνων σου ων αι ψυ
χαι η δη ε ξε δη η μη σαν εκ της γης των
του Θε ου προ στα γμα τι εν το ποις δι και αι ων
τοις χλο ε ροις φαι δρω ως α να παυ θη ναι εν
θα ουκ ε στι πο νος ου στε να γμος ου λυ
πη πω πο τε

Θεοτοκίον.

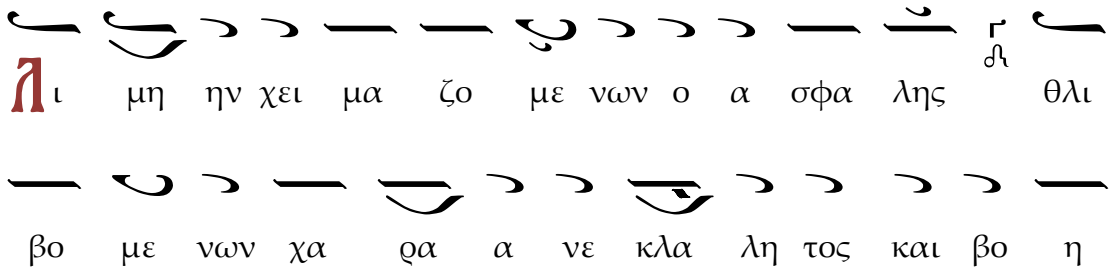
Λι μη ην χει μα ζο με νων ο α σφα λης θλι
βο με νων χα ρα α νε κλα λη τος και βο η

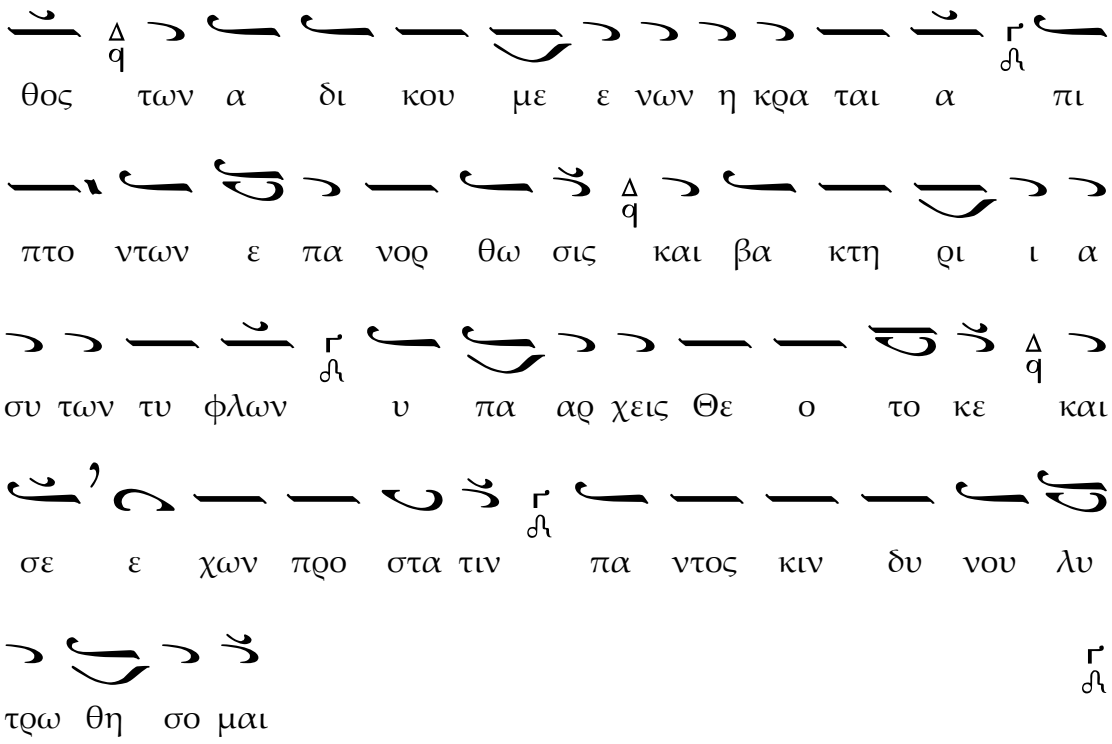

Καταβασία. Ἅπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἦχος ὑὶ Γα

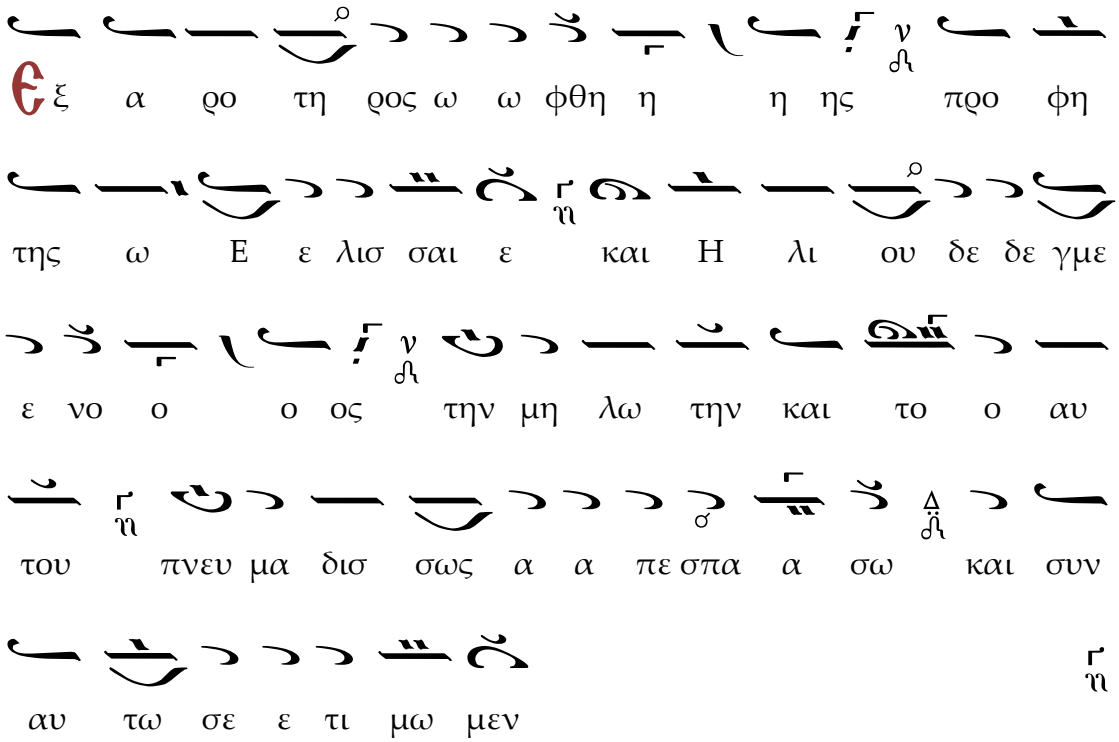

Ἕτερον ὅμοιον.

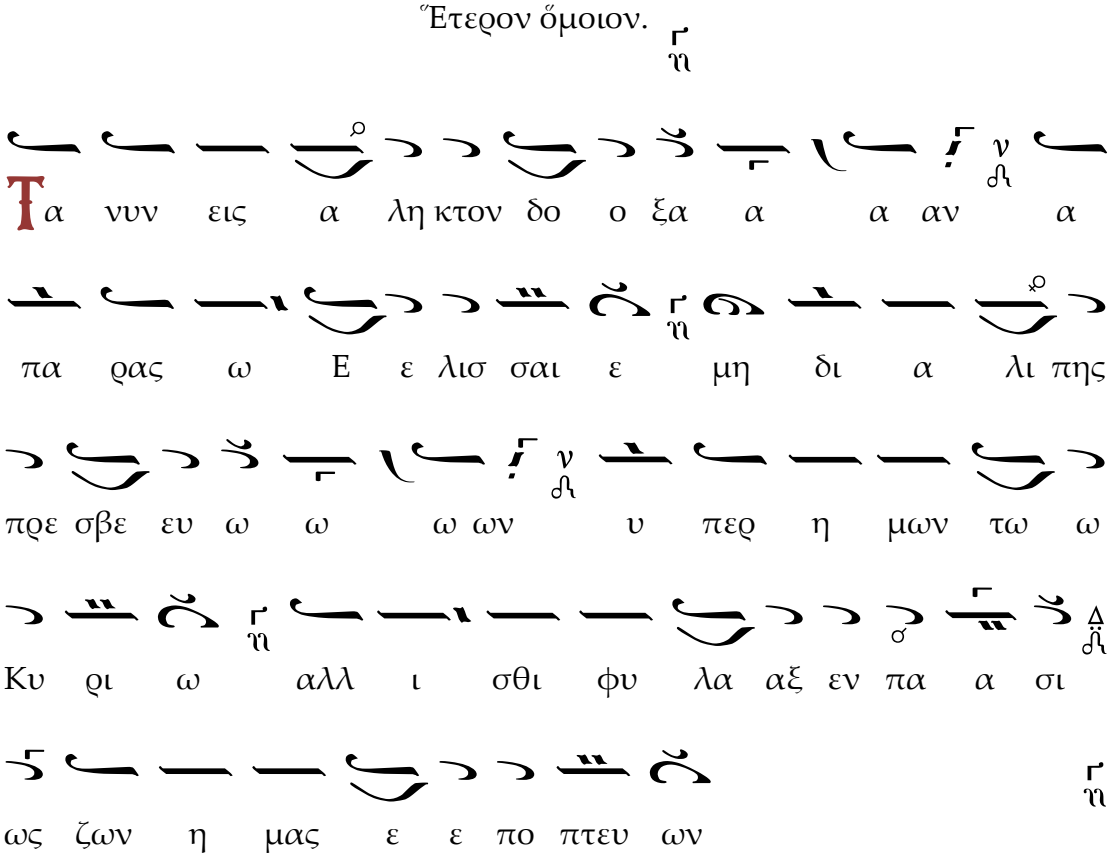

Θεοτοκίον Ἦχος Δι

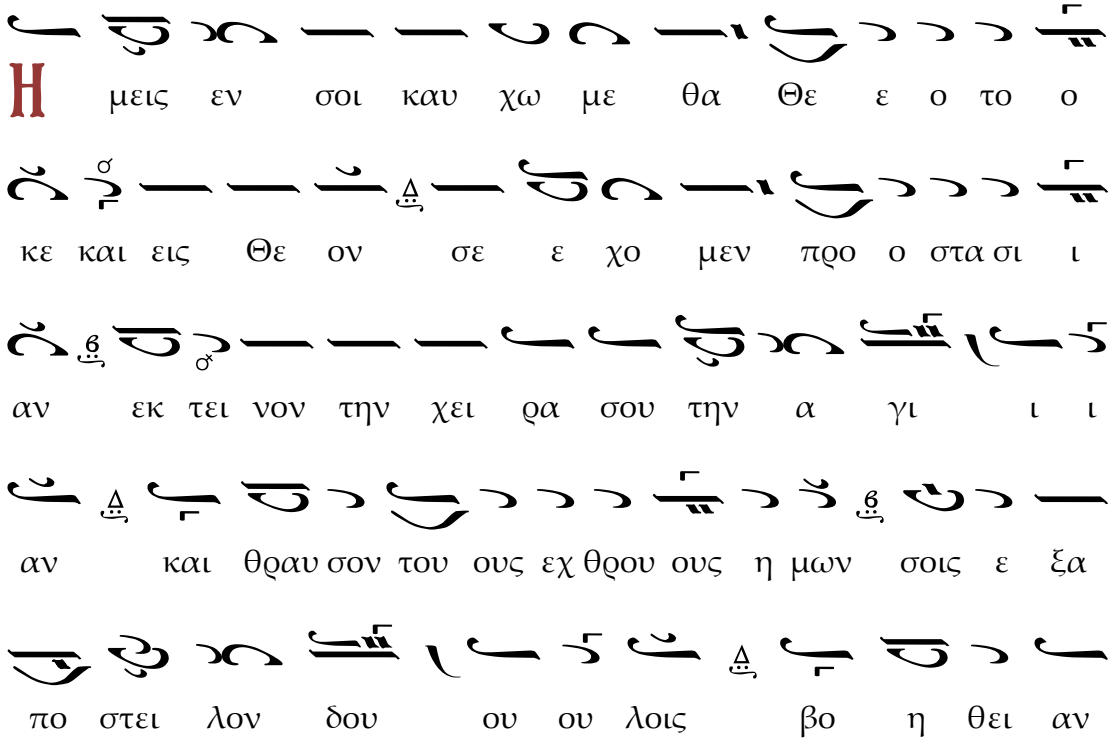

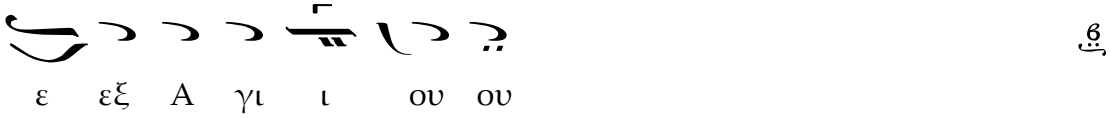

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Στιχηρά Προσόμοια Ἦχος Δι Ποῖοις εὐφημιῶν.

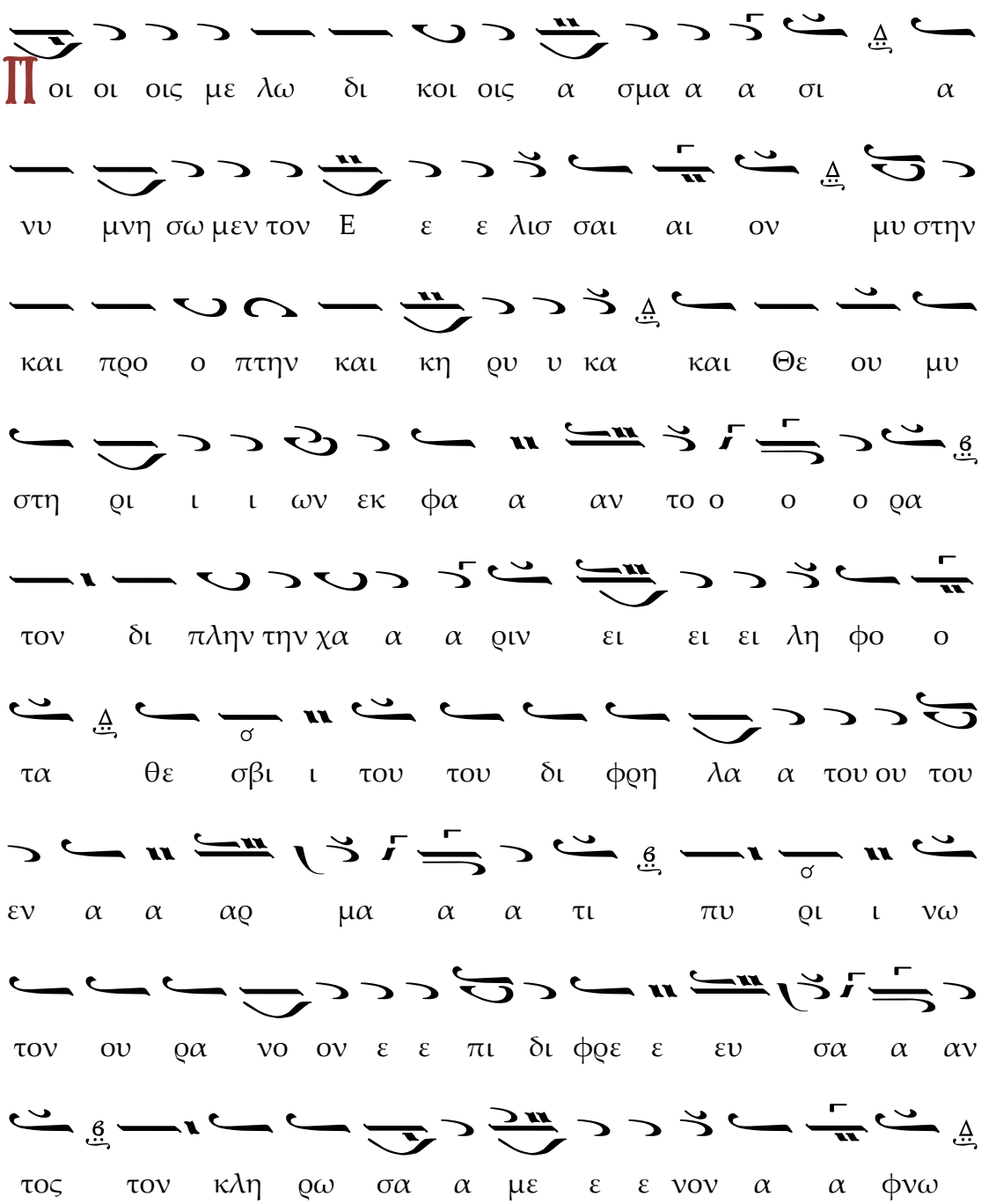

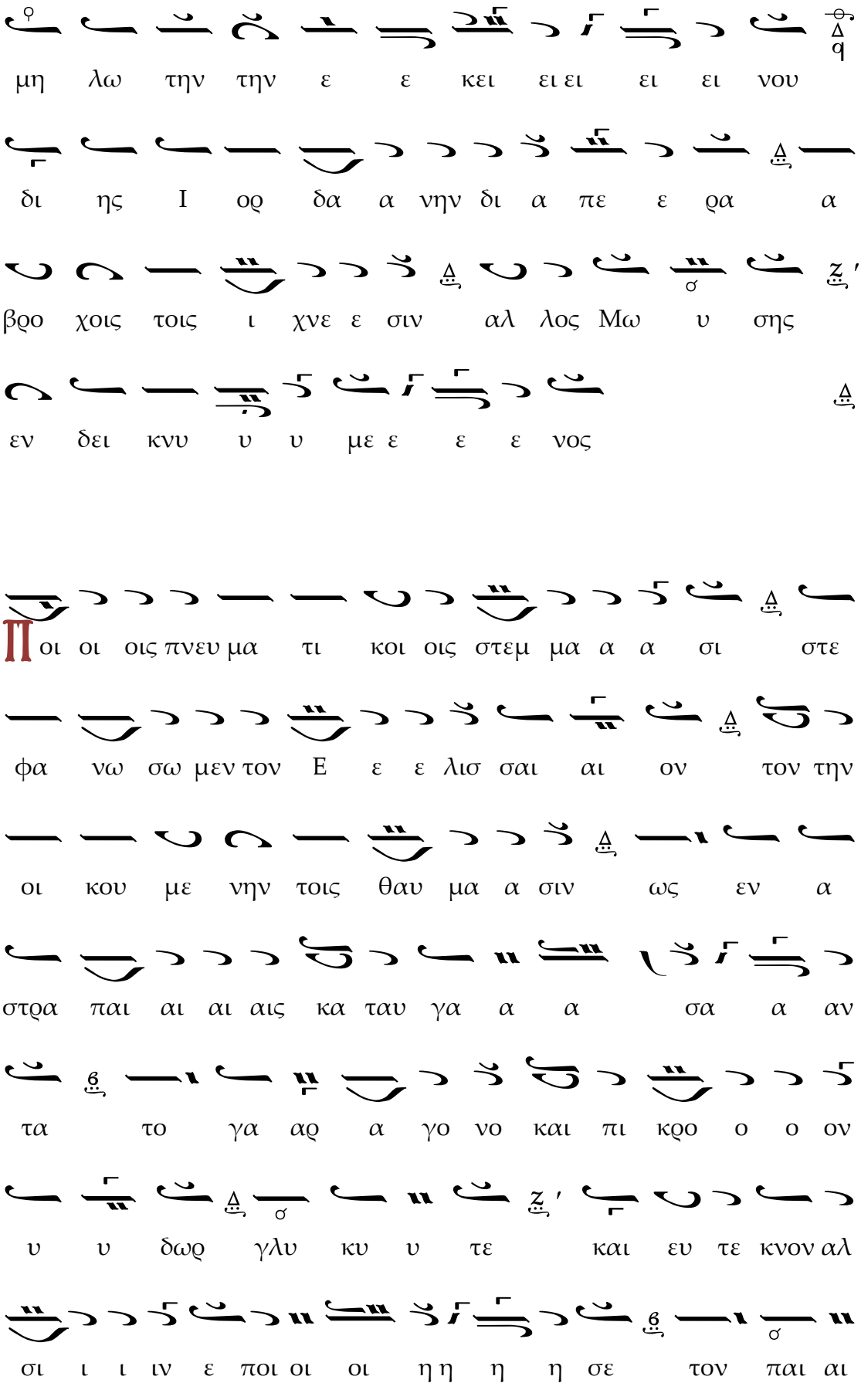
μη λω την την ε ε κει ει ει ει ει νου
δι ης Ι ορ δα α νην δι α πε ε ρα α
βρο χοις τοις ι χνε ε σιν αλ λος Μω υ σης
εν δει κνυ υ υ με ε ε ε νος
Π οι οι οις πνευ μα τι κοι οις στεμ μα α α σι στε
φα νω σω μεν τον Ε ε ε λισ σαι αι ον τον την
οι κου με νην τοις θαυ μα α σιν ως εν α
στρα παι αι αι αις κα ταυ γα α α σα α αν
τα το γα αρ α γο νο και πι κρο ο ο ον
υ υ δωρ γλυ κυ υ τε και ευ τε κνον αλ
σι ι ι ιν ε ποι οι οι η η η η σε τον παι αι

δα της Σω μα νι ι τι ι δος α νε ε ε

στη η η σε και τον λε προ ο ο ον Νε ε

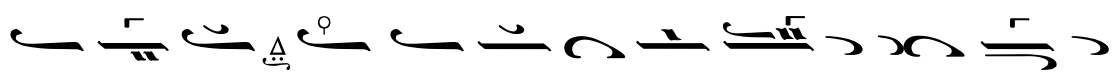

μα αν δε ε ξαι σι ω ως ι ι στα α α

ται τον α φρο να δε Γι ε ε ζι λε προν δι α

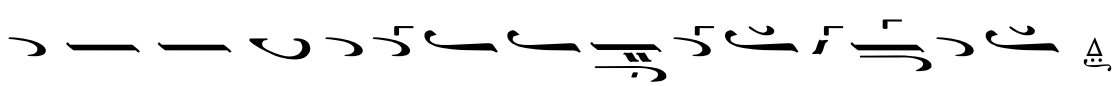

φι λαρ γυ ρι ι ι αν κα τε ε στη η η η σε

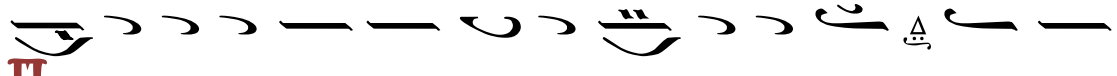

Ποι οι οις πνευ μα τι κοι οις αν θε ε σιν α να

δη σω μεν νυν το ο ον Προ φη η την τω Να ω

αυ του α θροι ζο με ε νοι και ε πα γρυ πνου

ου ου ντες ε κα α α στο ο ο ο τε της

Τρι α δος εις τι μη η ην και αι αι νον

η δο ο ξη και τι μη αυ τω ω ω ων κα

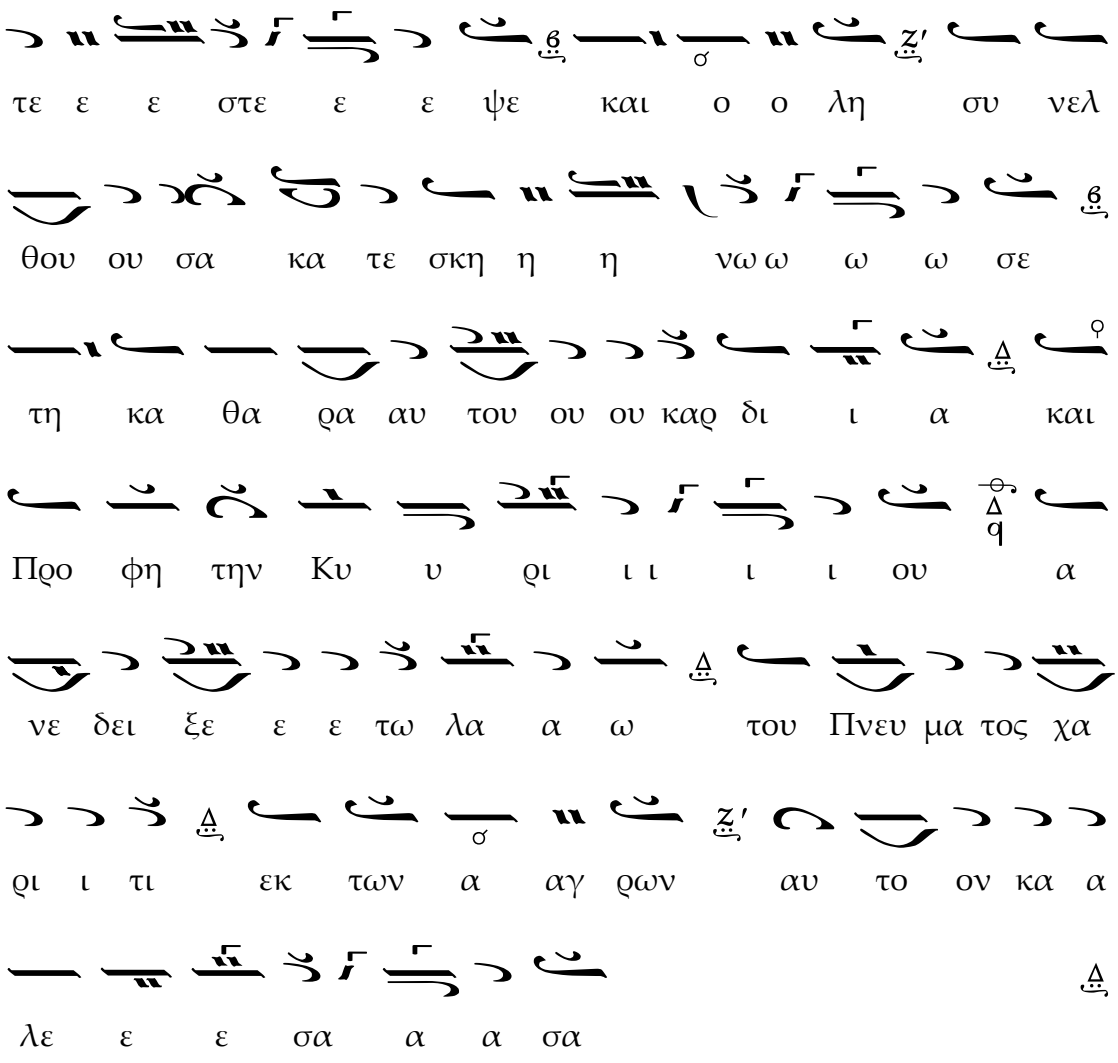
τε ε ε στε ε ε ψε και ο ο λη συ νελ
θου ου σα κα τε σκη η η νω ω ω ω σε
τη κα θα ρα αυ του ου ου καρ δι ι α και
Προ φη την Κυ υ ρι ι ι ι ι ου α
νε δει ξε ε ε τω λα α ω του Πνευ μα τος χα
ρι ι τι εκ των α αγ ρων αυ το ον κα α
λε ε ε σα α α σα

Ἦχος δ΄ Πα ♀

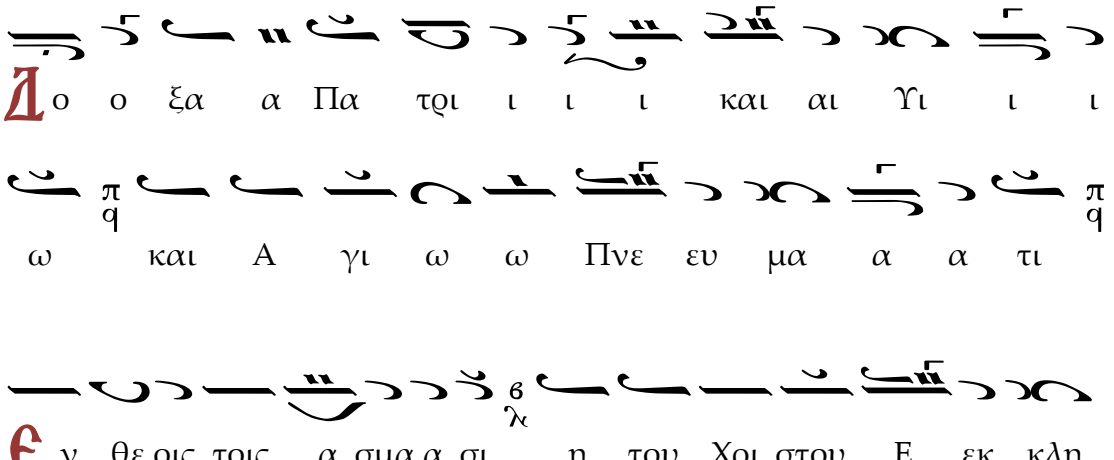
Δο ο ξα α Πα τρι ι ι ι και αι Υι ι ι
ω και Α γι ω ω Πνε ευ μα α α τι
Ε ν θε οις τοις α σμα α σι η του Χρι στου Ε εκ κλη

η σι ι ι ι α την μνη η μην σου ου ου ση
με ε ρον ευ φη η μω ως γε ε ε ραι
αι αι αι ρει Προ φη η τα α θε ε σπε ε
ε σι ι ι ι ε συ γαρ τα παν τα κα τα α
λι ι πων τω Θε σβι τη δι δα α σκα α λω
εκ θυ μως η κο λου ου ου θη η η η σας
και σε αυ το ο ο ον α να τε ε ε θει ει ει
κας δι ο και την χα ριν του Πνευ μα α τος δι
πλη ην ε κο ο μι ι ι ι σω και το πυ ρι
νο ο ον τε θρι ιπ πον κα τι δειν η η η
ξι ι ι ω ω ω ω ω θης δι ου ως εις ου

ρα νον α νε βαι αι νεν ο εμ πυ ρος αρ μα τη
η λα α α α α της και την θαυ μα το βρυ υ
τον ε κει ει νου ου ου μη η λω ω ω
την α νω θεν πε σου σα αν σοι γνη σι ι ως
ε κλη η ρο νο ο μη η η σε ο θεν φω
το ει δε στα α τος γε νο ο ο με ε ε ε
νος ε λα μπρυ νας την οι οι οι κου με ε ε νην
ταις αυ γαι αις τω ων θα αυ μα α α τω ω ων
σου ων και η μει εις πει ει ει ραν λα α α
βοι οι οι οι μεν δε ο με θα παμ μα καρ Ε
λι ισ σαι ε Προ φη τω ων α α κρο θι ι ι

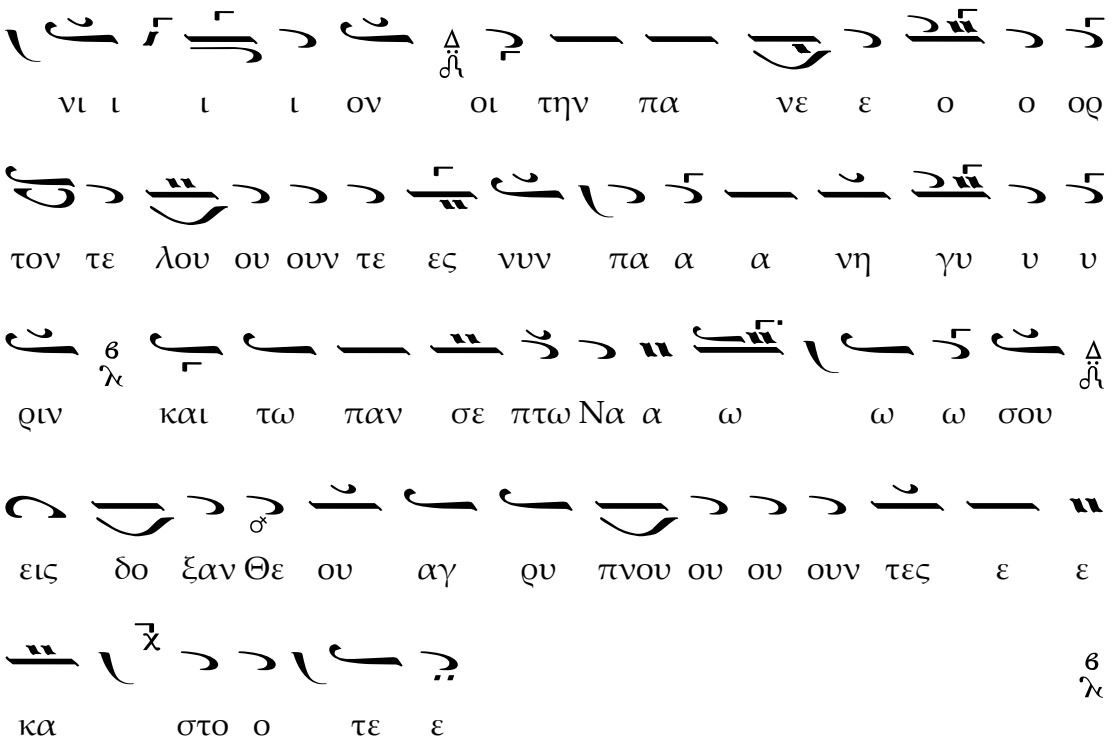

Καί νῦν. Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Δοξολογία μεγάλη.

Ἡ α΄ Ὥρα καί Ἀπόλυσις.

Δέλτος
Α'μβρομίκυ
Μοναχοῦ

Ἕτερα

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΓΟΥΡΟΥ

(Τύποις)

Κωνσταντίνος Λαγούρος

Άρχων Πρωτονοτάριος της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας. Πανεπιστημιακός διδάσκαλος, μουσικοπαιδαγωγός, πρωτοψάλτης και χοράρχης. Οφικιούχος Άρχων Πρωτοψάλτης της Ι. Μητρόπολης Τορόντο – Καναδά.

Γεννήθηκε στη Νέα Φιλαδέλφεια στα 1930. Σπούδασε στα Πανεπιστήμια Αθηνών και Σορβόνης (Παρίσι)και ειδικεύθηκε στη Φυσική της Ατμοσφαίρας και στη Μετεωρολογία. Φοίτησε επίσης στο Ωδείο Αθηνών. Ακολούθησε ακαδημαϊκή σταδιοδρομία. Δίδαξε στο Collège Édouard-Montpetit στο Μόντρεαλ όπου και εισήγαγε το μάθημα «Φυσική της Μουσικής και του Χρώματος».

Από το 1999 διδάσκει Βυζαντινή Μουσική και Υμνολογία στο Ορθόδοξο Τμήμα της Φιλοσοφικής και Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Sherbrooke στο Μόντρεαλ. Είναι Διευθυντής της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής και Πρωτοψάλτης της Ι. Μητρόπολης Καναδά. Στα 1977 συγκρότησε και διευθύνει έκτοτε το «ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΧΟΡΟ ΜΟΝΤΡΕΑΛ».

Έχει πλούσιο συγγραφικό έργο, επιστημονικό, εκπαιδευτικό και εγκυκλοπαιδικό. **Έ**γραψε επίσης πολλές μουσικές συνθέσεις και κατάρτησε τον ΕΟΡΤΟΔΡΟΜΙΟΝ ΠΙΝΑΚΑ κατά το νέο διωρθωμένο ημερολόγιο, αποτελούμενο από 40 πίνακες. Ακόμα, ασχολείται και με τη συγγραφή ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΤΥΠΙΚΟΝ της Εκκλησίας, τη μελοποίηση όλων των κανόνων του ενιαυτού, τη σύνταξη ΛΕΞΙΚΟΥ ΤΩΝ ΔΥΣΚΟΛΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΕΝΝΟΙΩΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΥΜΝΩΝ, κ.λ.π.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Δοξαστικόν των Στιχηρών
Ήχος πλάγιος του δευτέρου

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ

Ἦχος λ Πα

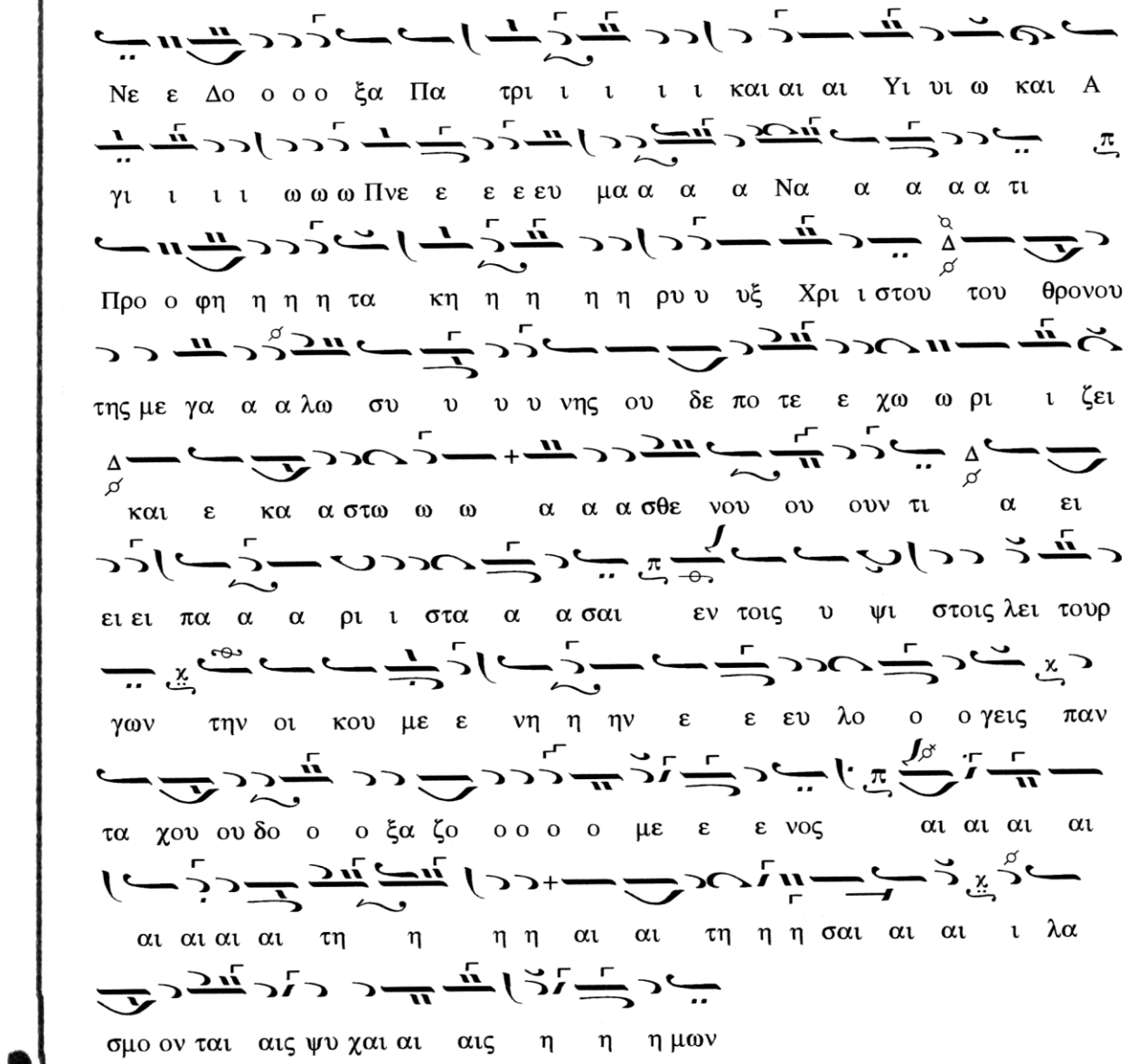

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις την Λιτήν
Ήχος πρώτος
&
Εις την Λιτήν
Δοξαστικόν
Ήχος πλάγιος του πρώτου

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἦχος δ Α΄. Πα

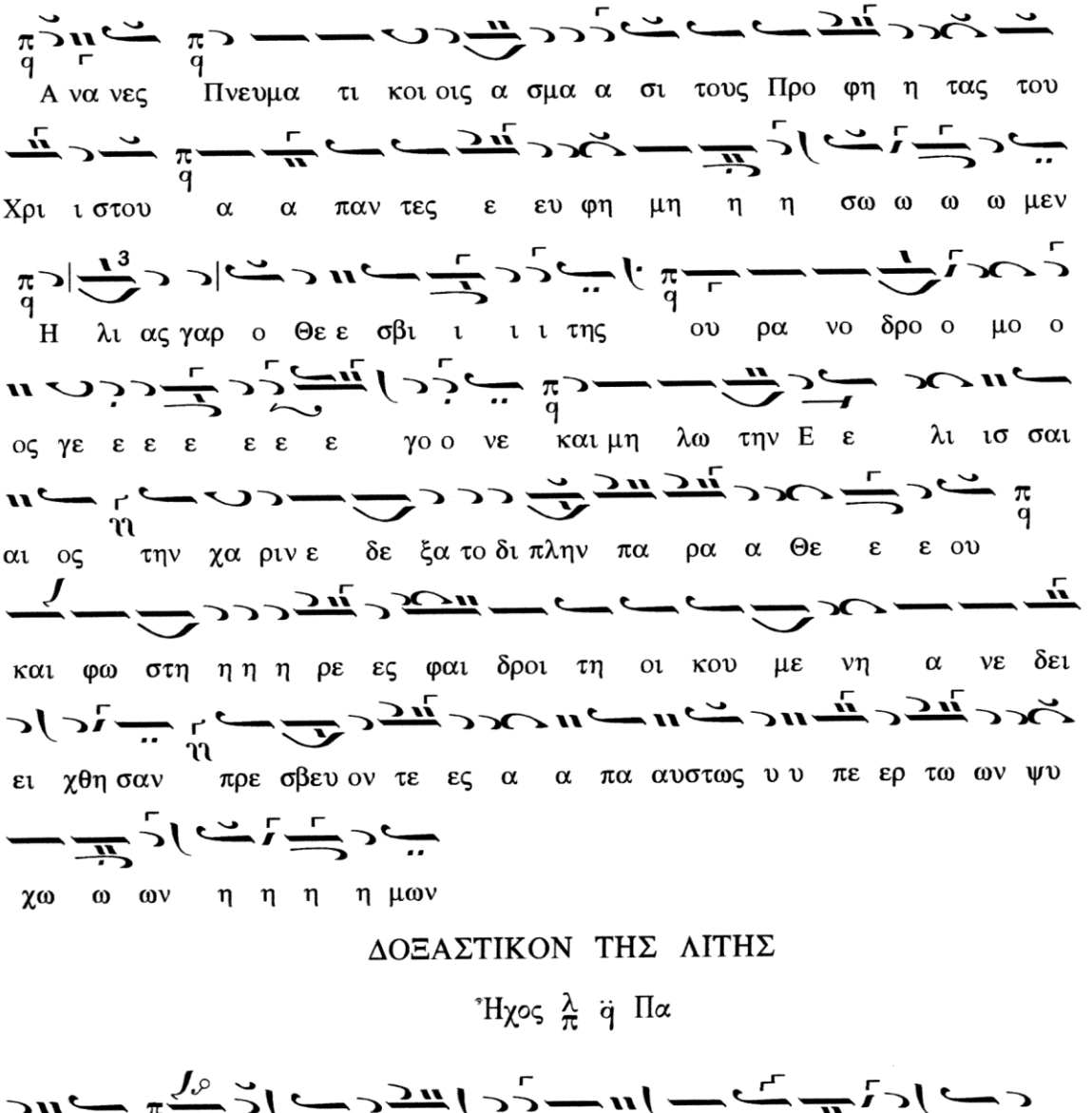

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΛΙΤΗΣ

Ἦχος λ δ Πα

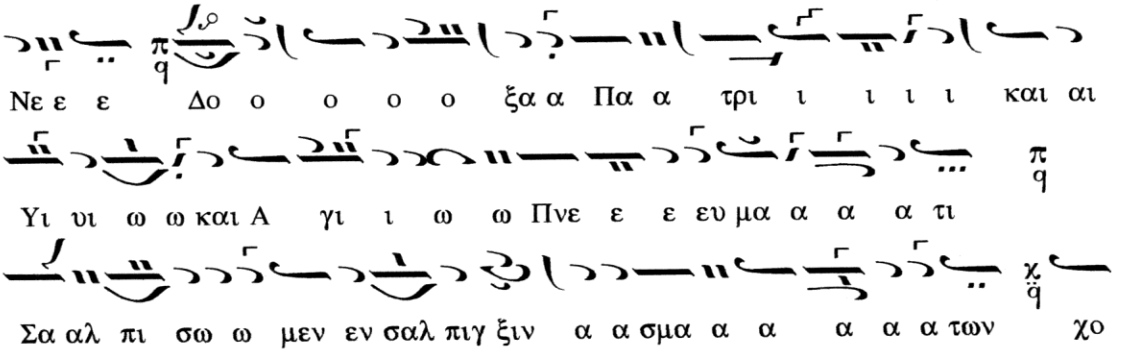

ρευ σω μεν φι λε ο ο ορ τοι και σκιρ τη η η σω μεν α α
γαλ λο ο ο με ε ε ε νοι εν τη ευ ση μω προ φη τι κη
πα νη η η γυ υ υ ρει της Ε εκ κλη η σι ι ι ι ας Χρι
ι ι στου Ση μερονγαρ ο χο ο ρο ος τω ων Προ ο φη η των
συν ε ορ τα ζω ων τοι οις πι ι ι στοις α ο ρα τως ε φε
ε στη η η κε και τον την χα ριν του Πνε ευ μα τος δι πλη ην
λα α βο ον τα εν δοξονΠρο φη τη ην Κυ υ ρι ι ου τοις
α σμα σιν ως εν στε ε ε εμ μα α α σι κα α τα στε ε ε φει
τον ι σαγ γε λως ε πι γης βι ω σαν τα α ω ως α α α α α α
α α σα α α α Να α α αρ κον το ον α α α σκε ευ ον και
α κτη η μο ο να και της παρ θε νι ι ι ας το ου ρα νο πεμ πτο ον
κει ει μη η η η η λι ι ι ι ον τον κα τα λι πο ο ον τα
τα πα α α αν τα και τω κα λε σαν τι α κο λου θη η η σαν

τα α Θε ε ε σβι ι ι τη τον πο τα μον τον α ειρ ρο ο ον των

θαυ μα α α α των την πη γην των ι α α α σε ε ων τον την

δυ να μιν και ε πι των στοιχει ει ει ει ω ων λα α α βο ο ον

τα αυ το ον ουν ση μερον και η μεις εγκω μι α ζο οντες ου ου τω

ως ει ει ει ει πω ω ω ω Νω ω ω ω ω μεν Προ φη των ε ξαι

ρε τον α γλα α ι ι σμα Ε λισ σαι ε με ε γα α λω ω ω

ω ω ω ω νυ υ υ υ υ υ Νυ υ υ υ υ με μη δι α λι

ι ι ι ι ι πης δε ο με νος υ περ η μων προς Κυ υ ρι ον

των τε λου ουντων ε εν πι ι ι ι στει τηνα ει σε βα α α στον

μνη η η η μη ην σου

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Δοξαστικόν των Αποστίχων
Ήχος πλάγιος του τετάρτου

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΙΧΩΝ

Ἦχος λ ἅ Νη

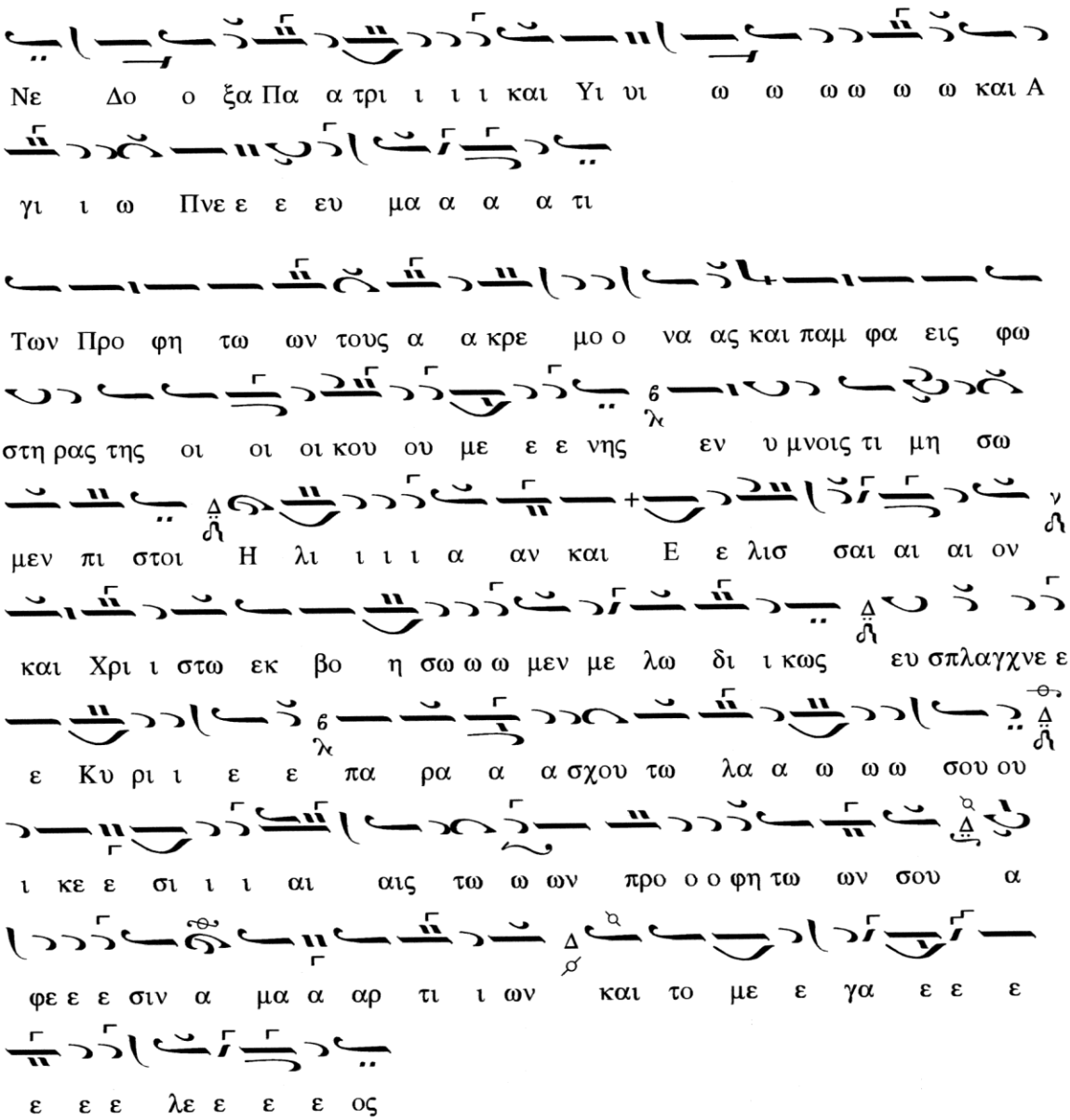

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Δοξαστικόν των Αίνων
Ήχος τέταρτος

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΤΩΝ ΑΙΝΩΝ

Ἦχος Πα

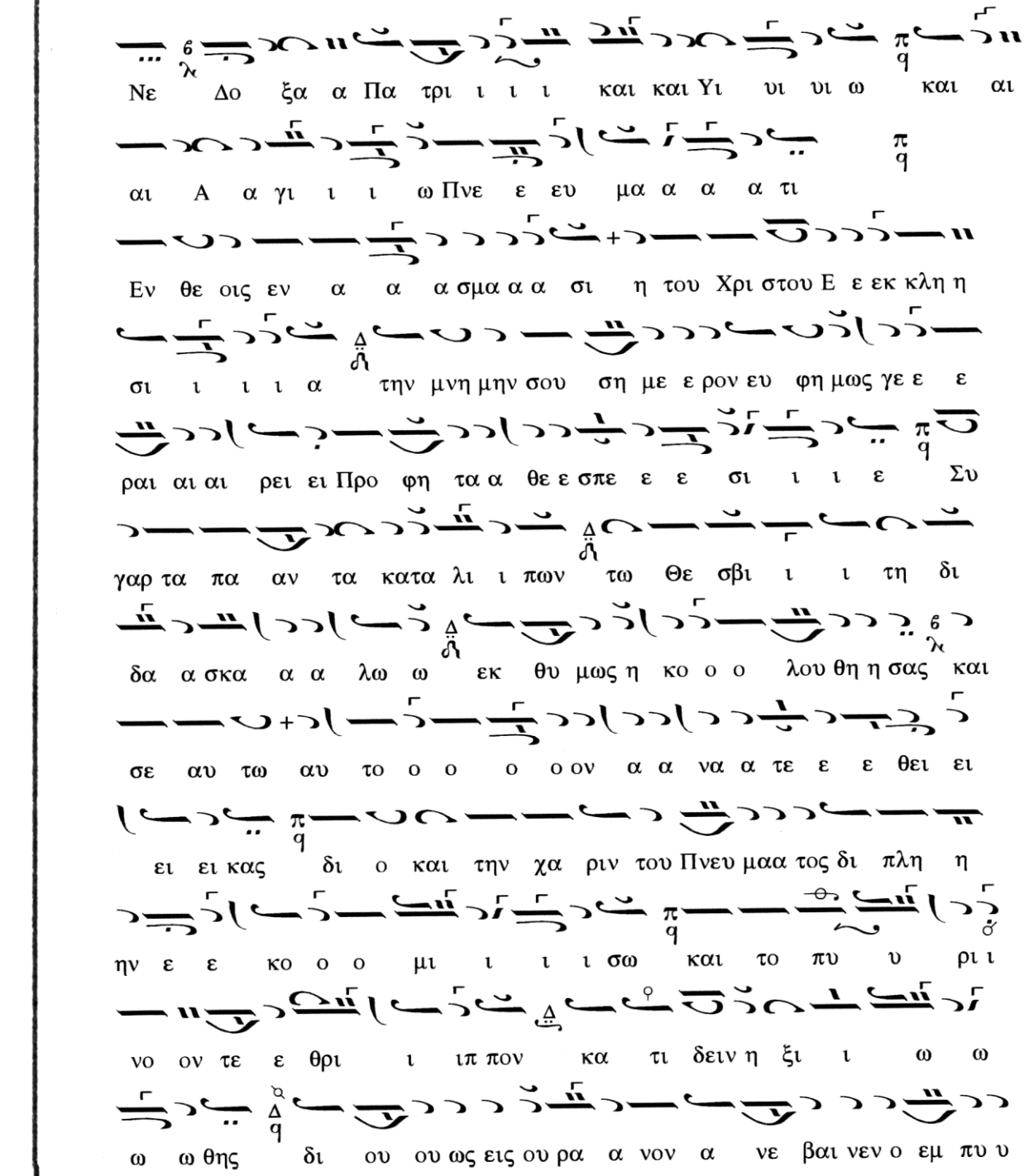

ρο ος αρ μα τη λα α α της και την θαυ μα το βρυ τον ε

κει ει νου ου μη λω ω την α νω ωθενπε ε σου σαν σοι οι

γνη σι ι ως ε κλη ρο ο νο ο ο μη η η σας ο ο θεν φω

το ει δε στα τος γε νο με ε ε νος ε λαμπρυ νας τη ην οι κου ου

με ε ε νην ταις αυ γαις τω ων θαυ μα α α τω ω ωνσου ων

και η μεις πει ρα α αν λα βοι οι οι μεν δε ο ο ο ο με θα

α α σου παμ μα καρ Ε λι ι ισ σαι αι ε Προ φη τω ων α α

κρο ο θι ι ι νι ι ι ον οι την πα νε ορ τον σου τε λουν

τεςνυν πα α νη γυ υ ριν και τω παν σε πτω να α ω ω ω σου ου

εις δο ο ο ξα αν Χρι ι ι στου α γρυ πνου ουν τες ε ε κα

στο ο τε ε

Δέλτος
Α΄μβρομίκου
Μοναχοῦ

Ἕτερα

ΥΠΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

(Ιδιόγραφα)

Νικόλαος Γιαννουκάκης

Πανεπιστημιακός διδάσκαλος, πρωτοψάλτης και χοράρχης. Γεννήθηκε το 1969 στο Μόντρεαλ από γονείς μετανάστες. Αναπληρωτής Καθηγητής Παθολογίας και Ανοσολογίας της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Πίτσμπουργκ (Η.Π.Α.). Σπούδασε στη Σχολή Βυζαντινής Μουσικής της Ι. Μητρόπολης Καναδά. Σπούδασε επίσης αραβική και ευρωπαϊκή μουσική (δίπλωμα πιάνου). Είναι χειροθετημένος πρωτοψάλτης, χοράρχης και διευθυντής της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής στην Ι. Μητρόπολη του Πίτσμπουργκ. Ίδρυσε την Αμερικανική Εταιρεία Βυζαντινής Μουσικής και Υμνολογίας (ASBMH) στο πλαίσιο του προγράμματος Βυζαντινών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πίτσμπουργκ (Τμήμα Ρωσικών και Ανατολικοευρωπαϊκών Σπουδών) στην οποία παραμένει οργανωτικός σύμβουλος.
Με τον Χορό της Μητρόπολης του Πίτσμπουργκ έχει εκδόσει δύο ψηφιακούς δίσκους (Ύμνοι της Πεντηκοστής και Ύμνοι της Μεταμορφώσεως) καθώς και το DVD "Παναγία Παμμακάριστος-Αφιέρωμα στους Ορθόδοξους Χριστιανούς της Πόλης".

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχηρά προσόμοια
"Τι υμάς καλέσωμεν"
Ήχος πλάγιος του τετάρτου

Τη ΙΔ' Ιουνιου, Μνημη του Αγιου
Ενδοξου Προφητου Ελισσαιου
εν τω Μικρω Εσπερινω
Ηχος
«Τι υμας καλεσωμεν»

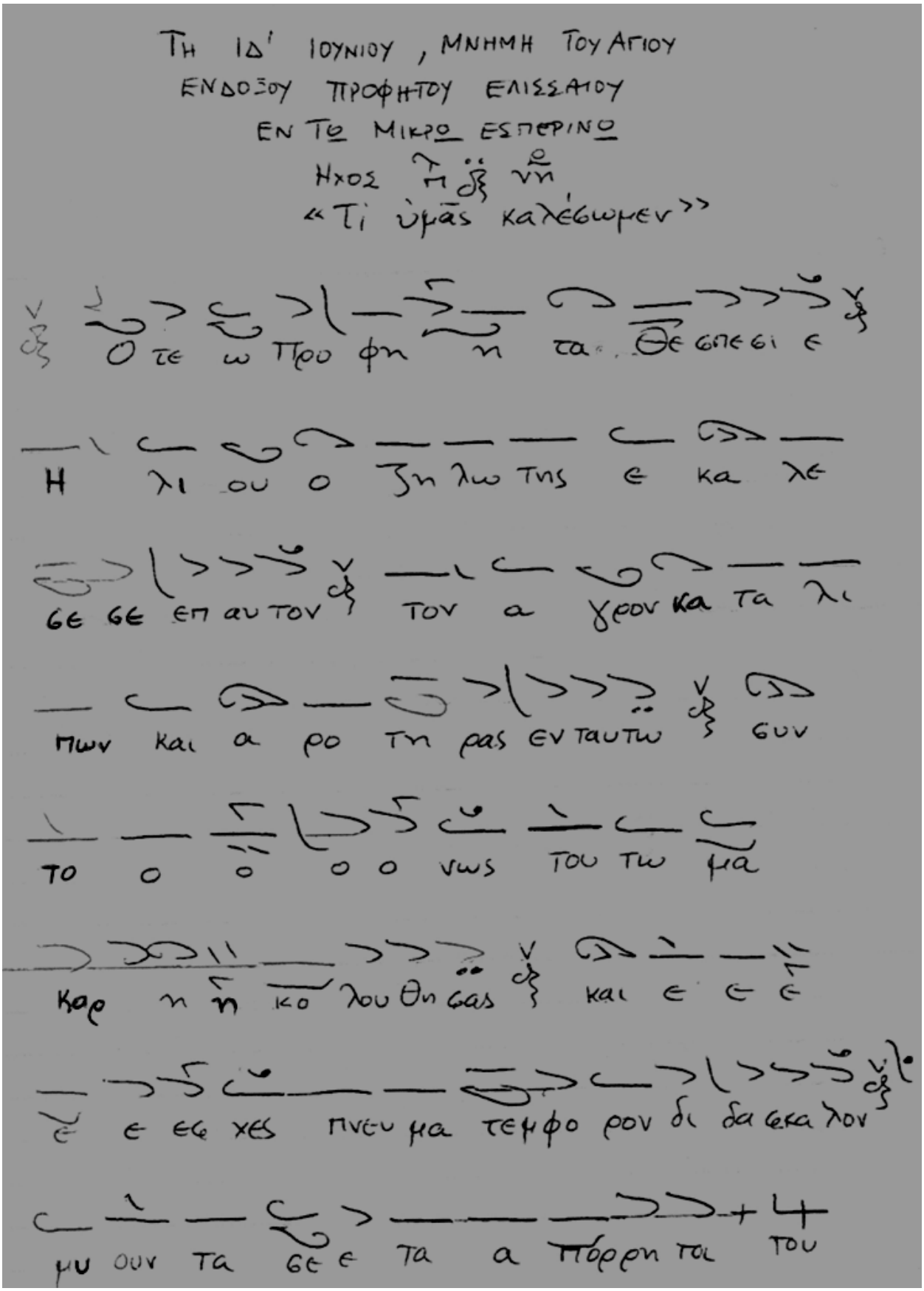

1.

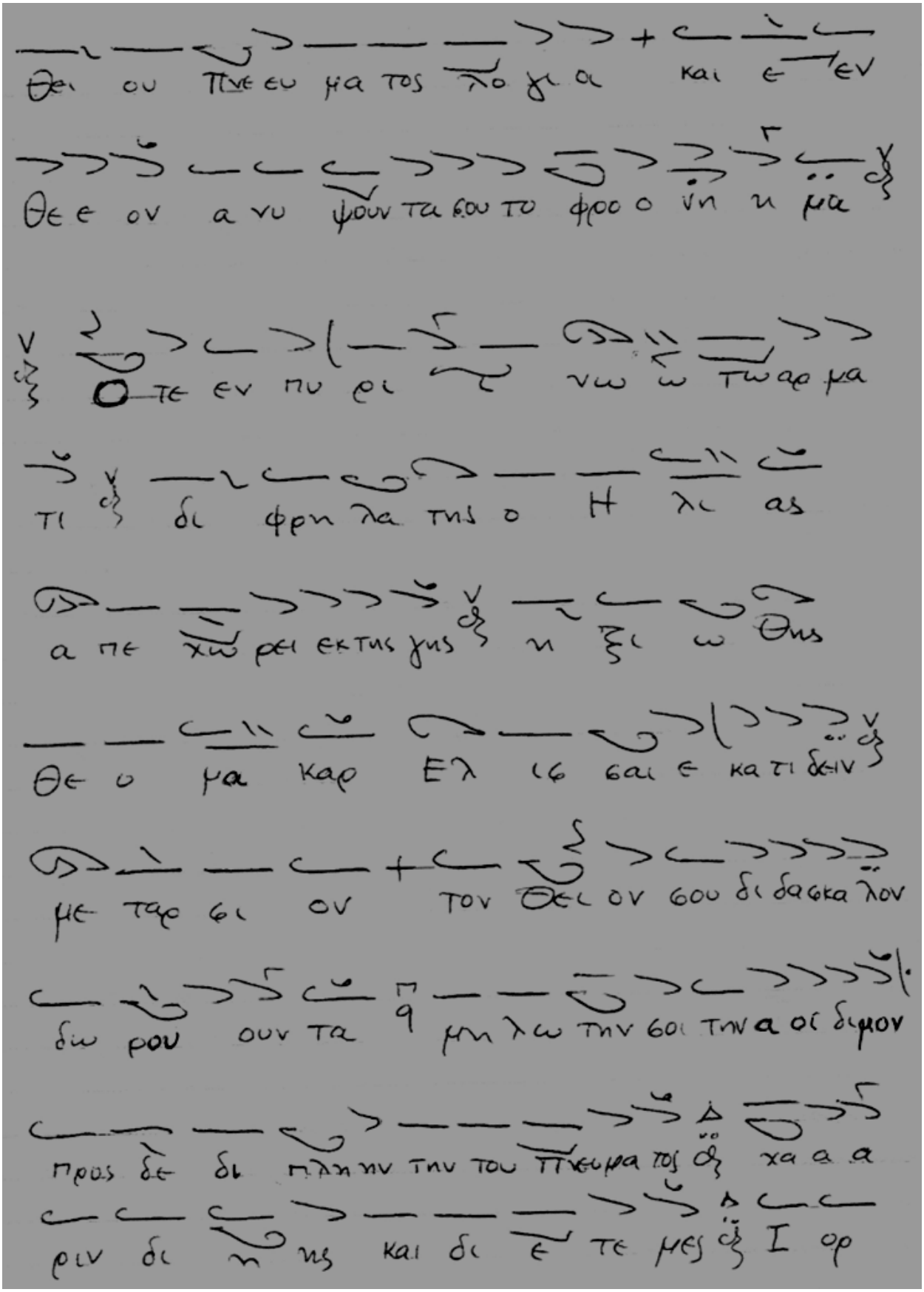
θει ου πνε ευ μα τος λο γι α και ε εν
θε ε ον α νυ ψουν τα σου το φρο ο νη ν μα
ο τε εν που ρι νω ω τω αρ μα
τι δι φρη λα της ο Η λι as
α πε χω ρει εκ της γης ν ξι ω θης
θε ο μα καρ Ελ ιζ σαι ε κα τι δεν
με ταρ σι ον τον θει ον σου δι δα σκα λον
δω ρου ουν τα μη λω την σοι την α οί δι μον
προς δε δι πλη την του πνευμα τος χα α α
ριν δι ης και δι ε τε μες Ι ορ

2.

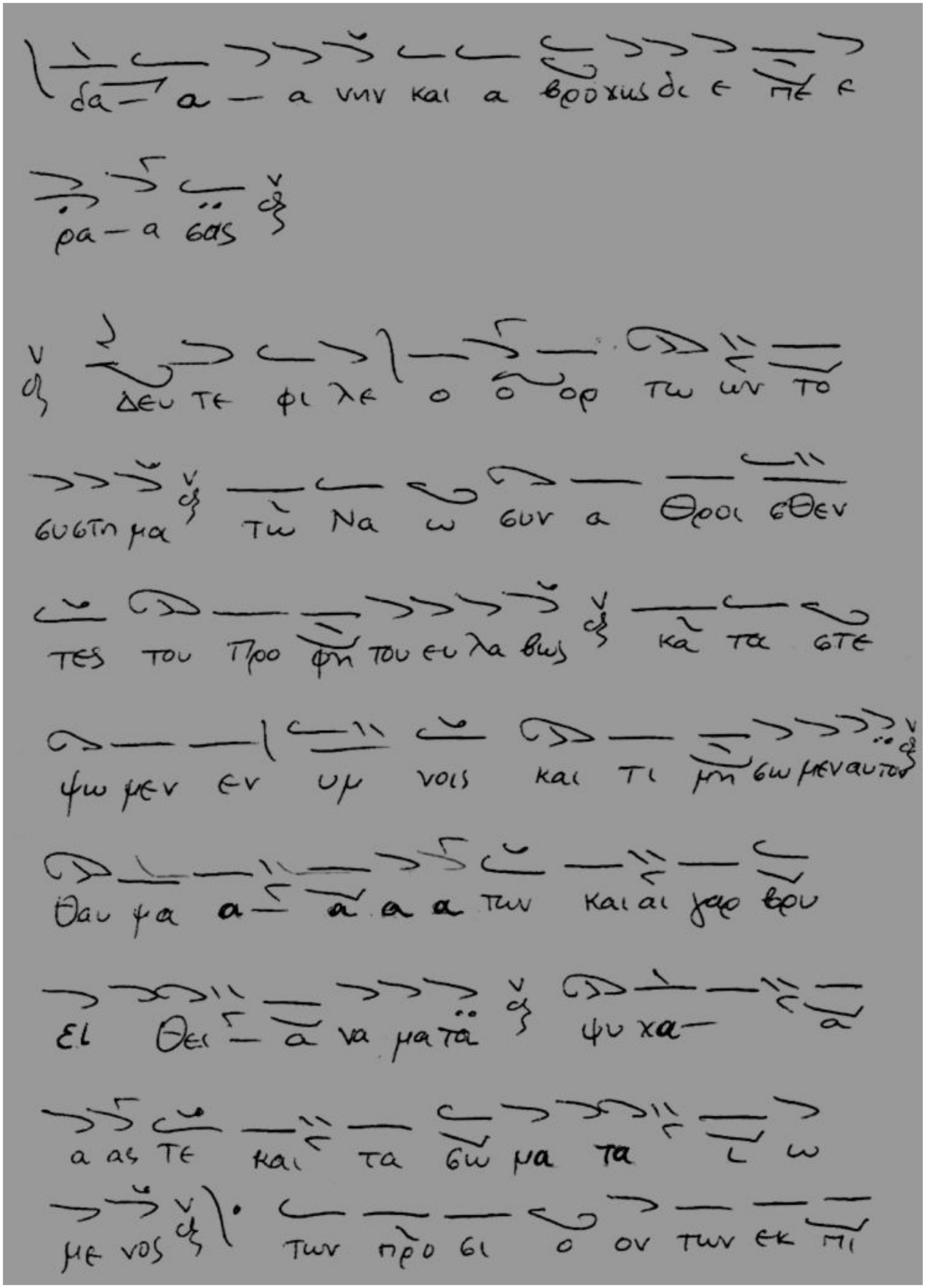
δα α α νην και α βροχως δι ε πε ε
ρα α σας
δευ τε φι λε ο ο ορ τω ων το
σωστη μα τω να ω σων α θροι σθεν
τες του προ φη του ευ λα βως και τα στε
ψω μεν εν υμ νοις και τι μη σω μεναυτων
θαυ μα α α α α των και αι χαρ βου
ει θε α να μα τα ψυ χα
α ας τε και τα σω μα τα ω
με νος των προ σι ο ον των εκ πι

3.

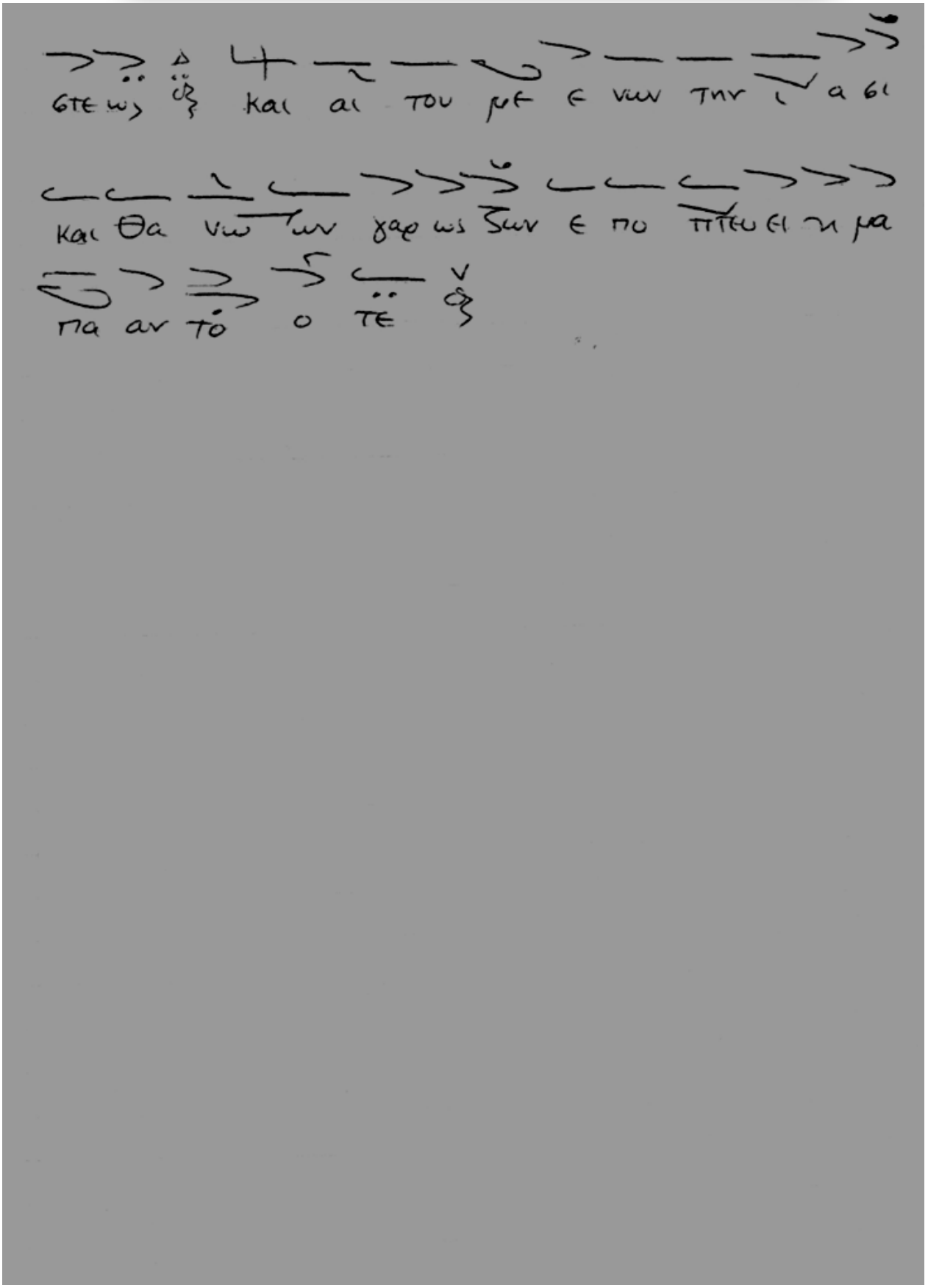
στεως και αι του μετ εν νων την ια
και θα νω των χαρ ως ζων ε πο πτευ ει νι μα
πα αν το ο τε

4.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Δοξαστικόν των Στιχηρών
Ήχος πρώτος

Δοξαστικόν Μ. Εσπερινού

Ηχος δ΄ Πα

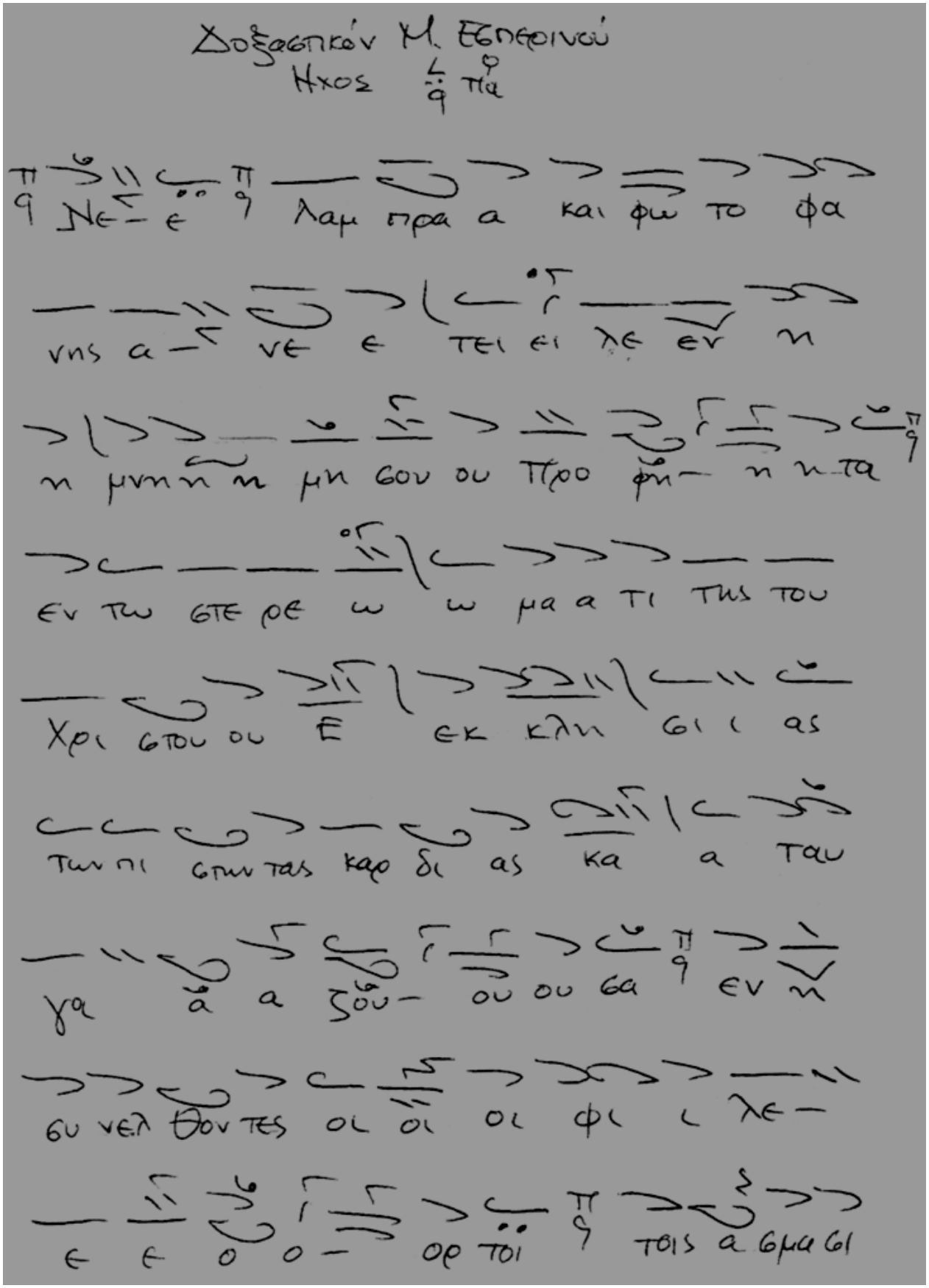

5.

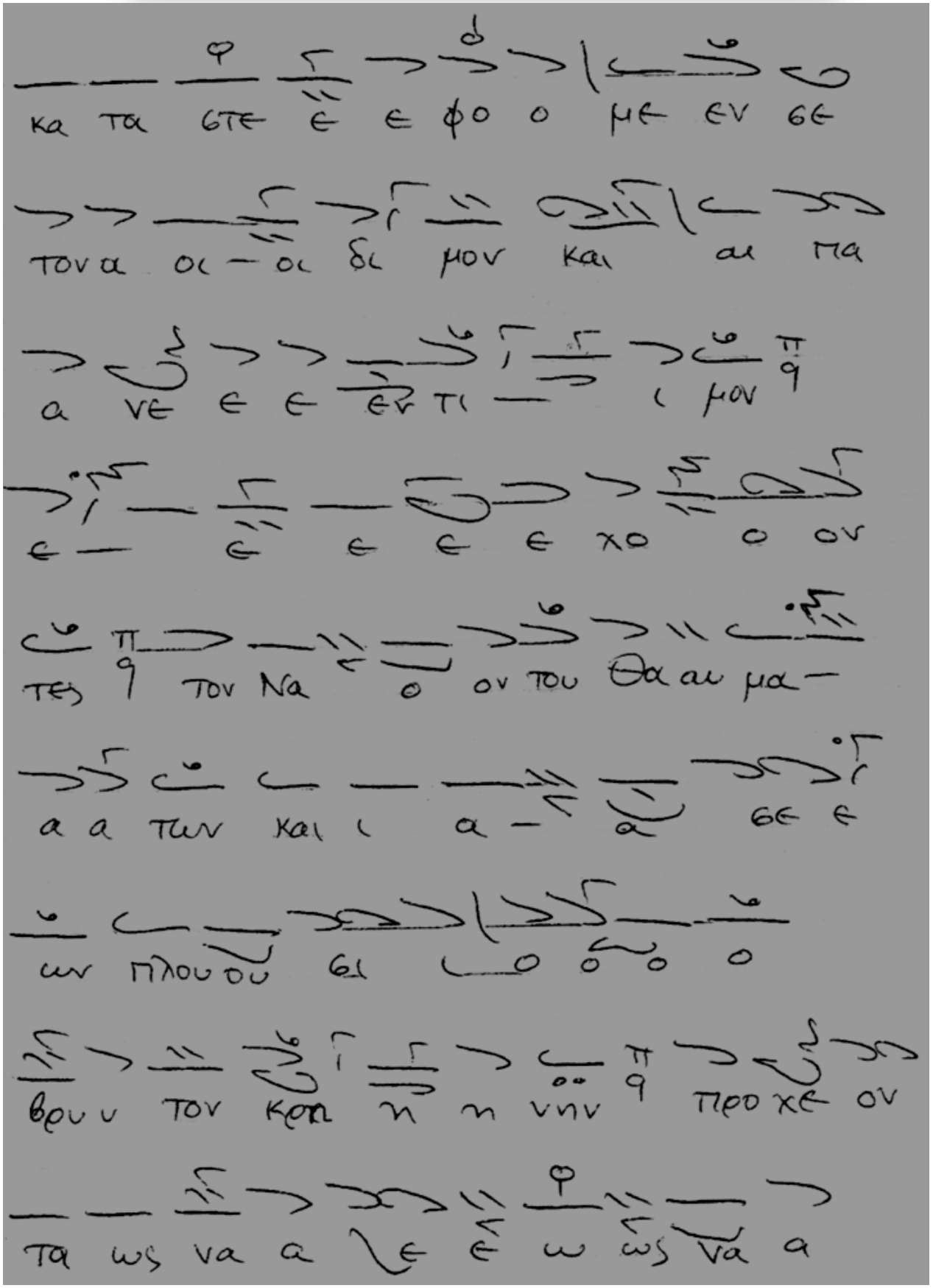
κα τα στε ε ε φο ο με εν σε
τον α οι – οι δι μον και αι πα
α νε ε ε ερ τι – ι μον
ε – ε ε ε ε χο ο ον
τες η τον να ο ον του θα αι μα –
α α των και ι α – α σε ε
ων πλου ου σι ο ο ο ο
βρυ υ τον κρη η η νην η προ χε ον
τα ως να α λε ε ω ως να α

6.

μα α τα α ΖΖ των ψυ χι κω ων

η η μων και σω μα τι κων

μα α α τω ω ων την ι ι α

τρει ει αν π/9 δευτε ουν α α πα

αν τες 1 κε τε ευ τι κω ω

ω ω ως προς α αν τον

α α να α κρα α

α α α α ξ ω ω α να κρα

ξ ω ω μεν π/9 θε η χο ο ο ο ο

7.

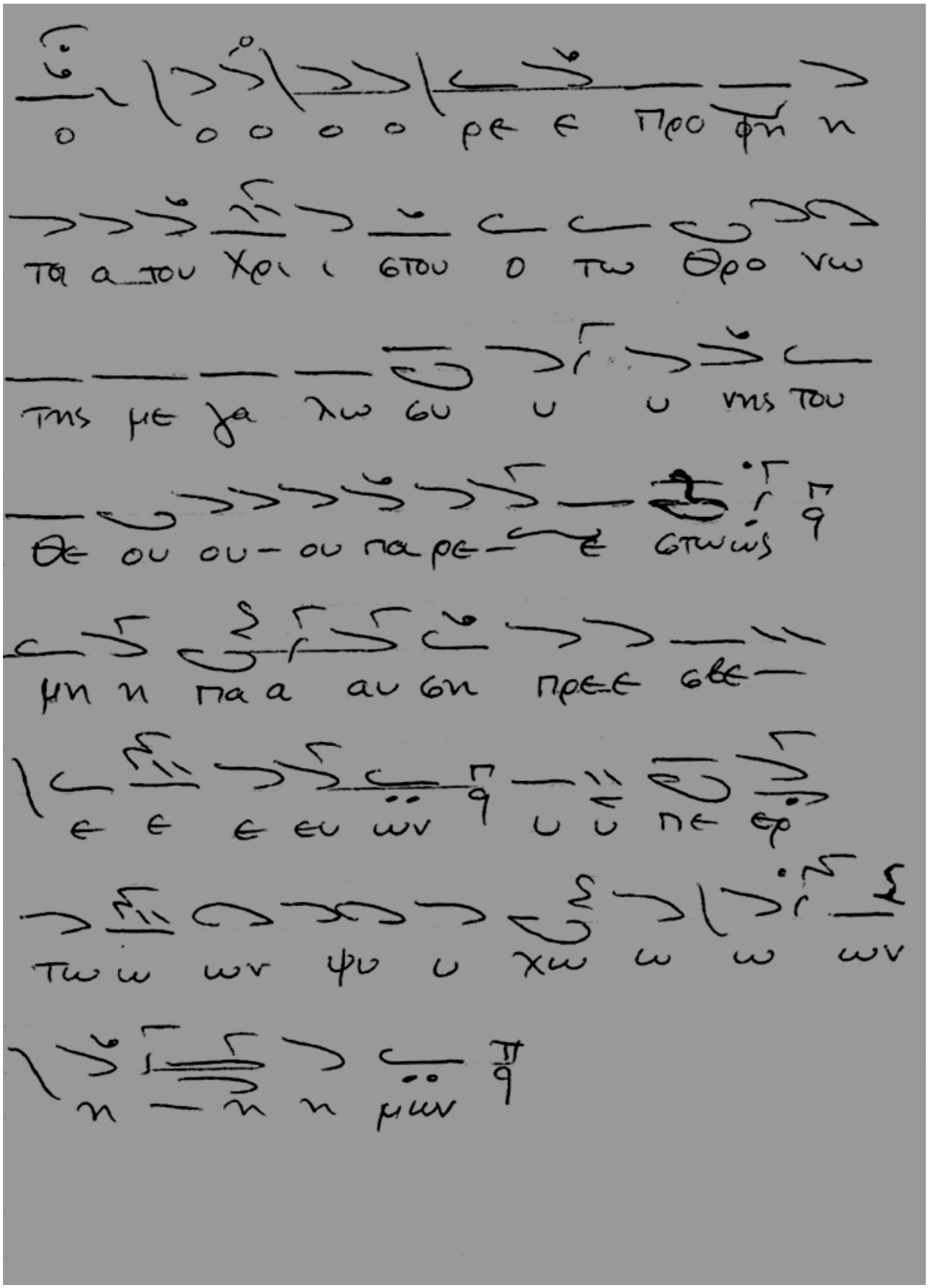
ο ο ο ο ο ρε ε προ φη η
τα α του χρι ι στου ο τω θρο νω
της με γα λω συ υ υ νης του
θε ου ου - ου παρε - ε στωσ
μη η παα αυ ση πρε-ε σθε
ε ε ε ευ ων υ υ πε φ
τω ω ων ψυ υ χω ω ω ων
η η η μων

8.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τον Στίχον
Στιχηρά προσόμοια
"Οἶκος του Ευφραθά"
Ήχος δεύτερος

Εις τον Στιχον Στιχηρα Προσομοια.

Ηχος δ΄ Οικος του Ευφραθα.

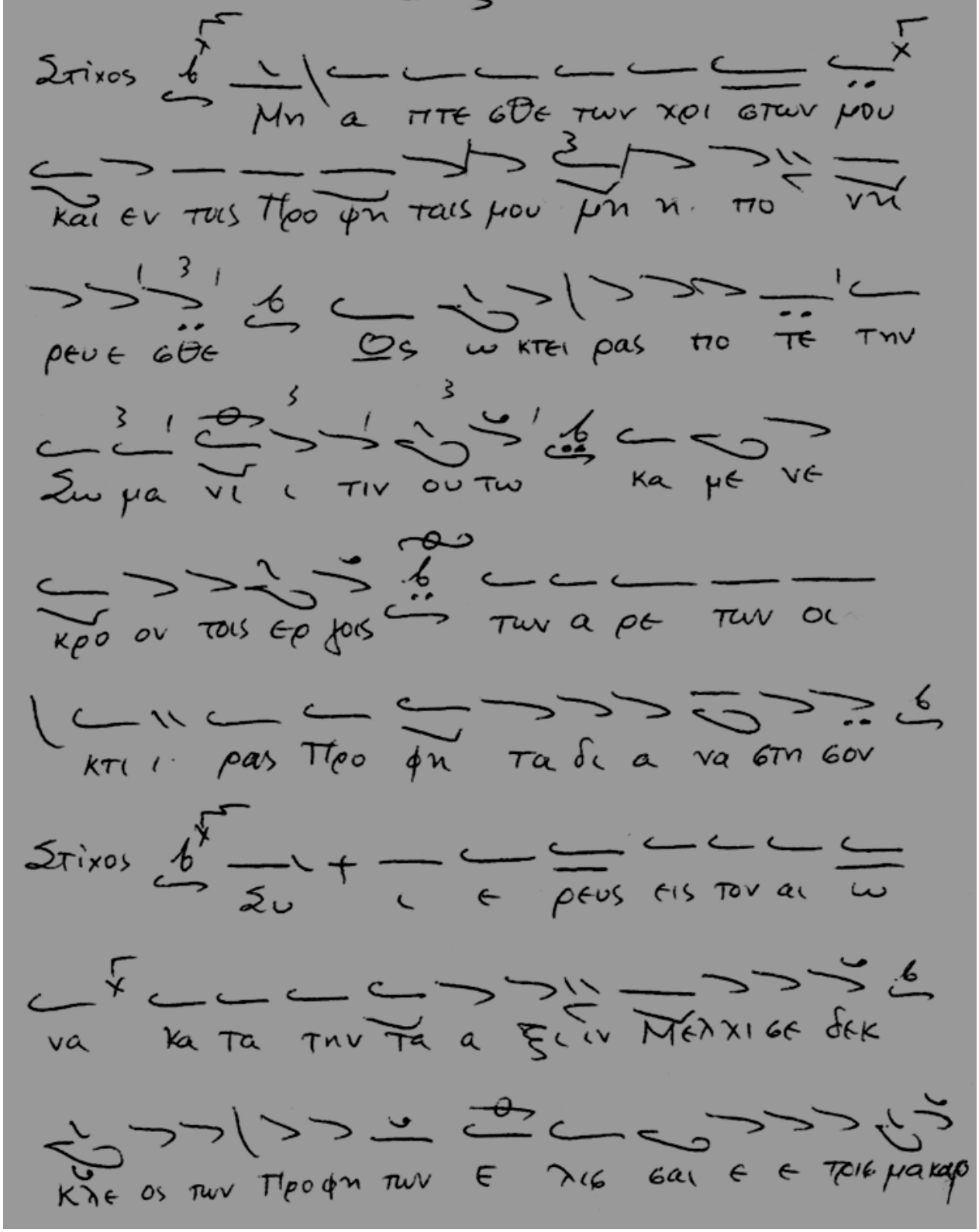

9.

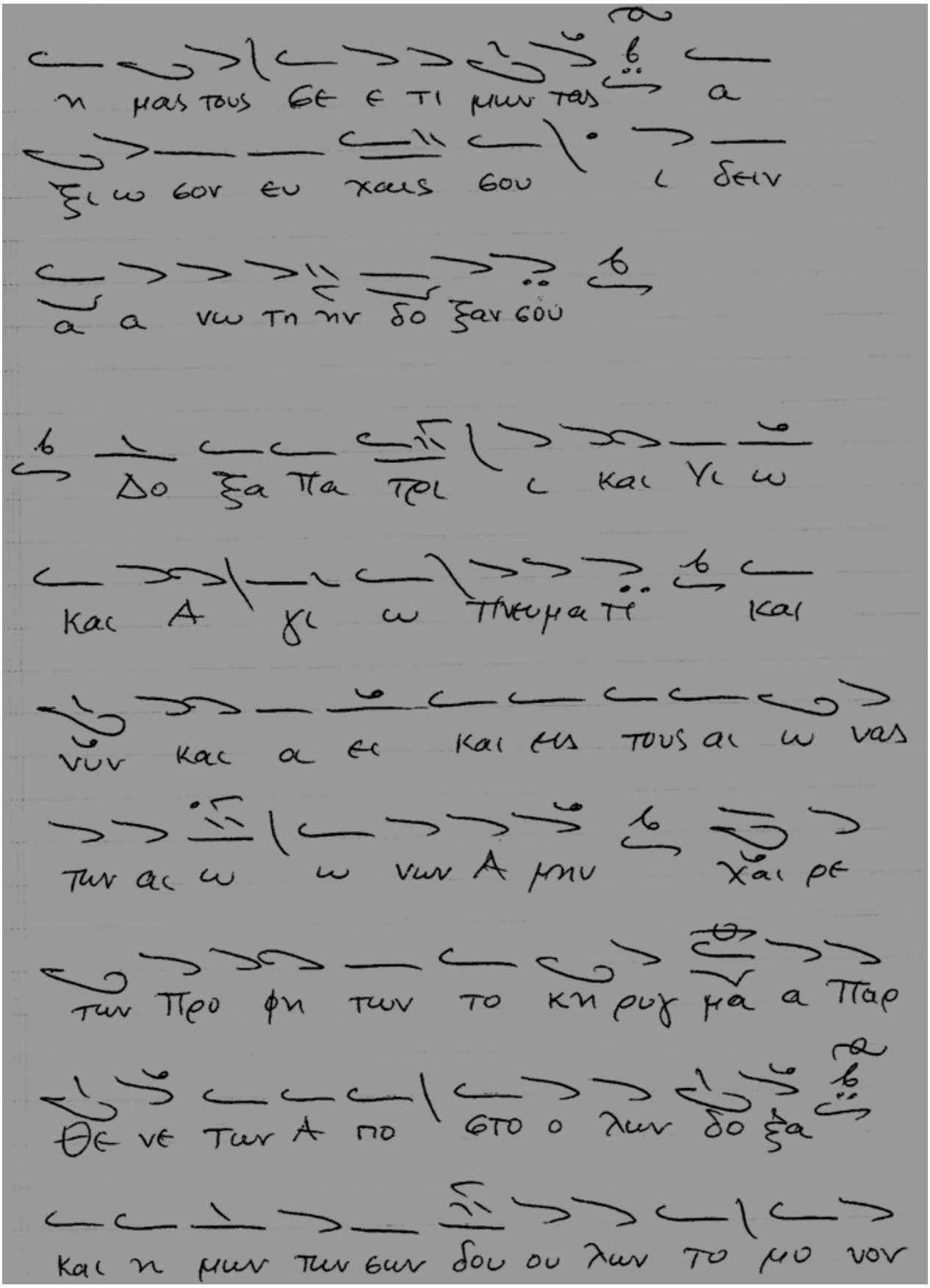
η μας τους θε ε τι μων τας α
ξι ω σον ευ χαις σου ι δειν
α α νω τη ην δο ξαν σού
Δο ξα πα τρι ι και γι ω
και Α γι ω πνευμα τι και
νυν και α ει και εις τους αι ω νας
των αι ω ω νων Α μην χαι ρε
των προ φη των το κη ρυγ μα α παρ
θε νε των Α πο στο λων δο ξα
και η μων των σων δου λων το μο νον

10.

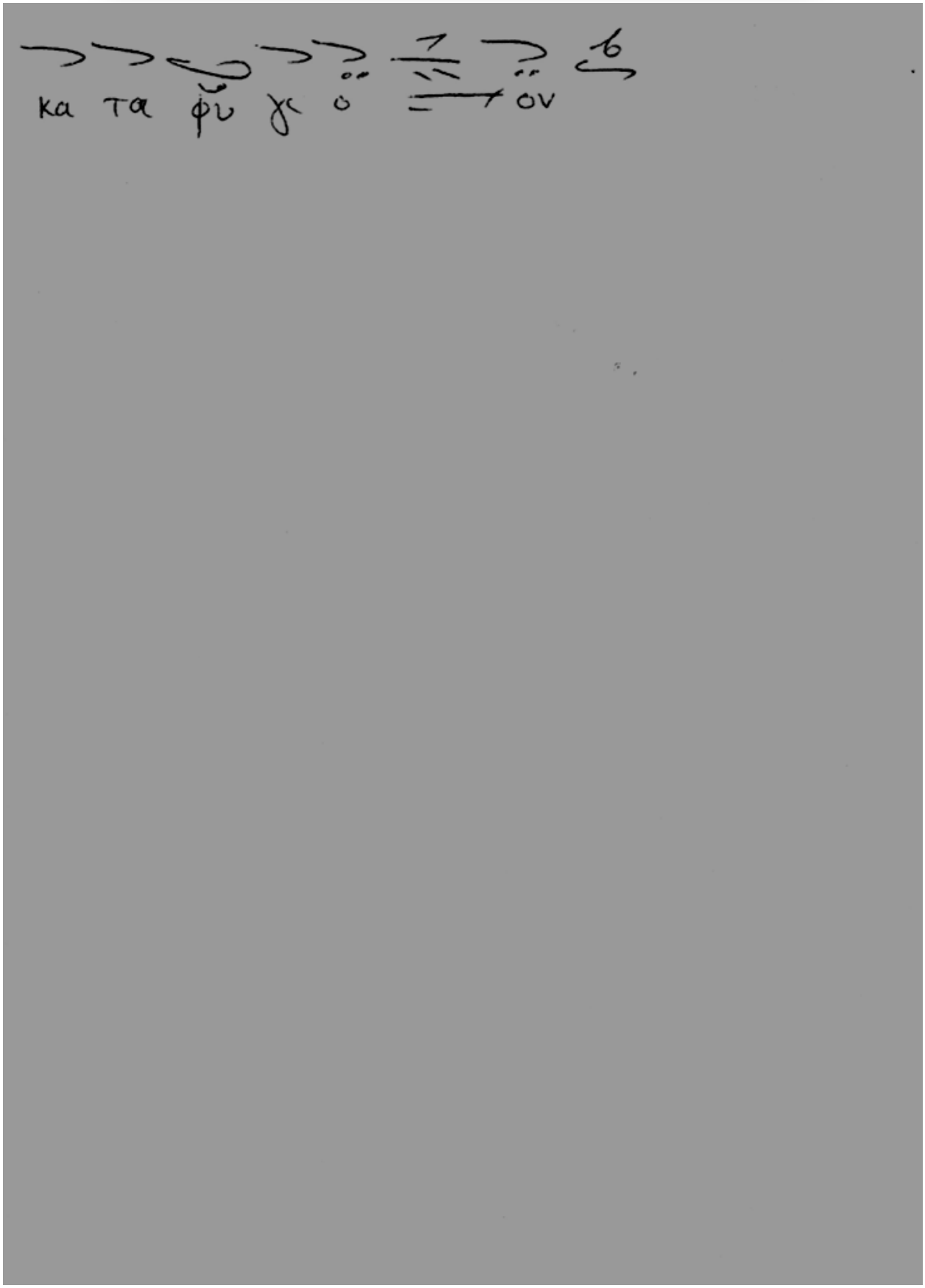

11.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχηρά προσόμοια
"Ως γενναίον εν μάρτυσιν"
Ήχος τέταρτος

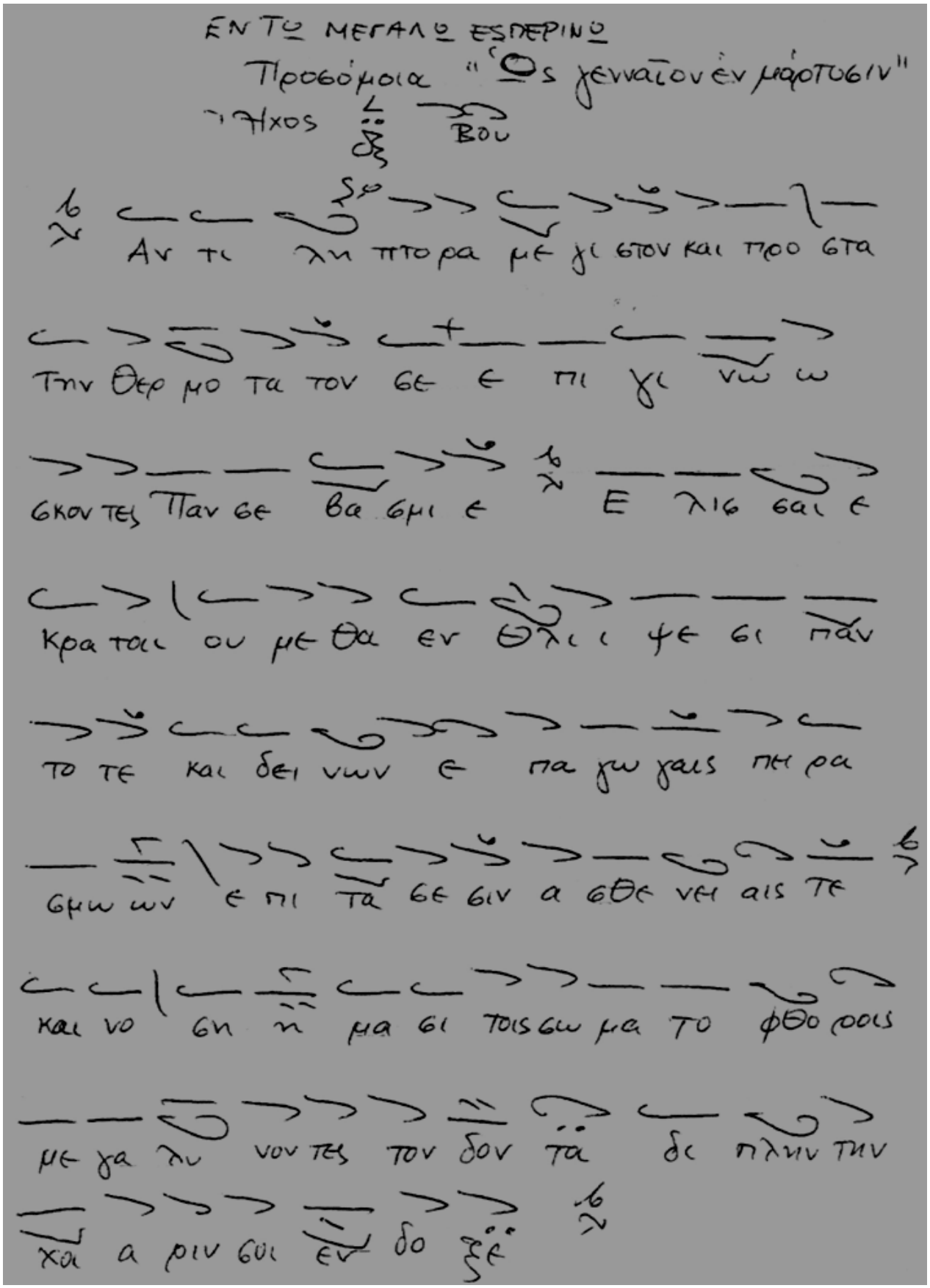
ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ
Προσόμοια "Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν"
Ἦχος Βου
Αν τι λυ πτο ρα με γι στον και πρε σβυ τα
Την θερ μο τα τον σε ε πι χι ρω ω
σκον τες Παν σε βα σμι ε Ε λε ησ αι ε
κρα τοις ου με θα εν θλι ι ψε σι πάν
το τε και δει νων ε πα γω γαις πει ρα
σμω ων ε πι τα σε σιν α σθε νει αις τε
και νο ση μα σι τοις σω μα το φθο ροις
με γα λυ νον τες τον δον τα δι πλην την
χα ρι ν σοι εν δο ξε

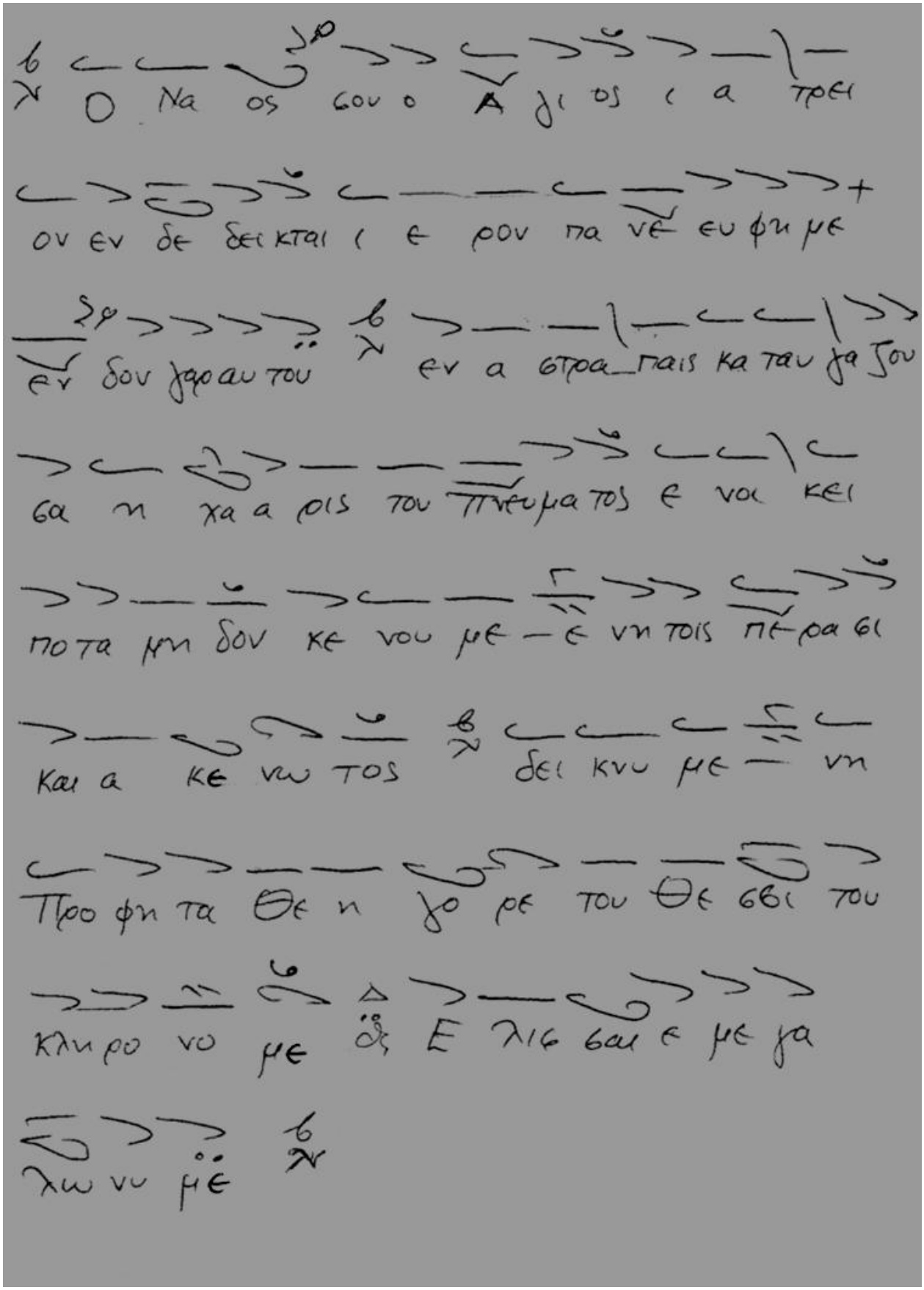
Ο Να ος σου ο Αγ ιος τρει
ον εν δε δει κται τ ε ρον πα νέ ευ φη με
εν δον χαρ αν του εν α στρα παις κα τα γα γου
σα π χα α ρις του πνευμα τος ε νοι κει
ποτα μη δον κε νου με ε νη τοις πε ρα σι
και α κε νω τος δει κνυ με νη
Προ φη τα θε η γο ρε του θε σβι του
κλη ρο νο με Ελ λη σαι ε με γα
λω νυ με

13.

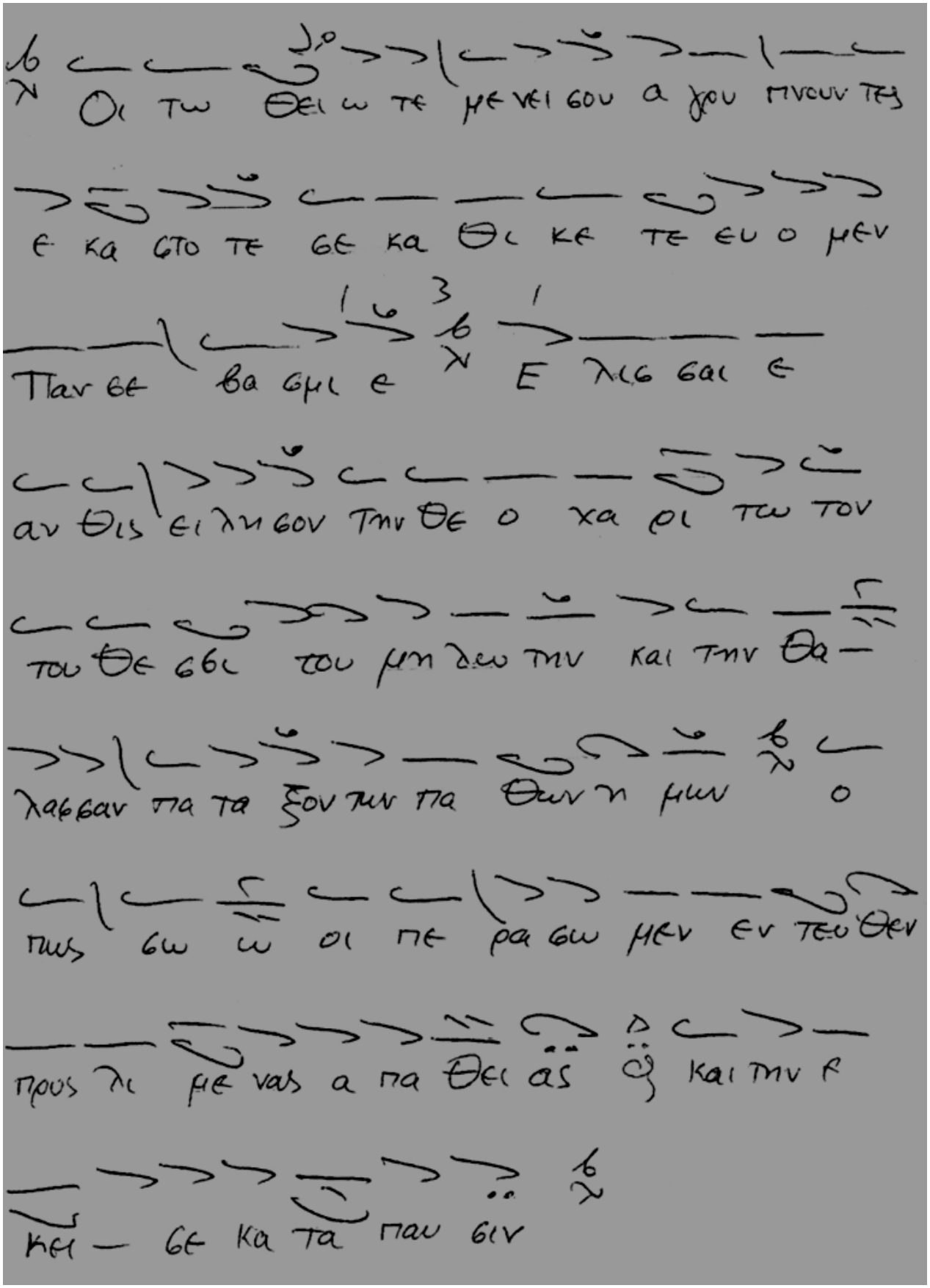
Οι τω θει ω τε με νει σου α χου πνευ τες
ε κα στο τε σε κα θι κε τε ευ ο μεν
Πλαν σε βα σμι ε Ε λιθ σαι ε
αν θις ει λη σον την θε ο χα οι τω τον
του θε σθι του μη λω την και την θα
λαβσαν πα τα ξον την πα θων η μων ο
πως σω ω οι πε ρα σω μεν εν τευ θεν
προς λι με νας α πα θει ας ζ και την
κει σε κα τα παν σιν

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Δοξαστικόν των Στιχηρών
Ήχος πλάγιος του δευτέρου

Δοξαστικόν Ἦχος πα

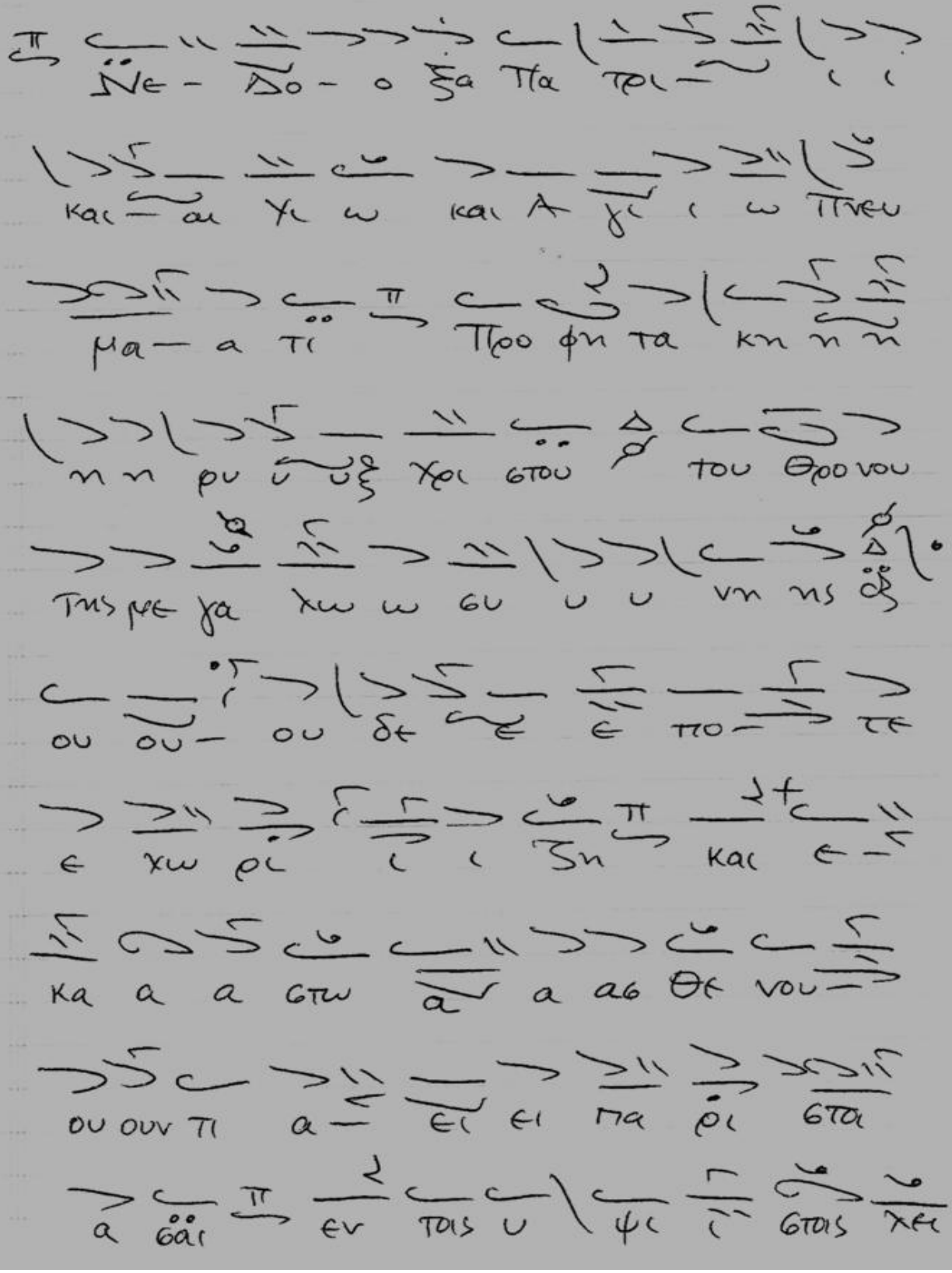

15.

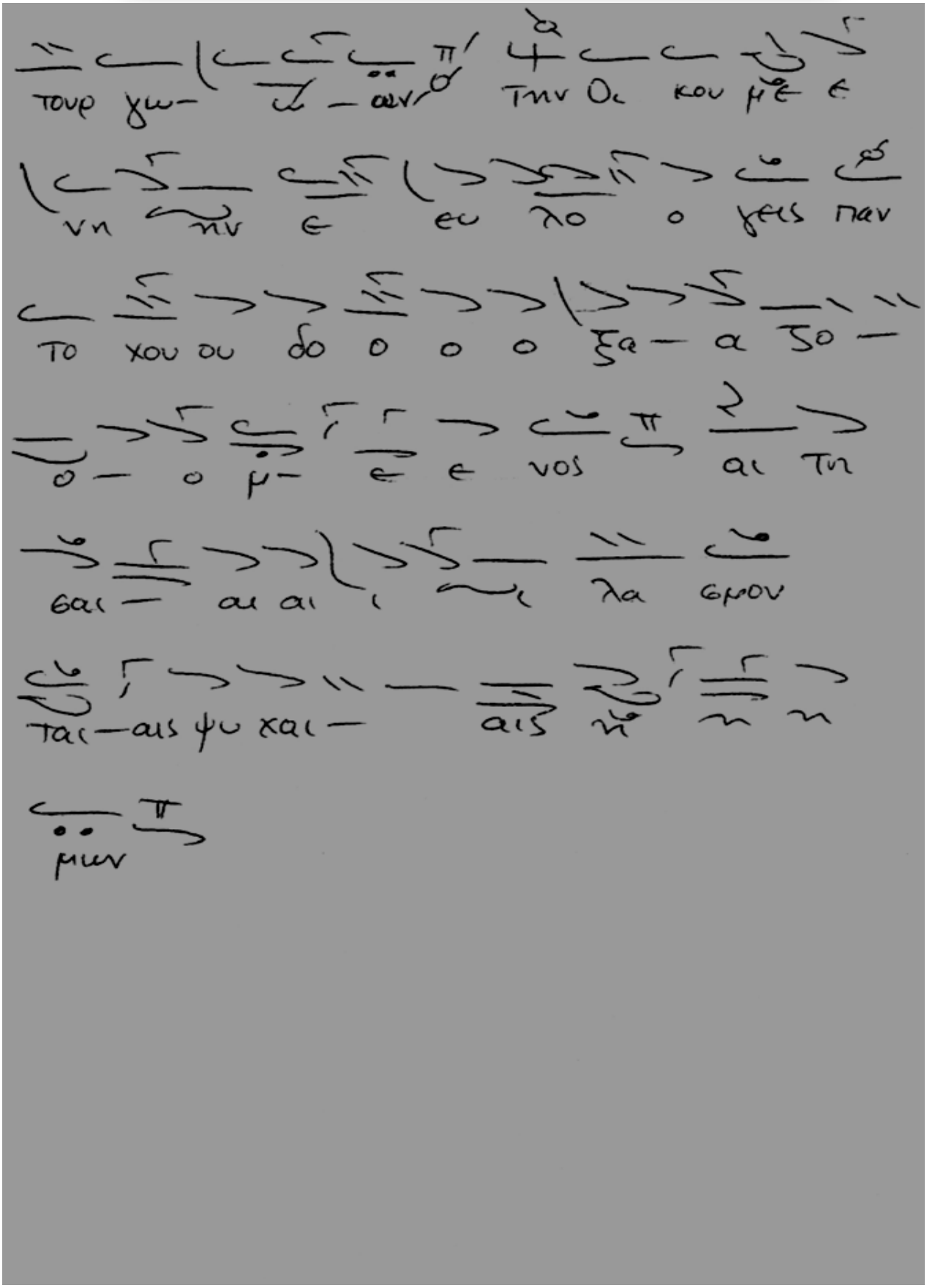
τουρ χω- α - αν
την θε κου με ε
νη ην ε ευ λο ο γεις παν
το χου ου δο ο ο ξα - α σο -
ο - ο μ- ε ε νος αι τη
θαι - αι αι λα θμον
ται - αις ψυ χαι - αις
μων

16.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τον Στίχον
Στιχηρά προσόμοια
"Των ουρανίων ταγμάτων"
Ήχος πρώτος

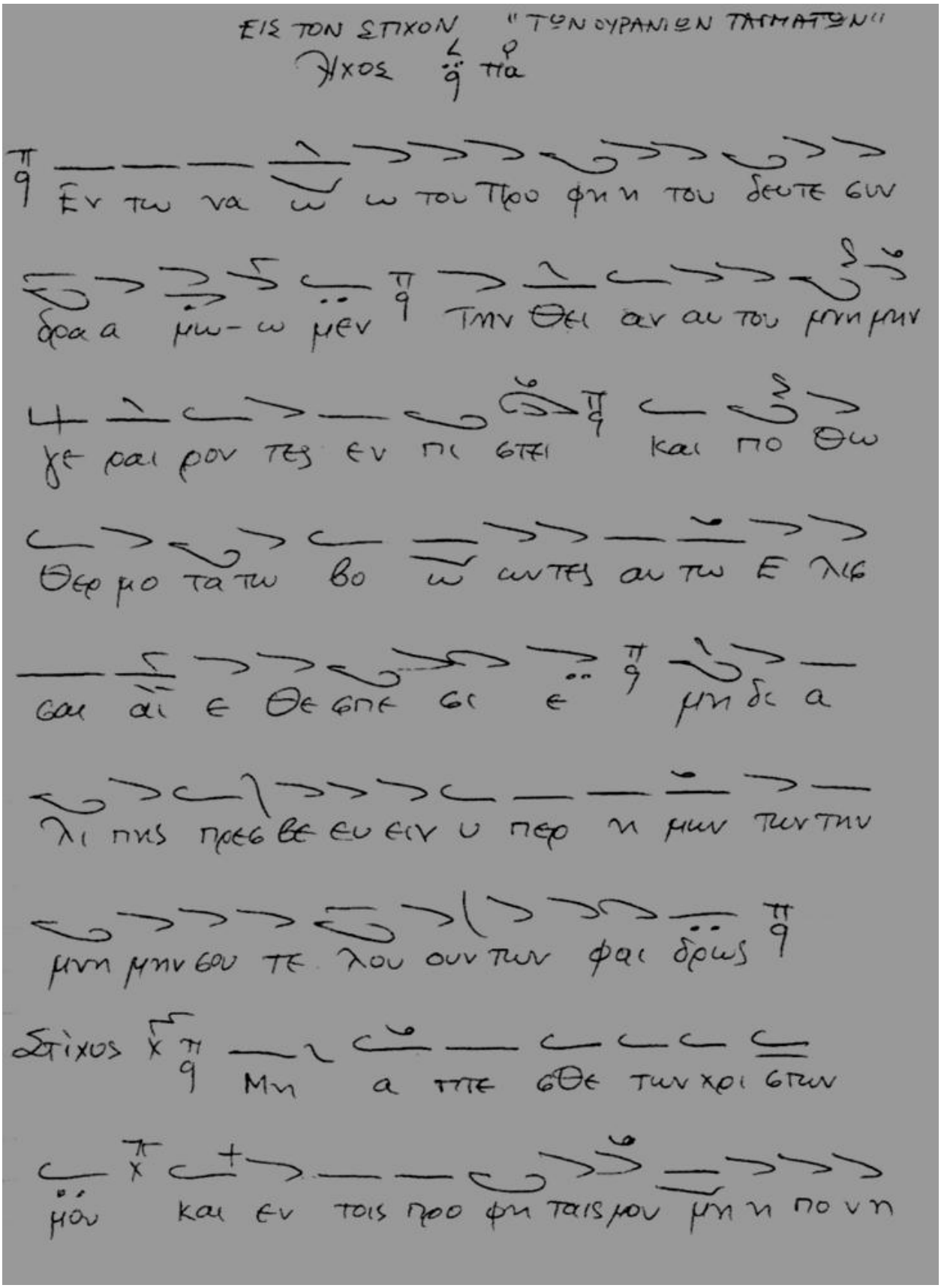
ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ "ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ"
Ἦχος πλ α
Ἐν τῷ νά ω τοῦ Προ φή τοῦ δεύτε σύν
δρα μω- ω μέν τήν Θε ό κα τοῦ μνή μην
χε ραι ρον τες ἐν πί στει καί πο θῳ
θερ μο τα τῷ βο ῶ ντες αὐ τῷ Ἐ λε
σαι αἱ ἐ θε σπε σι ε πλ δι α
λι πνς πρεσ βε ευ εἶν υ περ ή μων τῶν τήν
μνή μην σου τε λου ούν των φαι δρῶς
Στίχος Μή α πτε σθε τῶν χρι στῶν
μού καί ἐν τοις προ φή ταις μου μή ή πο νη

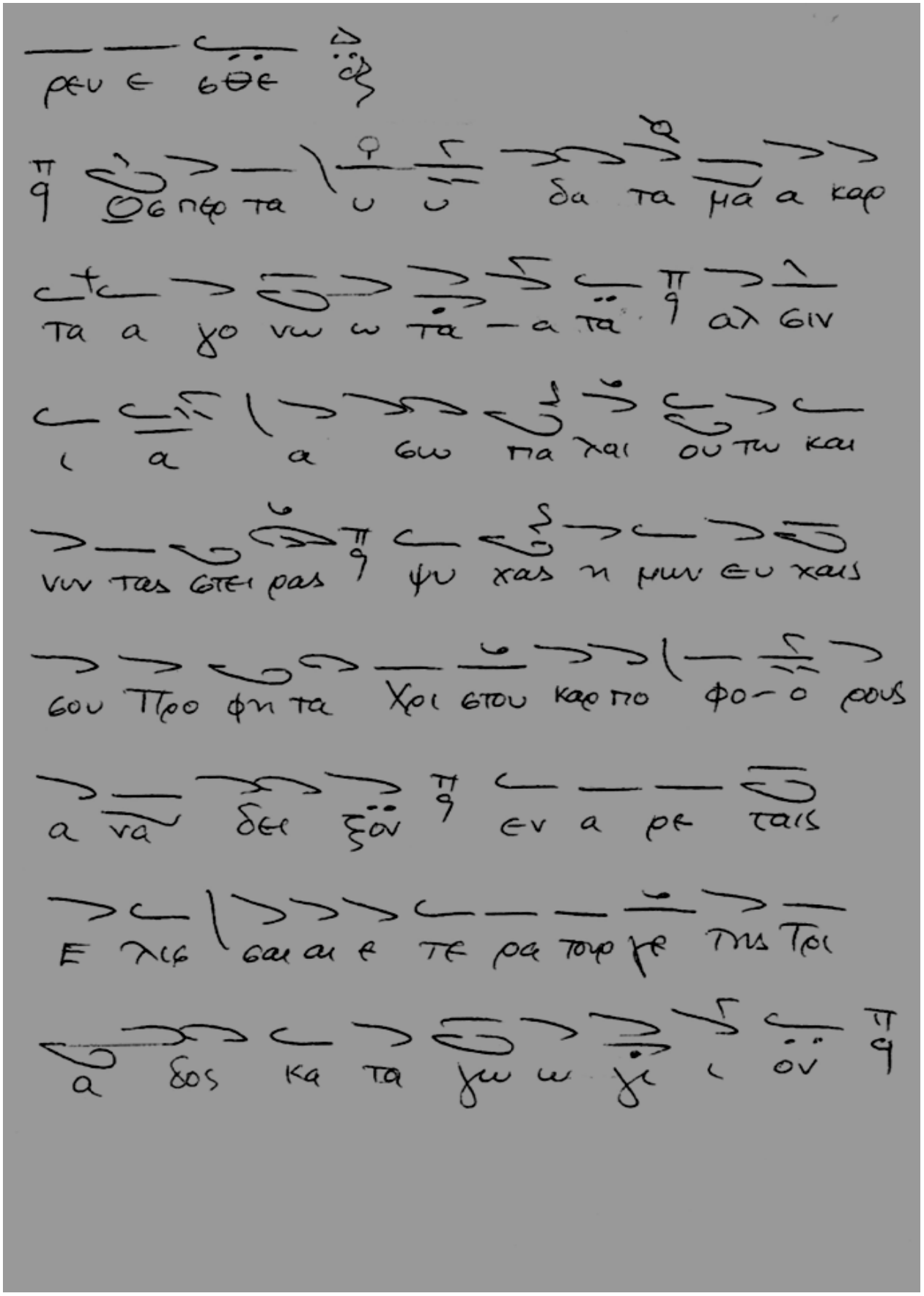

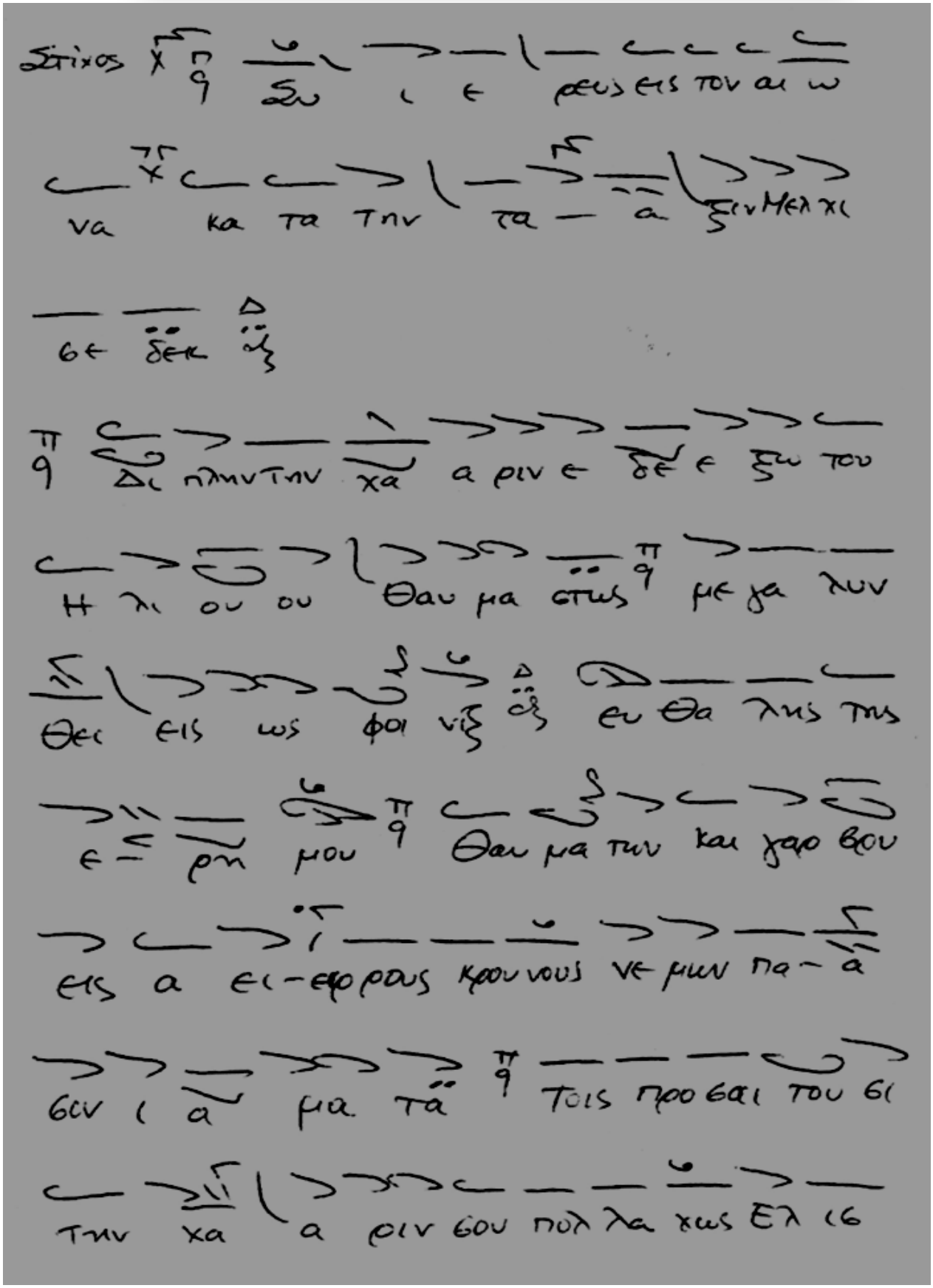
Στίχος
ρεύς εις τον αι ω
να κα τα την τα — α ξιν Μελ χι
θε δεκ
Δι πλην την χα α ριν ε δε ε ξω του
Η λι ου ου θαυ μα στως με γα λυν
θει εις ως φοι νιξ ευ θα λης της
ε — ρη μου θαυ μα των και χαρ θου
εις α ει-εφ ρους κρου νους νε μων πα — α
θον ι α μα τα τοις προ θαι του θι
την χα α ριν θου πολ λα χως ελ ιθ

19.

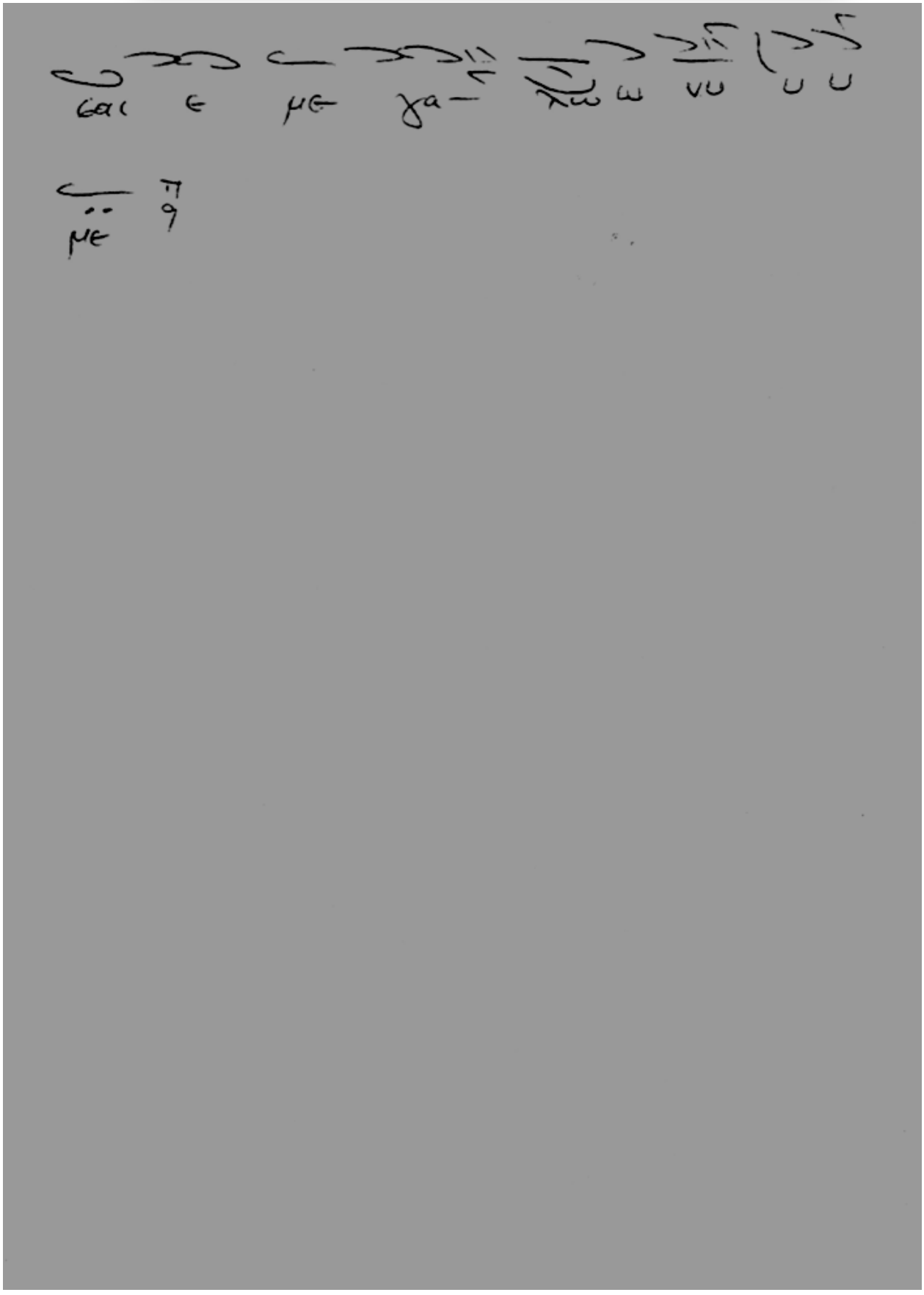

20.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Δοξαστικόν των Αποστίχων
Ήχος πλάγιος του τετάρτου

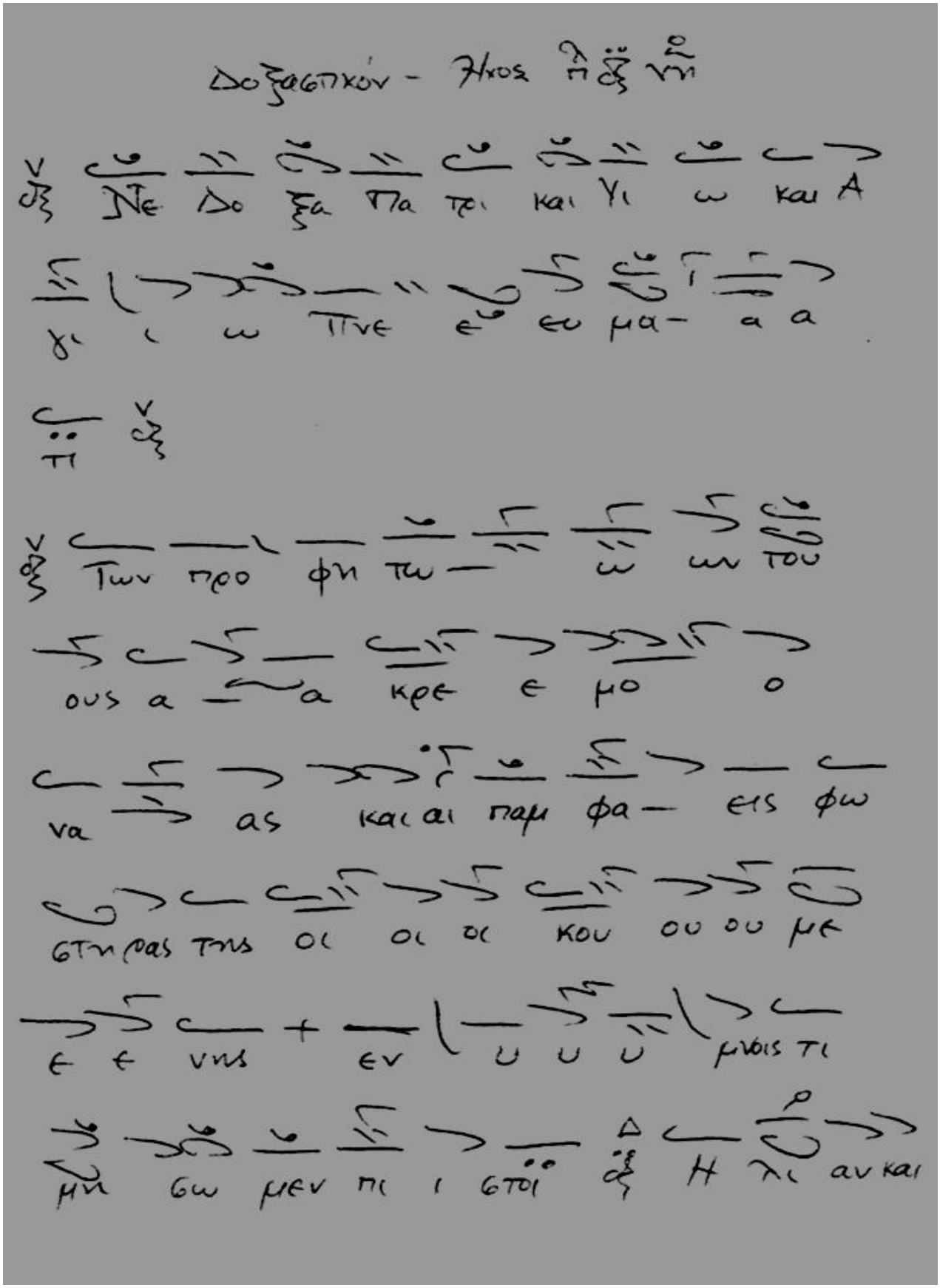
Δοξαστικόν - Ήχος
Νε Δο ξα Πα τρι και Υι ω και Α
γι ι ω Πνε ε ευ μα- α α
τι
Των προ φη τω- ω ων του
ους α -α κρε ε μο ο
να ας και αι παμ φα- εις φω
στη ρας της οι οι οι κου ου ου με
ε ε νης εν υ υ υ μνοις τι
μη σω μεν πι ι στοι Η λι αν και

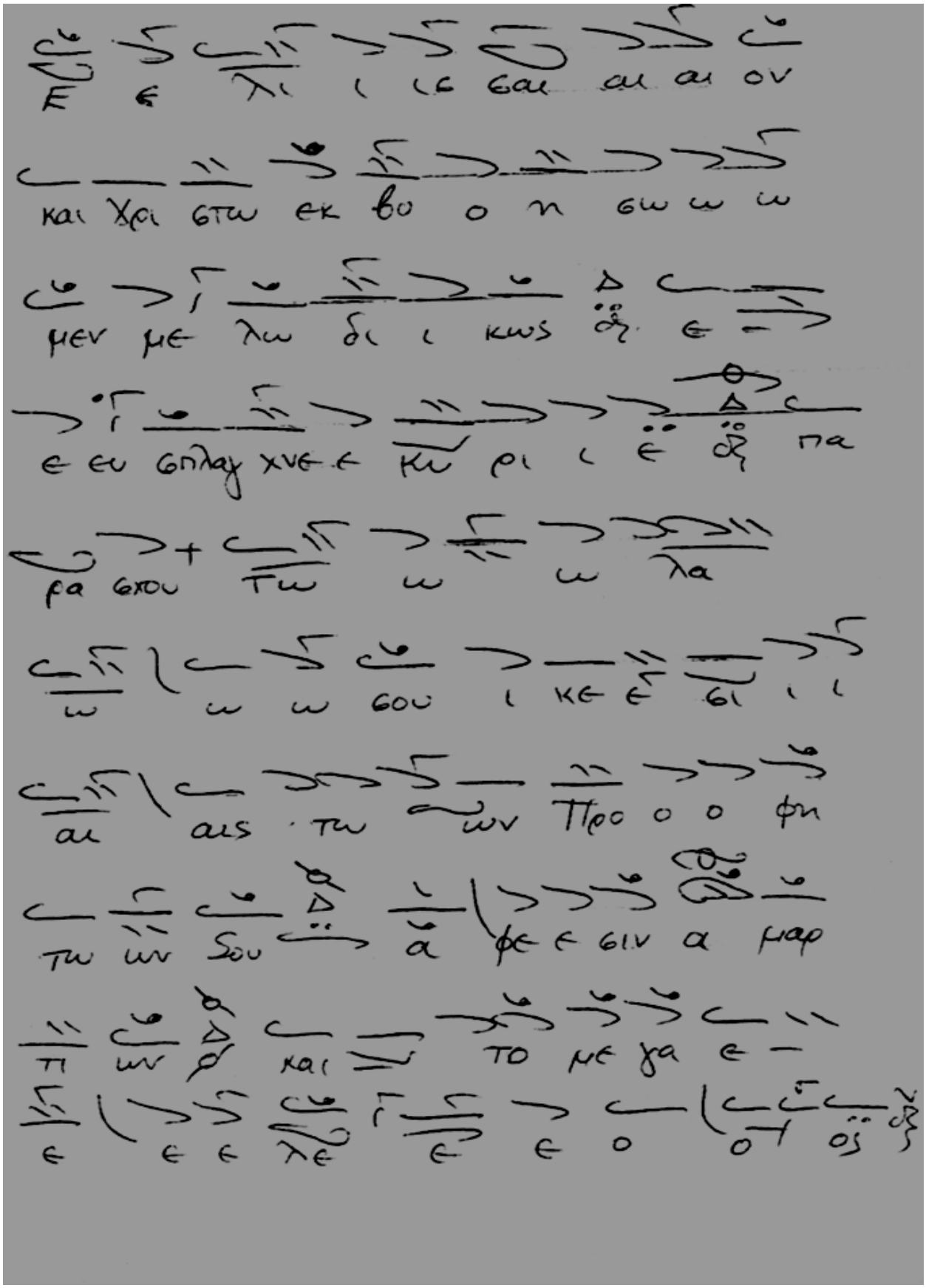

ΕΠΙΜΕΤΡΟ
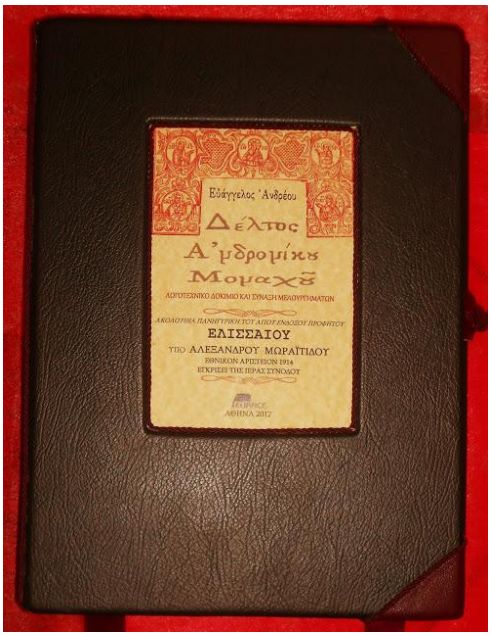
Το Σάββατο, 28 Απριλίου 2012 μέρα γιορτής του Αγίου Γεωργίου στον ομώνυμο πατριαρχικό ναό, στο Φανάρι, ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος δέχθηκε αντιπροσωπεία του Ευρωπαϊκού Κέντρου Τέχνης μαζί με τους μαθητές και καθηγητές του 2ου Γυμνάσιου Καλυβίων-Λαγονησίου, με επικεφαλής τη διευθύντριά τους Μαρίνα Παπακωνσταντίνου. Επίκεντρο της επίσκεψης ήταν η προσφορά του τόμου «Δέλτος Ανδρονίκου Μοναχού» σε ένα μόνον – τον πρωτότυπο - καλλιτεχνικά βιβλιοδετημένο τόμο, που επέδωσε ιδιοχείρως στον Πατριάρχη η Διοικητικός Σύμβουλος του Ευρωπαϊκού Κέντρου Τέχνης, **Αμαλία Παρασκευοπούλου** (Φωτ.)